

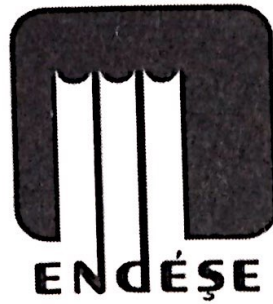

چاپى دووھم

گوزەرىك بۇ يادکردنەوہى رابردوو

نيكۆلاس سپاركس ● وەرگېرانى بەرزان عوسمان

ناوەندی بڵاوکردنەوهی ئەندێشه

ناوەندی پۆشنبیری و ھونەری ئەندێشه

بەرپۆشەبەری گشتیی ناوەند: ھەژار مەجید

بەرپۆشەبەری چاپ و بڵاوکردنەوه: سیروان مەحمود

ناوەندی پۆشنبیری و ھونەری ئەندێشه - ناوەندی بڵاوکردنەوهی ئەندێشه

سلێمانی - شەقامی مەولەوی - تەلاری بازرگانیی سیروانی نوێ - نھۆمی چوارەم

<http://www.endeshe.net>

andesha.library@yahoo.com ● andesha@outlook.com

<http://www.facebook.com/Andeshalib>

07501026400

گوزەرىڭ بۇ يادکردنەۋەسى رابردوو

نيكوڭلاس سپاركس
ۋەرگىرانتى بەرزان عوسمان

ناوی کتیب: گوزهریک بو یادکردنه وهی پابردوو
ناوی نووسەر: نیکۆلاس سپارکس
وهرگیرانی له ئینگلیزییه وه: بهرزان عوسمان
بابەت: پۆمان
دیزاینی تیئکست: دانا حەسەن
نۆبەتی چاپ: دووهم ۲۰۱۷
چاپخانه: تاران
تیراژ: (۲۰۰۰) دانه
نرخ: (۶۰۰۰) دینار
ژمارەى سپاردن: له بهرپۆه به رایەتیی گشتیی کتیبخانه گشتییەکان
ژمارە (۱۰۵۸) ی سالی (۲۰۱۶) ی پێ دراوه.

مافی ئەم کتیبە پارێزراوه ©
بەبێ رەزامەندی ئەندیشه، هیچ لایەنێک رێگەپێدراو نییه بو له بهرگرته وهی
ئەم کتیبە، جا گەر به شیوهی ئەلکترۆنی، کاغەزی، وینەیی، دەنگی، یان ھەر
شیوازیکی تری له بهرگرته وه بیت.

وهه گهه پرهانی تهه رهه مانه پهه شه به
شه هه دانه پهه رهه گهه پهه شه به و پهه شه به و شه پهه به،
به سه وه رهه به رهه به له نهه شه به.

لە ساڵی ۱۹۵۸دا، شارۆچکەى بیوفۆرت لە ویلايەتى کارۆلاينای
 باکوور، کە لەسەر کەنارى دەريا هەلکەوتوو، نزیک شاری
 مۆرھيڊ، شوينىک بوو وەک زۆربەى شارۆچکە بچوکەکانى
 ترى باشوور. لە وەرزی ھاویندا، پيژەى شىي ھيڤ بەرز
 دەبوو، بە جۆريک، گەر پياو بۆ کەمپيکيش سەرى لە
 مال دەر بکردايە، دەبوو دواتر ئاويک بکات بە خويدا.
 منداڵە وردکەش لە مانگى ئاب بۆ مانگى ئەيلوول، ئەو دەمەى
 گەرما پياو ھەراسان دەکا، بە پيى پەتى بەژير داربەرپووەکاندا
 دین و دەچن و ڕاکە ڕاکیانە. خەلکە کەشى لە ئوتومبيلەکانيانەو
 کەسيکیان بديتبايە لەسەر شەقام يان کۆلانیک، بيانناسيايە و
 نەيانناسيايە، سەلاميان بۆ دەکرد. ھەواى ئەو شارۆچکەيە
 بۆنى سەنەوبەر و خوئ و ھەلمى دەريا پرى کردبوو،
 بۆنيک بوو، تايبەت بەو ویلايەتە. زۆرينەى دانیشتوانەکەى
 لەسەر ڕاوکردنى ماسى، لە کەنارە تەنکاوەکان، ياخود
 لە ڕووبارەکەى سەرەو بە ڕاوکردنى قرژال گوزەرانی
 ڕۆژانەيان داين دەکرد. لە ھەر شوينىکەو تەماشای ئاوى
 ڕووبارى ئينتراکۆستل بکردايە، بەلەم و يەختەکانت دەبينى

لەنگەريان گرتوو. تەنھا سى كەنالى تەلەفزيونىش ھەبوو
لەو شاروچكەيە، ھەرچەند بەلای ئىمەومانانەو، كە لەوى
گەرە ببووين، گرنگىيەكى ئەوتۆمان نەدەدا بە تەلەفزيون.
بەلكوو زۆرىنەى كاتەكانى ژيانمان بە كلىساكانەو سەرقال
دەبووين. ژمارەى كلىساكان، تەنیا لە سنوورى شاروچكەكە
خوى، ھەژدە كلىسا دەبوون. ھەندىكيان برىتى بوون لە
كلىساي مەسىحى ھۆلى ھاورىيەتى، كلىساي بەخشاوھەكان،
كلىساي تەوبەكاران، جگە لەمانەش، كلىساكانى پىروژکردن
ھەبوون. ئەو دەمەى تەمەنم بەرەو سەر ھەلدەكشا، لەبىرمە
ئەم كلىسايانە باوترىن و پەسەندترىن مەزھەبى ئايىنى
بوون. دەچوویتە ھەر سووچىكى شاروچكەكە، كلىسايەكى
پىروژکردنت بەرچاو دەكەوت، ھەريەكەشيان خوى لەوى تر
بە باشتر لەقەلەم دەدا. ئەمانىش زۆر بوون، لەوانە، كلىساي
باشوور، كلىساي خوداپەرستى، كلىساي پەيام، كلىساي
سەرۆھرى... ئىتر زۆرن.

لەو دەمەدا، كار و چالاكىيەكانى خويندكارانى ئەو سالە،
لەلایەن كلىساي باشوور سپۆنسەرى بۆ كرا، بە ھاوكارىيە
خويندنگە ئامادەيىيەكە. ھەموو سالىك فيستىقالى كرىسمسيان
لە ھۆلى شانوى بىوفۆرت نمایش دەکرد، لە راستىيشدا ئەم
شانوى لەلایەن ھىگبىرت سولىقەنەو نووسرابوو. ئەم كابرايە
قەشەيەكى مەسىحى بوو، ھەر لە زەمانى مەغولەكانەو لە
كلىسا بوو، دەى ئىجگار ئەوئەندەش پىر نەبوو، بەلام تەمەنى
ھەبوو، پىستى ھىند تەنك ببووھە پىاو، گەر تەماشاي
بكردايە، ئىسقانەكانى دەبينى - منداڵەوردكە سوپىنديان
دەخوارد، دەيانگوت خوينى دەمارەكانى ديارە - قژى وەك

به فری سپی وا بوو، ده تگوت خووری که رویشکه.
دهی به هه ر حال، با ئه وهنده غه یبه تی نه که یین. ئه م کابرایه
شانو نامه یه کی نووسی به ناوی فریشته ی کریسمسه وه،
چونکه نه یده ویست ئه مسالیش دیسان هه ر شانوییی گورانی
مه سیحیی چارلز دیکنز دووباره نمایش بکریته وه. بویه
هه ولی دا له مهیدانی نووسینی شانودا، ئه سپی خوی تاو بدا و
دهست بکات به نووسینی شانویه ک. پیشتر له ژیانیدا چه ندین
وتاری ئایینی نووسیوو، جا پیاو راستییش بلیت، هه مووی
وتاری باش و به پیز بوون، به تایبته کاتیک وتاری له سهر
غزه بی خودای گه وره به رامبه ر زیناکاران ده خوینده وه.
بروات بیت، هه ر که باسی زیناکارانی ده کرد، هیند گهرم
ده بوو، ده ماری ملی هه لده ستا و خوینی ده کولا. ئیتر ئه مه
گرنگترین بابه تی ئه و بوو. ئه و کات که ئیمه مندالتر بووین،
له گه ل مندالانی گه ره ک و هاوړیکانمان، هه ر که چاومان به و
کابرایه ده که وت، خوومان له پشت دره خته کانه وه ده شارده وه و
هاوارمان لی ده کرد، ”هیگیبیرت زیناکه ره!“ ئه و جا ده که وتینه
ترقیه ی پیکه نین، ده تگوت هیچ زینده وه ریکی تری سهر زهوی
له ئیمه ئاقلتر نییه.

پیره هیگیبیرتی دامویش که گوئی لیمان ده بوو، له شوینی
خوی رهق ده وه ستا و گوئی قولاخ ده بوو - درۆم نه کردبئ،
سویند به خوا گوئی قوت ده بووه وه - سوور هه لده گه را،
ده تگوت ته ماته یه، ده ماره کانی ملی رهق ده ر ده په رین، له
نه خسه ی پرووباره کانی ئه مازۆن ده چوون، که له که نالی
ناشنال جیوگرافیک پیشانی ده دا. چاوی به ملا و ئه ولادا
ده گیرا بۆمان، کوپه گه ر ده تانییی چه ند ده هری ده بوو، هه ر

مه پرسن، دؤ و دؤشاوی تیکهال دهکرد.

ئیمه له پشت درهختیکهوه خۆمان دهشاردهوه و
هنگبیرتیش، بهراست، نازانم دهبیئت چ دایک و باوکیک
منداله که یان ناو بنین هنگبیرت؟ ئه وهنده داماو بوو،
چاوهروانی دهکرد خۆمان ئاشکرا بکهین، وای دهزانی هینده
که رین، هیچ ناکهین دهچینه بن دهستی. دهستمان دهگرت
به دههمانهوه، تا به تریقهی پیکه نینمان ئاشکرا نه بین. بهلام
هه موو جاریکیش له پشتی درهختهوه چاوی لیمان دهبوو،
دههات به دهووری درهخته که دا سه ری دههینا و دهبرد، ئه و جا
که چاوی دهکردین، دهوهستا، بهو چاوه زهقه بزانه یهوه
ته ماشای دهکردین، دهیگوت، ”دهزانم تو کییت، دهتناسم،
لاندن کارتهر. خوداش دهزانی.“ که میک بلمه بلمی دهکرد و
دواتر ملی خوی دهشکاند و دهرویشیت. بو نه گبه تی، کوتایی
ههفته ش له که نیسه، له کاتی وتارخویندنه وهیدا، ئیمه ی به دی
دهکرد و تیکهال به وتاره که ی دهیگوت، ”خودای مه زن گه لیک
به به زه بییه به رامبه ر مندالان، به لام مندالانیش پیویسته لاسار
نه بن و شایانی ئه و به زه بییه بن.“ ئیمه ش له جیی خۆمانه وه
سه رمان داده خست، نهک له بهر ئه وه ی ته ریق ده بووینه وه،
نه وه لالا، خوا هه لئاگری نه مانده زانی ته ریق بوونه وه چیه،
به لکوو له بهر ئه وه ی نه با تریقه ی پیکه نین له زارمان ده ر
به ری. پیره هنگبیرت هه رگیز له ئیمه ی مندال تینه ده گه یشت،
که ئه مه ش به راستی شتیکی سه یر بوو، چونکه بوخویشی
ساحیبی مندالیک بوو. منداله که شی کچ بوو.

به هه رحال، وهک باسم کرد، هنگبیرت سالیکیان
شانۆنامه ی فریشته ی کریسمسی نووسی و بریاری دا

نمایشش بکریت. قسهیه کیش بو خوا بکهین، شانۆیییه کهی خراپ نه بوو، سالی یه کهم که نمایش کرا، هه مووانی سه رسام کرد. ئەم شانۆیییه باسی له پیاویک ده کرد، که چهند سالیک بوو ژنه کهی وهفاتی کردبوو. ئەم پیاوه که ناوی تۆم سۆرنتن بوو، پیاویکی ئایینی و له خواترس بوو، به لام دواي ئەوهی ژنه کهی له کاتی مندالبووندا ده مریت، بیروباهه پی لاواز ده بییت و تووشی لادان ده بییت. کچه تاقانه بچوو که کهی به تهنها به خێو ده کات، به لام باوکیکی زۆر باش نه بووه. ئەم کچه بچوو که وړکی گرتبوو، دهیویست بو کریسمس دیاریه کی بو بکری، ئەویش سندوقیکی موسیقای بچووکی تایبهت بوو، که وینهی فریشتهیه کی له سهه هه لکۆلرابوو، له وانهی سهه ری سندوقه که ده که یته وه و موسیقا لیده دات. ئەم سندوقه ی له وینهی که ته لۆگیکی کۆندا به رچاو که وتبوو، وینه کهی لی کردبووه وه و دابوویه دهستی باوکی، تا بۆی پهیدا بکات. باوکی کچهش بیوچان ده گه پیت، زۆر ده گه پیت، به لام بیسووده، له ههچکوئییه که ئەم دیارییهی چنگ ناکه ویت. دهی ئەوه ئیوارهی جه ژنی کریسمس هات، که چی هیشتا دیاری بو کچه نه هاتوو و بابی داماویش هه ر وا له گه راندایه. له و عانه دا که له و دوکان و بازارانه دا ویلی گه ران بوو، ریکه وتی ژنیکی غه ریب ده کات، که هه رگیز پیشتر نه یینیبوو. ژنهش به لینی ده داتی یارمه تی بدات له پهیدا کردنی ئەو دیارییه بو کچه کهی. دهی پیکه وه ده گه رین. سه ره تا له رپیاندا ده روزه که ریک دیته رپیان، ئەمانیش شتیک پاره ی ده دهنی و به پپی ده کهن. دواتر ده چنه هه تیوخانه یه که تا چاویان به هه ندیک مندالانی بی دایک و باب بکه ویت،

ئەوجا دەچن سەردانی ژنیکی بەسالاچووی تەنیا دەکەن،
 کە تەنیا دەیویست لە ئیوارە ی جەژنی کریسمسدا کەسیکی
 لا بێت هاودەنگی بکات. لەو کەینوبەینەدا، ژنە غەریبە کە
 لە بابی کچە دەپرسیت، "ئە ی بۆخۆت چیت دەوێت بۆ
 کریسمس؟" ئەمیش لە وەلامدا دەلیت، دەمەوێت ژنە کەم
 زیندوو ببێتەو. ژنە کەش دەییات بۆ فوارە کە و پێی دەلیت،
 تەماشای ناو ئاوە کە بکە، ئەوجا مرازی دلت حاسل دەبێت.
 کاتی ک ئەویش تەماشای ناو ئاوە کە دەکات، چ ببینیت باشە؟
 روخساری کچە بچوو کە کە ی خۆی دەبینیت. لەسەر چۆکان
 دادەنیشیت و دەست دەکات بە گریان. لەو سەرۆبەندەدا
 ئەم خەریکی گریان و هەنسکە، ژنە غەریبە کە لە چاوان
 بزر دەبێت. کابراش بە هەرچوار لادا چاوی بۆ دەگیریت؛
 ئەملا دەکات، ئەولا دەکات، بەلام دەتگوت زەوی قووتی داو،
 لە هیچ کونیکەو دەیار نامینیت. دوا جار بەرەو مالهو ملی
 پێ دەگریت، لە پێگە شەپۆلی ئەم رووداوانە ی بەسەری
 هاتن، بەردەوام لە بیروھۆشیدا دین و دەچن. پێ دەنیتە
 ژووری کچە بچوو کە کە یەو، دەبینیت خەوتوو، کە تەماشای
 دەکات، ئەوجا بۆی دەر دەکەوێت تاکە شتی ک لە ژنە کە ی
 بۆی مابیتەو، ئەم کچە خنجیلانە یە. دووبارە دەست
 دەکاتەو بە گریان، چونکە بۆخۆشی دەزانی باوکیکی
 باش نەبوو لە گەل ئەم کچەیدا. بۆ روژی دواتر، دەبینیت
 سندووقە موسیقا کە ی عەودالی بوو پەیدای بکات، ئەو تە
 لە ژیر درەختی حەوشە کە یاندایە، ئەو فریشتە یە لەسەر
 سندووقە کەش هەلکۆلرا بوو، راست لەو ژنە غەریبە دەچوو،
 کە شەوی رابردوو پیکەوتی کرد.

له بهر ئه وه، بۆیه پیتان ده لیم شانۆیییه کی خراپ نه بوو. گهر پیاو قسه یه ک بۆ خوا بکات، که خه لکی ده هاتنه سه یری ئه م شانۆیییه، کۆلیک ده گریان و فرمیسکیان ده رشت. هه موو سالیکی که نمایش ده کرا، پاره یه کی ئیجگار زۆری په یدا ده کرد، جا به هۆی ئه وهی له نیو خه لکدا ناو بانگیکی باشی به ده ست هینا و خه لکی حه زیان لی ده کرد، بۆیه هینگبیرت ئیدی ناچار بوو نمایشی شانۆیییه که ی له کلێساوه بگوازیته وه بۆ هۆلی شانۆی بیوفۆرت، چونکه ژماره ی کورسییه کانی گه لیک زیاتر بوون. ئه و ساله ی من دوا قوناغم بوو له خویندنگه ی ئاماده یی، شانۆگه ریه که به هۆی ئه وهی ژماره ی ئاماده بووان هیند زۆر بوون، ده بوو بۆ ئه وانی دیکه ش دووباره بکریته وه.

هینگبیرت کهسانی گهنج و لاوی ده ویست بۆ نمایشی شانۆگه ریه که ی - خویندکارانی دوا قوناغی ئاماده یی، نه وه ک گروپی شانۆکاره کانی تر. من وای بۆ ده چم، هینگبیرت پێی وا بووه ئه مه ده بیته ئه زموونیکی باش بۆ ئیمه، پیش ئه وهی بچینه کۆلیژ و تووشی کهسانی زیناکار ببین. له و جۆره که سانه بوو، هه میشه له خه می ئه وه دا بوو، له کار و کرده وهی خراپ دوورمان بخاته وه. ده ویست هه موو کات ئه وه مان له یاد بیت، که خودای گه وره ئاگای لیمانه، له هه رکوییه ک بین، هه ولی ده دا فیрман بکات، گهر بروامان به خودای مه زن هه بیت، ئه و پهره ردگار چاکمان بۆ ده کات و عاقیبه تمان خیر ده بیت. ئه مه وانه یه ک بوو، که من له کۆتاییدا فیری بووم، به لام له هینگبیرته وه نا، به لکوو له که سیکی تره وه. دواتر ده زانن...

وهڪ پيشتريش عه رزم ڪردن، بيوفورت، هر وهڪ
 شاروچڪه ڪاني تري باشوور، نمونهي بوو، له گهل ٿو وهندا
 ميڙويهه ڪي جواني هه بوو. دهگيرنه وه، دهلين چتهه ڪي
 دهريايي به ناوي ڪابراي پيشر هس ليره خانوي هه بووه،
 ڪه شتيه ڪيشي هه بووه به ناوي ٽولهي شاڙنه ٿا ناوه، ٿم
 ڪه شتيه وهڪ باسي دهڪن، له ڪه ناري دهرياهه، ڙير لم
 و خول ڪه وتووه. له دوايبيانه دا هه نديڪ شويته وارناس و
 زهرياناسه ڪان، يان با بليين ٿوانهي به دواي ٿم جو ره
 شتانه دهگهريين، دهيانگوت ٿو ڪه شتيه يان ديوته وه، لي
 تاڪوو ٿيستا، هيچڪه س دنيا نييه، چونڪه ٿم ڪه شتيه زياتر
 له دوو سه و پهجا سال بهر له ٿيستا نقوم ببوو، ٿي
 زهحه تيشه دنيا بيت ٿو ڪه شتيه يه ياخود نا. له سالي
 ۱۹۵۰ هوه، شاروچڪه ي بيوفورت به گهليڪ پرو دواي پروڙگاردا
 تيپهريوه، به لام هيشتا نه بووته شاريڪي گرنگي ناوچه ڪه.
 بيوفورت له سه ردهماني رابردوودا و له داهاتووشدا هر
 به بچو وڪي ده ميٽيه وه، ٿو ڪاهي مندال بووم، به دهگهه
 له سه نه خشه ش شويئي ديار بوو.

ٿو هه ريمه ي شاروچڪه ي بيوفورتيشي دهگرته وه،
 دهسه لاتيڪي سياسي جياوازي هه بوو له ڪارولائينا و هه موو
 به شه ڪاني پروڙهه لاتي ويلاهه ته ڪه ي داده پوشي - پرو به ره ڪه ي
 نزيه ڪه ي بيست ميل چوارگوشه دهبيت - ڪه چي هيچ
 شاروچڪه يه ڪي تيڊا نه بوو، ڪه دانيشتووانه ڪه ي بگاته زياتر
 له بيست هزار ڪه س. له گهل ٿو وهندا، به به راورد له گهل
 ٿو شاروچڪانه دا، بيوفورت هه ميشه به شويٽيڪي بچو وڪ
 له قه له م ده درا. له ٿو نه جو و مهني نويته راني ٿو مهريڪا، هه موو

ناوچهکانی رۆژههلاتی رالیف و باکوری ویلینگتن و ههتا سنووری فیوجینیا، هه مووی باوکم نوینه رایه تی دهکردن. وا بزانه ناوی باوکمتان بیستوهه. بگره ئیستاش هه ناوبانگی خۆی ههیه. ناوی وۆرس کارتهره، بۆ ماوهی سی سال ئه ندای ئه نجوومه نی نوینه ران بوو. هه موو دوو سال جاریک، له سه روبه ندی هه لێژاردنه کاندای ئه م دروشمه ی ده گوتوه، "وۆرس کارته نوینه ری —" ئیدی ده نگه رانیشت له سه ر فۆرمی ده نگدانه کان، ته نیا پیوست بوو ناوی شاره که و شوینی نیشته جیی خۆیان پر بکه نه وه. به بیرم دی، که له گه ل دایکمه ده چوینه نیو جه ماوه ر و خه لک تا پیشانی بده ی پیاویکی به راستی باش و نموونه یییه، خه لکمان ده بینی به لافیه و له وحه ی دروشمه وه هاتبوونه سه ر شه قام. له م رۆژگاره دا، ئه و شتانه باویان نه ماوه، به لام ئه و سه رده مه باشتترین پروپاگهنده ی جه ماوه ری بووه له کاتی هه لێژاردنه کاندای ده یه نیمه پیشچاو، گه ر باوکم له م سه رده مه دا ئه مه ی بکرده یه، نه یاره کانی کۆلیک تانه وته شه ریان لی ده دا، به لام شکور بۆ خوا، شتی وامان نه بیست. لی، جاریکیان کابرایه کی جووتیار له و شاری دبلنه هه ندیک قسه ی ناشرینی نووسیوو، کاتیکیشت دایکم ئه م قسانه ی بینی، چاوی منی داخست و که وته نزاکردن، تا خوای گه وره له و کابرا ده به نگه داماهه ببووریت. دایکم ئه و جیوانه ی بۆ به کار نه هینا، به لام من له بۆنی وشه کانی تیگه یشتم.

هه رچۆنیک بیت، باوکم که سایه تییه کی ناودار بوو، هه موو کهس ئه مه ی ده زانی، ته نانه ت پیره هیگبیرتیش. ئه م دووانه پیکه وه دانوویان نه ده کولا، په یوه ندییان پیکه وه باش نه بوو،

له گهل ئه وه شدا، باوكم ههركاتيک له مال بووايه، دهچوره
 سهرداني که نيسه کهي، راستيه کهي، يه کجار بهو جوړهش
 نه بوو. هيگيرت جگه له وهی بروای وا بوو زيناکاران له
 دوزه خدا سزای ئه و کارانه يان وهر دهگرن، له گهل ئه وه شدا
 دهیگوت کومونيسي به لایه که، مروځ بېروا دهکات و دهیخاته
 سهر پي خراپ. هه رچهند من ليی حالی نه ده بووم مه به ستي
 چ بوو، به لام ئه هلی کليسا چاک ده يانزانی ئه م کابرايه
 پرووی ده می له باوكمه، باوکيشم چاوه کانی داده خست و
 وای دهر ده خست، که گوپی لی نیيه، هيچی نه ده گوت. باوكم
 يه کيک بوو له ئه ندامانی لیژنه ی ليکولینه وه و پراوژکاری
 ئه نجوومه نی نوینه ران، که چاوديري ترسی سووری* ده کرد،
 که ئه و کاته دزه ی ده کرده نیو هه موو کایه کانی ده وله ته وه،
 وهک ده زگای بهرگری نيشتمانی و خویندنی بالا و بگره
 هه موو کيلگه کانی تووتنیش. ده بیټ ئه وه شتان وه بیر بینمه وه،
 که ئه مه ی باسم کرد، له سه رده می جهنگی ساردی نیوان
 يه کيتی سوقيه ت و ویلايه ته يه کگرتووه کانی ئه مه ريکا بوو،
 گرژی و ئالوزيه کان پروویان له زيادبوون ده کرد، ئيمه ی
 خه لکی کارولایناي باکووریش پیوستان به شتيک بوو، ئه م
 ئالوزيه نه هیلټ. باوکيشم بیوچان له دواي راستيه ک ده گه را؛
 راستيه ک، که خه لکی وهک هيگيرت به لایانه وه گرنگ نه بوو.

* ترسی سوور، يان کاریگه ري سوور؛ Red Influence: له سه رده می
 جهنگی ساردی نیوان يه کيتی سوقيه ت و ویلايه ته يه کگرتووه کانداسه ری
 هه لدا، که پهنگی سوور ئاماژه بوو بۆ لایه نگرانی يه کيتی سوقيه ت، به
 هو ی ئه وه ی پهنگی ئالا که يان سوور بوو، کاریگه رييه کی زوری خسته
 نیو کومه لگه ی ئه و کاته ی ویلايه ته يه کگرتووه کانه وه و بیروباوه پی
 کومونيسي يان بلاو ده کرده وه.

دوای ئهوه، که باوکم له کلێسا هاتهوه، دهیگوت، "قهشه
هیگیبیرت سولیفن ئهمرۆ جوړیکی تر بوو. هیوادارم ئهوه
بهشهی تهوراتی پیروژت بیستییت، که مهسیحی نهمر باسی
ههژاران دهکات..."

"بهائی، بیگومان باوکه..."

باوکم، هه رکاتییک پیویست بووایه، ههولی دهدا گرژی و
ئالۆزییهکان هیور بکاتهوه. پیم وایه هه ره له بهر ئهوه شه، که
سهردهمانیکی زور له ئهنجوومهنی نوینه راندا مایهوه. گهر
ناشرینترین و سه رزلترین مندالی ئهم دنیا یه ی بدیتبایه، ماچی
دهکرد و دهیگوت، "ماشه لالا چهند مندالیکی جوانه." یان گهر
مندالیکی کچ هه موو روخساریشی په له و نیشانه ی زگماکی
بووایه، هه ره دهیگوت، "جوانترین کچی دونیایه." جاریکیان
ریکه وتی خانمیگمان کرد، مندالیکی پی بوو له عه ره بانه یه کدا
پالی دهنا، باوکم ته ماشایه کی کرد و پیی وت، "رهنگه تو
زیره کترین مندالی پوله که ی خۆت بیت." هه ره واش بوو! بهائی.
باوکم له و جوړه پیا هه لدانانه دا کارامه بوو. کابرایه کی خراپیش
نه بوو، گهر ته ماشا بکهیت، به ته مه نی تی هه لنه داوم.

به لام زور له لامان نه ده مایه وه، هه تا گه ورهش بووم، زور
نه مده بیینی. چه زیش ناکه م ئهم قسه یه بکه م، چونکه ئیستا
هه ندیک خه لک فیر بوون ئه وها باسی دایک و باوکیان
ده که ن، بگره گهر خراپیش نه بن له گه لیاندا، به لام ئیتر گه نجی
ئیستا به هانه بۆ هه موو شتیک ده هیننه وه. من بۆ ئه وه باسی
ناکه م به هانه بۆ خۆم بینمه وه، به لام ئهمه راستییه. باوکم
له سالیگدا، نو مانگی له مال نه ده که وته وه، له باله خانه یه کدا
ده ژیا له واشنتون دی سی، که سی سه د میل ری له ئیمه وه

دوور بوو. دايكم له گهلى نه ده چوو، چونكه ههردوو لايان ئامانجيان نه وه بوو، من به باشى گه وره بيم، وهك خويان چوڼ گه وره بوون، نه وها.

وهك باسى دهكهن، باپيرم زور جارن باوكمى له گهل خويدا بردووه بو راوكردن، فيرى يارى كړدووه، له هه موو يادىكى له دايكبوونيشيدا، به دهست و دياريه وه هاتووه بو لاي، ئيتړ هه موو نهو شتانه ي پيش هه رزه كارى، باوك بو منداله كه ي دهكات. به لام شانسى منى داماو، به پيچه وانه وه، هه ر نه مده بينى له مال بكه ويته وه. له پينچ سالى سه رته ي ته مه نمدا، وام ده زانى هه موو باوكىكى تريش له شوينىكى دوورتر ده ژى، هه تاكو روثيكيان له باخچه ي ساوايان بووم، هاوړيه كى خو شه ويستم هه بوو به ناوى ئيړيك هه نته ر، لى پرسيم، "نهو پياوه كى بوو كه دويى شه و هات بو مالتان؟" نه و جا هه ستم به شتيك كړد.

منيش به شانازيه كه وه وتم، "باوكم بوو." ئيړيكيش دهستى كړد بوو به ناو كيسى خوار دنه كه مدا، به دهم گه رانه وه وتى، "به راست؟ وه لا نه مزانيبوو باوكت ماوه."

دهتگوت يهك كه رته خشتيان داوه به ته پلى سه رمد، مه گه ر خوا بوخوى بزانيتم چيم به سه ر هات.

ئيدى نه وه بوو، به دهستى دايكم گه وره بووم. ئيستا دايكم ژنيكى خانومان و شيرينه، يه كيكه له و دايكانه ي خه لكى ئاواتى بو ده خوازن. به لام نه وه شى هه بوو، هه رگيز جاريك له جارن نه يده توانى توند بيت له گه لمدا و ده سه لاتى به سه رمد نه ده شكا، له ولاشه وه باوكم نه وها به جيى ده هيشتين، ئيتړ

ئەمەش وای کرد لە تەمەنیکی مندالیدا کەسیکی بیگویی و
هاروهایم لی دەر بچیت. ئیجگار زۆر خراپیش نا، غایلهی
خراپ نەخەنە بیروھۆشتانەو. من و ھاورپیکانم درەنگانیک
بەدزییەو دزیەو دەر دەپەرینە دەرەو و جامی ئوتومبیلی
گەرەکمان کەفاوی دەکرد، یاخود دەچووینە پشت کلیساکەو،
چەرەسمان دەخوارد. لەوسالانەدا دایک و باوکی تر سەری
بیزارییان رادەوہشان و بە مندالەکانی خویان دەگوت، "تۆ
ئاقڵ بە، وەک ئەو لاندنە بیحەیا یە مەبە. رۆژیک دیت خۆی
بە گرتن دەدات بە دەستی پۆلیس."

من کورپیکی خراپم. تەنیا لەبەر ئەوێ چەرەسم دەخوارد.
گەر لەبەر ئەو بێ، چش توو خوا، با ھەر خراپ بم، بە
جەھەننەم.

بە ھەر حال، باوکم و ھینگبیرت نیوانیان باش نەبوو، ئەو
نەبی تەنیا لەبەر ھۆکاری سیاسەت بیت. نا، بەلکوو دیار
بوو ئەم دووانە زۆر لەمیژ یەکدییان دەناسی. ھینگبیرت
نزیکی بیست سال لە باوکم بەتەمەنتەر بوو، پیش ئەوێ
بیتە قەشە کڵیسا، لەگەڵ باپیرمدا کاری دەکرد. باپیریشم
- ھەرچەند زۆربەیی کاتەکانی ژیانی لەگەڵ باوکمدا وەک
ھاورپی بەسەر بردبوو - بەلام بەراستی کەسیکی چاوچنۆک
و پارەپیس بوو. توانیی مالباتی خۆی ببوژینیتەو و
دەولەمەندیان بکات، لی وەک پیاویکی کاسب و ئیشکەر
نەبھیننە بەر زەینی خۆتان، ھەلە و نەکەن و بزانی بە
کەسابەت و ئارەقە ناوچەوانی خۆی پەیدای کردبیت و
وردەوردە دەولەمەند بووبیت. نەوہللا، خوا ھەلناگرێ ئەو
رینگەیی ئەو پارەیی پێ پەیدا دەکرد، گەلیک سانا بوو -

سهرهتا وهک قاچاخچی دهرمان و ماددهی قهدهغهکراو دهستی پی کرد، له کوباوه ماددهی هۆشبهری بهقاچاخ دههینا و ساغی دهکردهوه، بهو شیویه پارهی چنگ دهکهوت. دواتر هات زهویی کرپییهوه و جوتیاری دههینا له زهویییهکانیدا کاری بو بکهن و جووتیارهکانیش له بهرامبهردا بهشیک له بهرهمهکانیان دهدا به باپیرم. لهو بره پارهیهی جووتیارهکان دهستیان دهکهوت، له سهدا نهوهدی بو باپیرم بوو، له ههقی ئهوهی له زهویییهکهی ئهودا بهرهمه میان چاندبوو. پاشان ههرکاتیک جووتیارهکان پیوستییان بووایه، قهرزی پی دهدان و به قازانج و سوویهکی زۆرهوه له قورگیانی دهر دههینایهوه. له راستییدا که قهرزی دهدانی، مه بهستی ئهوه نه بوو پارهکانیان لی بستینیتهوه، به لکوو دهستی به سههر مال و مولکی جووتیارهکاندا دهگرت له بهرامبههر قهرزهکانیاندا. ههرچییهکیان هه بووایه، لینی داگیر دهکردن. دواجار بانقیکی کردهوه به ناوی بانقی قهرز و وه به رهینانی کارتهر. لهو کاته دا ته نیا بانقیکی تر هه بوو له سنووری ههردوو ههریمه که دا، ئه ویش به هۆکاریکی نادیار دارما بوو، به هۆی قهیرانی ئابووری ئه و سهرده مه شه وه، نه توانرابوو جاریکی تر بکریته وه. ههرچه ند هه موو خه لک راستی پوودا وه که یان دهزانی، به لام له ترسی سزادان، که سییک زاتی نه ده کرد هیچ بدرکینیت. ئه و بانقهش ته نیا بینا نه بوو، که به و دهرده یان بردبیت و که سیش هیچ نه لیت.

باپیرم ئه و قازانج و سووهی وهری دهگرت، گه لیک زۆر بوو، ورده وردهش دهستی کرد به داگیرکردنی ئه و زهوی و مولکانه ی خه لک، که نه یانده توانی قهرزهکانیان

بدنهوه. کاتیکیش قهیرانی ئابووری خراپتر بوو، دهستی گرت بهسهر چهندین کار و پیشهی خه لکدا و له هه مان کاتیشدا خاوه نکاره کانیشی له شوینه کانیان ده هیشته وه، تا به مووچه یه کی که م به رده وام ببین له کاره کانیان، ئه وهنده ی ددانئ، تا به کوله مهرگی پیی بژین. ئه و داماوانه ش چی بکه ن، شوینیکی تریان شک نه ده برد رووی لی بکه ن. پیانی ده گوت، کاتیک ئابووری ولات به رز بووه وه، ئه و کاته کاروپیشه کانی خویان پی ده فروشیته وه، خه لکیش به دامای و ساویلکه یی خویان برویان پی ده کرد.

که چی بو جاریکیش به لینی خوی نه برده سهر. دواجار توانی ده ست به سهر به شیکی زوری ئابووری ولاتدا بگریته. ئه و سهروه ته ی هه شیوو، دوو پیاوه تی پیوه نه ده کرد. ئیستا هه زم ده کرد پیتان بلیم ئه م باپیره چاوچنۆکه م تووشی مردنیکی کتوپری غه زه باوی بوو، به لام بلین چی، ئه وه ی خوا نه یکا، نابیت. له ته مه نیکی زور پیردا، کاتیک له ناو به له مه کهیدا بوو له دوورگه کانی کایمان، قه حبه یه کیشی له باوه شدا بوو، له شیرینی خه ودا گیانی دهر چوو. سهری هه ردوو ژن و تاقه کوپه کهشی خوارد، له وان زیاتر ژیا. ئه و جوړه مردنه بو کابرایه کی ئه وها نامه رد؟ وه لایی جاری وایه پیاو که شتی وا ده بینیت، ئه م ژیا نه ی له بهرچاو ده که ویت. ژیان هیچ یه کسانیی تیدا نییه، ده بوو له خویندنگه کانیش ئه مه فیتری خویندکاران بگریته.

با بگه پیننه وه سهر حیکایه ته که ی خومان... کاتیک هیگبیرت ئیدی شاره زای باپیرم بوو و بو ی دهر کهوت چ پیاویکه، وازی له کاره که ی هینا و رووی کرده ئه وقاف،

دواتریش گه راپه وه بو بیوفورت و بوو به قه شهی نه و
کلن سایه ی ئیمه بو ی ده چووین. له چهند سالی سهره تای
ده سته کار بوونیدا، هه موو مانگیك وتاره کانی له سهر پیاوی
خراب و چاوچنوک ده خوینده وه، نه مهش هیچ کاتی بو شتیکی
دیکه نه هیشته بو وه. ته مه نی گه یشته چلوسی سال، نه و جا
ژیانی هاوسه ری پیک هینا. له ته مه نی په نجاو پینج سالیدا،
یه که مین کچی بوو به ناوی جهیمی هیگبیرت سولیفه ن.
ژنی نه م کابرایه به ده نیکی بچووک و نزیکه ی بیست سالی
له و مندا لتر بوو، پیش نه وه ی خوا جهیمیان بداتی، شهش
مندالی تری له بار چووبوو. نه و جا له کاتی له دایکبوونی نه م
کچه یاندا، نه ویش گیانی سپارد. هیگبیرت بیوه پیاو مایه وه و
ده بوو به دهستی خو ی کچه تاقانه که ی گه وره بکات.

لیره وه چیرۆکه که مان له گه ل شانوگه رنیه که ی هیگبیرت
یه ک ده گریت و تیکه ل به یه ک ده بن.

پیش نه وه ی بو یه که مین جاریش شانوگه رنیه که نمایش
بکریت، خه لکی چیرۆکه که یان ده زانی. یه کیك بوو له و
چیرۆکه نه ی هه ر زوو له ده می خه لکییه وه ده گوازرینه وه و
بلاو ده بیته وه، به تایبهت نه و کاتانه ی هیگبیرت ده چوو بو
پیرۆکردنی مندالیکی ساوای تازه له دایکبوو، یاخود که ده چوو
بو گورستان بو مه راسیمی به خاکسپاردنی مردوویه ک.
کهس نه بوو چیرۆکه که یانی نه بیستی، وا بزانه هه ر له بهر
نه وهش بوو کاتیك شانوگه ری کریسمسیان ده بین، هه ست
و خرۆشانیکی زور ده زایه نیو دل و ده روونیان. خه لکی
ده یانزانی نه م چیرۆکه هه لقولاوی ژیانیکی راسته قینه یه، بو یه
مانایه کی تایبه تی پی ده به خشی.

گوزهریک بۆ یادکردهوی رابردو

جهیمی سولیفهن، ئه ویش به هه مان شیوهی من،
دواقوناغی بوو له خویندنگهی ئامادهیی، هه ر زووش هه لیان
بژاردبوو، تا له شانۆگه رییه که دا رۆلی فریشته که بگێریت،
جگه له و، هیچ که سی تر ئه و ده رفه تهی بۆ نه ره خسا.
ئه مه ش وای کرد ئه و سا له شانۆگه رییه که گه لیک تاییه تتر
بیت. گه وره ترین نمایش ده ر ده چوو - گه ر واش نه بیت،
خاتوو گاربهر به لایه وه گه لیک په سه ند بوو. ئه م خاتوونه
مامۆستای به شی دراما بوو، هه ر یه که م جار له پۆلدا بینیم
خانمیکی تا بلایی رووخۆش و له به بان بوو، دایمه ی خوا، بۆ
هه ر کاریک، ده ستخۆشییه کی له سه ر زار بوو.
جا منیش ئه و سا له هیچ نیازیکی پیشوه ختم نه بوو بچمه
به شی دراما. لئ یا ئه وه بوو، یا به شی زانستی کیمیا. دواتر،
راستییه که ی، بیرم لئ کرده وه گه ر بچمه به شی دراما، له چاو
به شی کیمیا سووک و ئاسانتر دیت به ده سته وه. به س نییه
کتیب و ده فته ر له خۆم کۆ ناکه مه وه و تاقیکردنه وه ی تیا
نییه، له هه مووشی خوشتر، ناچم خشته ی پرۆتۆن و نیتروژن
و هیمای کیمیاییه کانیان له به ر بکه م، یان هاوکیشه ی کیمیایی
شیکار بکه م و له تاقیگه دا ره گه زه کان تیکه ل بکه م... تاقه تی
ئه م سه رئیشه یه م نه بوو. ئه ی باشه چارم چی بوو؟ بیگومان
پوون و ئاشکرایه، دراما حه یاته که م هه لبژارد، له راستیدا
کاتیک بیرم لئ کرده وه، من شه وان درهنگ بچمه ده ره وه
بۆ چه ره سخواردن له پشت که نیسه که وه، ئیدی ئه مه شتیکی
گه لیک باش ده بیت، چونکه له نیوان زۆربه ی وانه کاند،
ده توانم سه رخه ویکی باش بشکینم و شه وانیش زوو خه وم
لئ ناکه وئ، بۆیه راست ناوی خۆم له و به شه دا نووسی.

له یه کهم رۆژی دهستیځکردنی وانه کاند، من دواکهس
بووم گه یستمه پۆل، تهنیا چهند ساتینکی کهمی مابوو زهنگی
دهره وه لیبدات، چووم له سهر کورسییه کهی پشستی پشته وه
دانیستم. ماموستا گاربهر پشستی له ئیمه بوو، خهریک بوو
ناوی خوی له سهر بۆرده که به پیتی گه وره دهنووسی، وهک
بلیی نهیناسین. ههموو کهس دهیناسی، کهس نه بوو ناوی
نه بیستیت. ژنیک که ته و بالابه رز، قژی سوور و پیستیشی
گه نمره نگ، روخساره کونجکونجاوییه کهشی وای دهر
دهخست، ته مهنی له چله کاندایت. له گهل ئه وه شدا که ته و
قه له و، درۆم نه کردیت، کیشی دوو سه د و په نجا کیلو ده بوو.
همیشه ش چاویل که یه کی گه وره ی رهشی له چاوده کرد، که
سلاویشی له یه کیک ده کرد بهم جوړه ده یکرد "مه رحه باااااااااا."
کو تاییی پیته کهی به ئاوازیکی دوورودریژ دهر ده بری. له گهل
ئه وه شدا، خوا هه لئاگری خانمیک گه لیک باش و دلساف
بوو، عه یبه کهی بهس ئه وه بوو، هیشتا شووی نه کردبوو.
هه رکه سیک چاوی پی که وتبا، ئیدی خوای ئه کرد تامه نی
باپیریشی هه بووایه، به زه ییی پیدا ده هاته وه.

له سهر بۆرده که که ناوی خوی نووسی، له ژیریشه وه
ئاماژه ی به و ئامانجانه ی کرد، که مه بهستی بوون له
ماوه ی ئه و ساله دا به ده ستیان بیتیت. یه کهم ئامانجی
"بروا به خۆبوون"، دووه میان، "خوناسین"، سییه میشیان،
"له خۆپازیبوون". خاتوو گاربهر گه لیک گرنگی به و سی
ئامانجه ی دها، که ئه مه ش به راستی وای لی کردبوو زیاتر
له کاره کهیدا به ره و پیش بچیت، رهنگه بوخووشی له و کاته دا
ههستی به وه نه کردیت. له و مهیدانه دا داهینه ر بوو.

دهی با له چیرۆکه کهی خۆمان لا نه دهین.

ههستم به هیچ نه کردبوو، ههتا ئه و رۆژهی وانه کانمان دهستی پێ کرد، ئه و جا درکم به شتیکی سهیر کرد. هه رچه ند خویندنگهی ئامادهیی بیوفۆرت گه لیک گه وره نه بوو، لی دلیا بووم ژمارهی کچان و کوران هاوتای یه ک بوون، جا شته سهیره که ئه وه بوو که ته ماشام کرد ئه م به شهی ئیستا تیای ده خوینم لانی که م له سه دا نه وه دی کچ بوو، واقم و ر ما. له پۆله کهی مندا ته نیا کورپکی تری تیا بوو، هه موو ئه وانی تر کچ بوون، منیش له خوام ده ویست هه مووی کچ بیت، کی خوا دهیداتی له ناو ئه و هه موو کچه دا بیت؛ ئه ملا کچ، ئه ولا کچ، تاقیکردنه وهی چی و شتی چی.

ئاخیری خیر بی، من ته نیا خویندکاریک نه بووم، هه ر زهینم لای داها تووی بیت.

ئیدی ئه وه بوو، خاتوو گاربهر شانۆگه رییه کهی کریسمسی ئاماده کرد و به هه مووانی راگه یاند، که جهیمی سولیفه ن ئه مسال رۆلی فریشته که ده گیریت. خاتوو گاربهر راست دهستی کرد به چه پله لیدان - ئه ویش یه کیک بوو له ئه ندامانی کلێسا - زۆر که سیش باسیان ده کرد، ده یانگوت ئه م خاتوونه به دوای ده رفه تیکدا ده گهریت، به شیوازیکی دلدارییانه خۆی له هیگبیرت نزیک بکاته وه و خۆی ساغ بکاته وه به سه ریا. سه ره تا که ئه مه م بیست، به لامه وه شتیکی گونجاو بوو گه ر به یه ک بگه ن و هه ردوو کیشیان ته مه نیان هه یه. بیهینه بهر زهینی خۆت - پیستت وه ک په ره ی سیفار ته نک بیت و ده موچا ویشته کونجکونجاوی! ده بیت به په ن. هه رکهس بیرى له مه بکردایه ته وه، سه ری ده سوورما، به لام

کەس، جارێکی لە جارێان، هیچیان لەم بارەیهوه نەگوت.
 قسە و قسەلۆک شتێکە و بوختان شتێکی ترە، تەنانەت ئێمە
 لە خۆیندنگەش ئاوا بە قسەوه خۆمان سەرقال نەدەکرد.
 بۆ چەند ساتیک تەنیا خاتوو گاربەر چەپلە ی لێدەدا،
 تا کوو دوا جار ئێمەش دەستمان هەلەینا و کەوتینە چەپلە لێدان،
 چونکە بۆخۆشی ئەوێ دەویست. پڕوی کردە جەیمی و
 وتی، "جەیمی، هەستە، وەرە ئێرە." ئەویش هەستا و چوو
 لای بۆردەکە و ئەوجا پڕوی کردە هەمووان. خاتوو گاربەر
 ئەم جارە خێراتر دەستی کردەوه بە چەپلە لێدان، وەک بلی
 چەپلە بۆ ئەستێرەیهکی سینه مایی راستەقینە ی جیهانی
 لێدات.

ئەو دەمە جەیمی سولێقەن کچیکی تا بلی باش بوو.
 شارۆچکە ی بیوفۆرت، بە هۆی بچووکییەکیەوه، تەنیا
 یەک قوتابخانە ی ناوەندیی تێدا بوو، لەبەر ئەو، لە هەموو
 قونایەکاندا هەمیشە هەردوو کمان هەر لە یەک پۆلدا
 بووین، گەر بلیم قەت قسەم لەگەڵدا نەکردبوو، خوا پڕوم
 رەش دەکات. جارێکیان لە پۆلی دوو هەمی ناوەندی بووین،
 تا کۆتایی ئەو ساڵە لەسەر کورسییەکی تەک منەوه
 دادەنیشت، جارێ جارەش پێکەوه قسەمان دەکرد، بەلام زۆر
 نا، نەدەگەیشتە ئەوێ لە کاتی بەتالیم لەگەڵی بچمە
 دەرەوه، بگرە دواتریش نیوانمان بەو جۆرە ی لێ نەهات.
 ئەو جەیمیە ی لە قوتابخانە دەمبینی، کەسیک بوو کە
 لەدوای قوتابخانەش دەمبینی، کەسیکی گەلیک جیاوازتر بوو،
 هیچکات ئەم کچەم لە بیرو هۆشدا نەبوو.
 لەبەر ئەو ئێمە نییە بلیم جەیمی کچیکی نابووت بێت -

گوزەرىك بۇ يادكرىنەۋەى رابىروو

خوانەكرده بەھەلە لىم تىنەگەن. چ عەيب لەو كچەدا نەبوو. شانسى خۆى، چووبوۋەۋە سەر دايكى، بەپىنى ئەو وىنانەى يىنىبووم، دايكى خراپ نەبوو، ئىتر دەلىى چى، تووشى ببو بە تووشى ئەو كابرايەۋە. بەلام لە زەينى مندا، جەيمى ئەو شوخوشەنگە نەبوو. راستە كچىكى قەدبارىكى قىزەرد و چاوشىن بوو، كەچى زۆربەى كاتەكان سادە و ساكار دەر دەكەوت. ھەمىشەش ھەر بەو جۆرە دەتېنى. ئەم كچە زۆر گرنگى بە روخسارى دەرەۋەى نەدەدا، چونكە ھەردەم بەدۋاى شىتىكدا دەگەر، ۋەك جوانىى ناخ، بۆيە ۋاى بۇ دەچووم، ئەمە يەكك بوويىت لەو ھۆكارانەى ئاۋھا بەسادەوساكارى دەر دەكەوت و دەستىكى بە خۆيدا نەدەھىنا. لەو كاتەۋەى من ئەم كچەم دەناسى - بىرتان نەچى، زۆر لەمىژ بوو دەمناسى - قىزى لەدۋاۋە تۆپەل دەكرد و دەيىەست، ۋەك كەسىك ئومىدى بە ژيانى نەمايىت، يەك تۆز چىيە مىكياجى نەدەكرد. دايمەى خوا چاكەتىكى خورى و تەنۋورەيەكى نەخش خەتخەت و چوارگوشەيى لەبەر دەكرد، دەتگوت دەچىت بۇ چاوپىكەۋتن، تا كارىك بدۆزىتەۋە. ئىمە وامان دەزانى، تەنيا ماۋەيەكە و دۋاتر جۆرى جلۋبەرگ و شىۋەى خۇگۆرىنەكەى دەگۆرىت، لى ھەر لەسەر ئەو شىۋازە مايەۋە و نەيگۆرى. تەنانەت لە سى سالى قۇناغى ئامادەيىشدا، ھەر ئەو جۆرە جلۋبەرگەى دەپۆشى. تەنيا شت كە گۆرانكارىى بەسەردا دەھات، قەبارەى جلەكانى بوو، لەگەل گەۋرەبوونىدا، دەيگۆرىن.

بئ ئەۋەش بلىم، تەنيا جۆرى جلۋبەرگ و شىۋازى خۇگۆرىنەكەى نەبوو، كە جەيمى لە ھەموۋان جيا

دهكردهوه، بهلكوو جورى ههلسوكهوتتهكانيشى واياى لى
 دهكرده، جياوازتر له كهسانى تر ده ر بكهوييت. جهيمى وهك
 كچهكانى تر نهدهچوو بو ئاههنگه شهوانهيبهكان، يان
 خوانيكي ئيوارهى بهكۆمهل، من ئهو راستيهشم دهزانى، به
 تهمهنى هاوپيى كورى نهبوو. جا خو گهر هاوپيى كورى
 ههبووايه، هيگبيريى باوكى دهميك بوو جهلدهى دل لى
 دابوو. جا وا باوكيشى ريگهى دا هاوپييهتيى كور بكات،
 هيشتا سوودى نهبوو، چونكه جهيمى بوو ههرشوينيك
 بچووايه، كتيبيكى ئينجىلى به دهستهوه دهگرت، جا بويه گهر
 كورهكان له ترسى هيگبيريى هاوپييهتييان نهكردايه، خو
 كتيبي ئينجيلهكه دوورى دهخستنهوه. من بوخوم ههر وهك
 كورپكى ههرزهكارى ئهو سهردهمه، ئهو كتيبهه به پيروژ
 دهزانى و خوشم دهويست، لى جهيمى به جورپك هوگرى
 ببوو، سهيرم لى دههات. تهنيا بهوهوه نهدهوهستا، ههموو
 ساليك مانگى ئاب بچيى بو خولى فيربوونى ئينجىل، بهلكوو
 له قوتابخانهش له كاتى پشووى نانى نيوهرودا، ههميشه
 دهخويندهوه. با كچى قهشهى كليساس بيت، له زهينى مندا
 شتيكى ئاسايى نهبوو.

جهيمى ههر بهوهوه نهوهستا. به هوى ئهوهى ههردهم
 كتيبه پيروزهكهى دهخويندهوه، يان رهنگه به هوى
 كاريگهريى باوكى لهسهري، برواي وا بوو كاريكى خيره
 يارمهتيى خهلكى تر بدريى، له راستيشدا ههر ئهمه ئيشى
 بوو، بهردهوام دهستى يارمهتيى بو خهلك دريژ دهكرده.
 دهمزاني ئهم كچه له ههتيوخانهى شارى مورهيده وهك
 خوبهخش هاوكاريى مندا لانى ههتيوى دهكرده، بهلام ئهمه

گوزهرىك بۇ يانكرىنەۋەي رابىرو

بۇ ئەۋبەس نەبوو. ھەمىشەش يەككىك بوو لە ئەندامانى
رېكخراۋە خىرخوازييەكان، ئەوانەي پارە بۇ مندالانى ھەتيو
و خەلكى كەمدەرامەت كۆ دەكەنەۋە. سالىكيان، ئەۋدەمە
تەمەنى چۈۋاردە سالان بوو، دراوسىيەكى پىريان ھەبوو،
نيۋەي پشۋوي ھاۋىنەكەي خۆي تەرخان كرد بۇ بۇياخكردنى
رۈۋوكارى دەرەۋەي خانۋوي ئەۋدراوسىيە. جەيمى كەسىك
بوو، بى ئەۋەي داۋاي لى بكرىت، وردەكاغەز و گەلاۋگۈلى
لە باخچەي خەلكدا كۆ دەكردەۋە ياخود لە شەقامەكاندا
ئوتومبىلەكانى دەۋەستاند و دەستى مندالانى دەگرت و لە
پەرىنەۋە يارمەتیی دەدان. ئەۋپارەيەي لە مالىۋە ۋەرى
دەگرت، كۆي دەكردەۋە و تۆپى باسكەي پى دەكرى بۇ
مندالە ھەتيۋەكان، يان جارى ۋا ھەبوو، رۆژانى يەكشەمە
دەچۈۋ پارەي دەخستە نىۋ سندوقى خىرخوازيى كليساكەۋە.
بەكورتى، كچىك بوو، ئىمە لەچاۋ ئەۋدا ھەر ھىچ نەبوۋىن،
فرىشتەيەك بوو بۇخۆي، ھەركاتىكىش لە رېگە يان شوينىك
رېكەۋتم بگردايە، ھەستم بە تاۋانبارى دەكرد، گەر ھىچ
شتىكى خراپىشم نەكردىت.

ۋەنەبى دەستى يارمەتیی تەنيا بۇ خەلك درىژ كرىت.
گەر لە ھەرشوئىنىك چاۋى بە ئازەلىكى برىندار بکەۋتايە،
راست بە ھاناۋە دەچۈۋ. گرنگ نەبوو، پشیلە، سەگ،
سمۋرە، بۇق... ھەرچىيەك بوۋايە. دكتور پۆلینگس، كە
دكتورى ئازەلان بوو، جەيمى دەناسى، ھەركاتىك لە
دەرگاگەۋە دەيىنى، بە خۆي و ئازەلىكى نەخۋشەۋە بەرەۋ
لاي دىت، سەرى سەرسوۋرمانى با دەدا. دكتور بەدەم
دانانى چاۋىلەكەكەيەۋە و سۈرىنەۋەي بە دەستەسرىك، گۈيى

بۇ جەيمى شل دەکرد، كە چۆن ئەم ئاژەلەي دۆزىيەتەۋە
و چىي بەسەر ھاتوۋە. "دكتور، كە وتوۋتە ژيىر ئوتومبىلەۋە،
ئىتر قەدەرى خوا بوو، من دۆزىمەۋە و فرىاي كە وتم. تۆش
يارمە تىم دەدەيت، وانىيە؟"

بە برۋاي جەيمى، ھەموو شتېك قەدەرى خوايىيە. ئەمە
شتېكى ترە. ھەركاتېك قسەت لەگەلدا بکردايە، لەنيو وشەكانىدا
قەدەرى خوايىي تى دەکرد، ئىتر بابەتەكە ھەرچىيەك بوۋايە.
گەر يارىيەك بە ھۆي بارانەۋە دوا بخرايە، قەدەرى خوايى
بوو، تا شتېكى خراپ پوو نەدات، يان كە تاقىکردنەۋەيەكى
كتوپر بكرائىنايە و كەس تىاي دەر نەچۋايە، ھەر قەدەرى
خوایى بوو، تا زياتر خۆمان ماندوو بکەين. ئىدى بۆخۆتان
تیدەگەن.

لە لایەكى تریشەۋە، بارودۆخى ھىگىيىرت بۆ جەيمى
گەلىك گران بوو. كچى قەشەيەكى كلىسا بيت، بۆ تۆ ئاسان
نييە، بەلام جەيمى وای دەر دەخست وەك بلېنى شتېكى گەلىك
سروشتييە و خوای گەۋرە خۆشى ويستوۋە، بۆيە ئەم جۆرە
ژيانەي پى بەخشيۋە. ھەموو جاريك ئەم قسەيەي دەکرد،
"خوای گەۋرە منى خۆش ويستوۋە، بۆيە باۋكىكى ئەۋھاي
پى بەخشيوم." ھەركاتېك وای دەگوت، ئىمەش تەنيا سەرمان
با دەدا و لە دلى خۆماندا دەمانگوت، باشە ئەم كچە لە چ
عەيام و زەمانىكەۋە ھاتوۋە.

لەگەل ھەموو ئەمانەشدا، ئەۋەي منى شىت دەکرد، ئەۋە
بوو ھەمىشە ئەم كچە بە پوۋيەكى خۆش و دەرۋونبەجۆش
دەر دەكەوت، گويى بە ھىچ نەدەدا. برۋا ناكەم ئەۋ كچە
لە ژيانىدا قسەيەكى ناخۆشى بە كەس گوتبى، يان كەسى

له خوی زویر کردبیت، تهنانهت بهرامبه‌ر ئیمه‌ش، که ئه‌و
هه‌موو تانه‌وته‌شه‌رهمان لی دهدا. که به شه‌قامه‌که‌شدا ری
ده‌کرد، له‌ژیر لیوه‌وه، بی ئه‌وه‌ی که‌س گویی لی بیت،
گورانیی ده‌گوت، ریکه‌وتی هه‌رکه‌سیکشی بکردایه، سلاویکی
لی ده‌کرد. هه‌ندیک جار ژنانی گه‌ره‌ک که ده‌یانینی به‌لای
ماله‌کانی‌اندا ره‌ت ده‌بوو، ده‌هاتنه‌ ده‌ری و ئه‌و رۆژه‌ چییان
لینابیت، هه‌ندیکیان پیشکه‌ش ده‌کرد لیی بخوات، یاخود
گه‌ر ئه‌و رۆژه‌ گه‌رما بووایه، شه‌ربه‌تی لیمۆیان بو ده‌هینا.
دیار بوو هه‌مووان خوشیان ده‌ویست. له‌ هه‌ر کۆر و
کۆبوونه‌وه‌یه‌که‌دا ناوی جه‌یمی بهاتایه، ده‌یانگوت، "به‌راستی
کچیکی دلساف و رۆحسووکه. گه‌ر ئه‌م دونیایه‌ دووانی وه‌ک
ئه‌وی تیدا بووایه، ژیان گه‌لێک باشت‌ر ده‌چوو به‌رپوه."
که‌چی من و هاوڕێکانم به‌ شیوه‌ی خه‌لکی تر ته‌ماشامان
نه‌ده‌کرد. له‌ زه‌ینی ئیمه‌دا، جه‌یمی سولیفه‌ن که‌سیکی زیاده
بوو.

له‌ یه‌که‌م رۆژی ده‌ستپێکردنمان له‌ به‌شی دراما، که‌ جه‌یمی
له‌ به‌رده‌مماندا وه‌ستابوو، ئه‌م خه‌یالانه‌ به‌ زه‌ینمدا گوزه‌ریان
ده‌کرد. راستیه‌که‌ی، هه‌ر نه‌شمه‌ده‌ویست چاره‌ی ببینم. به‌لام
کاتیک جه‌یمی رۆوی کرده‌ هه‌مووان، گه‌لێک سه‌یر بوو،
تووشی شوک بووم، وه‌ک بلیی له‌ سه‌ربان به‌ر بېمه‌وه‌ یان
له‌سه‌ر وایه‌ریکی باریکی شل له‌قه‌له‌ق بکه‌م. ته‌نوره‌یه‌کی
خه‌تخه‌تی له‌وه‌ی باسم کرد له‌به‌ردا بوو، له‌گه‌ل بلووزیکی
سپی له‌ژیر چاکه‌ته‌ خووریه‌ قاوه‌بیه‌که‌ی، که‌ ملیۆنیک
جار بینیبووم له‌به‌ریدا. به‌ ته‌مه‌نی میکیاجی نه‌کردبوو، ئه‌و
رۆژه‌ش نه‌یکردبوو، به‌لام ره‌نگی پیستی قاوه‌یی داگه‌رابوو،

رهنګه به هوی هاتوچوی خولی فیږبوونی ئینجلاهه وه، هه تاو
پیستی سووتانديت. بوی هه که مین جار وهک کچیکی جوان
هاته بهر زهینم. بیگومان منیش راست له بیرو هوشی خوم
دەر کرد، لی که چاویکی به پوله که دا گیرا، راست چاوی
خسته سهر من و بزهی هکی هاتی، دیار بوو پیی خوش بوو
منیش له پوله کهیدا بووم. هه تا کوو چهند مانگیکی تر، نه و جا
زانیم بوی نه و زهرده خه نه یه به پرومدا کرد.

ئەو، ئەنەر
بىكى جىلار
بىشى خىر
ست چارە
خوش بىر
تر، ئەرد

۲

دوای تەواوکردنى قۇناغى ئامادەيى، بىريارم دا بچم بۇ
زانكۆى كارۋالائىنای باكور لە چاپل ھىل. باوكم دەيوست،
وھك مندالى ھەندىك لە ئەندامانى ئەنجوومەنى نوینەران،
منیش بچم بۇ زانكۆى ھارقارد يان پرىنستن، بەلام نمرەكانى
من ھىند نزم بوون، بۇ ئەو شوینانە قبول نەدەكرا، لەبەر
ئەو نەبوو خوا نەكردە خویندكارىكى تەمبەل بم. تەنیا
ئەو بوو زۆر بىروھۆشم نەدەدا بە سەعیەكانم، بۆیە
ئەو زانكۆ ئەكادىمىيانە وەریان نەدەگرتم. لە دواقۇناغى
ئامادەيىمدا دەر دەكەوت، كە داخۆ لە زانكۆى كارۋالائىناش
وەر دەگىرىم ياخود نا، باوكىشم ھەر لەو زانكۆیە خویندنى
تەواو كردبوو، بۆیە ھىوام ھەبوو بتوانى شتىكم بۇ بكات.
باوكم پۆژىكيان لە پشووى ھەفتەيەكدا لە مالاھو بوو، بە
ھۆى پۆژى جىھانىى كرىكارانەو، سى پۆژ پشوويان وەر
گرتبوو. ئەو پۆژە بە مىشكىدا ھات شتىك بكەم، تا نمرەكانم
بەرزتر بكەمەو. جا زۆر نەبوو يەكەم ھەفتەى قوتابخانەمان
بەپى كىردبوو، ئىوارەكەى دانىشتبووين، شىومان دەخوارد.
وتى، "بە بۆچوونى من، بەشداری لە كۆرسى سەرۆكايەتتى

دەستەى خويندکاراندا* بکەیت، مانگى حوزەيران تەواو دەبیت، بۆ نمرەکانت گەلیک باشە، دایکیشت هەمان بۆچوونى منى هەیه.

دایکم بە دەم خواردنى پاروویەکەو سەرێكى ئەرینی لەقاند و چاویكى لى داگرتم. هەركاتیك باوكم قسەى بکردایە، دایکم بیدەنگ دەبوو، هیچى نەدەگوت. جاروبار هەستم دەکرد دایکم پى خۆش بوو شەرم بکەم یان تەریق بيمەو، گەرچى دایكى باش بوو بۆم.

منیش وتم، "بروا ناکەم سەرکەوتوو بىم لەو کۆرسەدا." هەرچەند پەنگە من لەنیو خويندکارەکانى تردا لە هەموویان گوزەرانم باشتەر بووبیت، کەچى لەنیویاندا زۆر دیار نەبووم. ئەو شەرەفە درابوو بە ئێرىک هەنتەر، کە نزیکترین هاوڕیم بوو. دەیتوانى تۆپى یاریى بەیسبۆل بە خیراییەکی گەلیک زۆر بەهائى، تیمى وەرزشیى خويندنگەکەى گەیاندبوو لوتکە، کردبوومان بە کاپتنى تیمەکە، کورە هەر باس ناکرێ، بلیمەتیک بوو بۆخۆى. ناوەکەیشى لەسەر زار خۆش بوو.

ئەوجا راست باوكم وتى، "گومانى تیا نییە سەرکەوتوو دەبیت، بنەمالەى کارتەر هەمیشە هەر سەرکەوتوو بوو." ئاخر ئەمە بوو وای لى دەکردم حەز نەکەم لەگەڵ باوكمدا دابنیشم. ئەو جاروبارە کەمەش کە دەهاتەو بۆ

* سەرۆکایەتیی دەستەى خويندکاران کۆرسێکە لە قۇناغەکانى خويندنان لە ویلايەتە یەكگرتوووەکانى ئەمەریكا دەخويندریت، تا خويندکاران ئامادە بکات بۆ نوێنەرایەتیی خويندکارانى تر. دەرچووانى ئەم کۆرسە، داواکاری و بۆچوونى خويندکارانى تر وەر دەگرن بە مەبەستى باشتەر بەرهەوپیشتەردنى پرۆسەى خويندنان.

گوزهریک بو یادکرنه‌وه‌ی رابریوو

ماله‌وه، وا بزنام بو ئه‌وه ده‌هاته‌وه منیش بخاته پیستی
خویه‌وه. خوی چۆنه، منیش وا بم. به هوی ئه‌وه‌ی زور له
مال نه‌ده‌که‌وته‌وه و منیش بی ئه‌و گه‌وره ببووم، بۆیه پیم
خۆش نه‌بوو له ماله‌وه بیت. چه‌ندین هه‌فته بوو ئه‌وه یه‌که‌م
جارمان بوو پیکه‌وه دابنیشین و قسه بکه‌ین. ته‌له‌فونی‌ک
چییه، بۆی نه‌ده‌کردم.

”ئەي گەر ھەز نەكەم بەشداری لەو كۆرسەدا بكەم؟“

که وام گوت، چه تاله‌ک‌هی که هیشتا پارچه‌یه‌ک گوشتی
پیوه مابوو، دای نایه سهر قاپه‌ک‌هی به‌رده‌می. نیگایه‌کی پر
له خیس‌هی ئاگرینی تی گرتم. هه‌رچه‌ند پله‌ی گهرمای ناو
ژووره‌که زیاتر له بیستوشه‌ش پله‌ی سیلیزی ده‌بوو، که‌چی
قاتی له‌بهر کرد‌بوو، ئه‌وه‌نده‌ی تر سامت ده‌کرد. باو‌کم
دایمه‌ی خوا قاتی له‌بهر ده‌کرد.

به دهنگیکی هیواش و نه رم وتی، "شتیکی خراپ نییه
گهر بچیت."

ليني شارەزا بووم، دەمزانى ھەركاتىك بەو جۆرە قسەى
بكردايه، ماناى ئەو ە بوو شتەكە يەكلایى كراو ەتەو ە. ئەمە
عادەتى مالى ئىمە بوو. قسە ھەركسەى باوكم بوو، ھەرچى
بگوتبا، دەبوو جىبەجى بکرابا. لى راستىيەكەى، تەنانەت
دواى ئەو ەى پارزىيش بووم بچم بۆ كۆرسەكە، ھىشتا دلم
پىو ەى نەبوو. تاقتەم نەبوو بەيانىيان لە خویندنگە بم و
دواى نىو ەروانىش ديسان چروچاوى مامۆستا ببىنمەو ە و
بەدرىژايى سالىك، ھەموو پاش نىو ەروانىك، خۆم بە دانانى
مۆسىقای سەماو ە سەغلەت بکەم يان بچم رەنگى ھۆلەكان
ھەلبژىرم، تاقتەى ئەمانەم نەبوو. ئىتر ئەمە ئىشى دەستەى

هیران نسر
مان بوجوریم

يکي ئۇرۇپ
سەي بۇرۇپ
رۇبار ھەسە
ھەرق بېمە

و كورسە

له هه مووی:

ديار نه بور

تربص هاورب

سہ کی گاہ

گه ماند برون!

وہر باد

زار خفید

ہر کہو نوا

سوہ

لہذا

ماتسوه

مفتی

بجانی

15

خوێندکاران بوو، دهبوو ئەمانەم بکردایە. خو ئیشیکى باشیان
لە دەست نە دەهات، ئەم شتە بێمانایانە نەبێت.

لئ دواتر بۆم دەر كهوت، باوكم مه به ستيكى هه بوو له مه دا. ئه ويش ئه وه بوو، گهر بمويستايه بچم بۆ زانكۆي كارۆلايناي باكوور، ئه وا ده بوو شتيك بزنام. ئى منيش ياريى دووگۆليم نه ده زانى، باسكه م نه ده زانى، هيچيشم له مۇسقا نه ده زانى، له خولى شه ترهنج يان ياريى بۆلينگيشدا نه بووم، له وانه كانيشدا نمره كانم زۆر بهرز نه بوون، له هيچ شتيكا باش نه بووم. ئه و جا نا ئوميدانه هاتمه سه ر ئه و شتانه ي دهم توانى بيانكه م، پياو راست برؤا، ئه ويش زۆر نه بوون، دهم توانى سى جۆر بۆينباخ بيه ستم، به پيى په تى به سه ر قيرى گهرمدا برؤم، تا سى چركه قه لّهم له سه ر په نجه م به ستوونى رابگرم... له و برؤايه شدا نه بووم هيچكام له م شته قۆرانه ي من، له فؤرمى وه رگرتنى زانكۆ گرنگيان پى بدرىت. ئيدى به دريژايى شه و، هه ر بيرم ده كرده وه، بۆم دەر كهوت من ته نيا زلى بيّه ونه رم و هيچى تر. سوپاس باوكه. بۆ پۆژى دواتر، به گوئى باوكم كرد و دهمه وه يانييه كه ي چووم بۆ نووسينگه ي به رپوه بهر، له ليستى ناوه كاندا، منيش ناوى خۆم نووسى بۆ خولى ده سته ي خوئندكاران. له وى ته ماشام كرد، دوو كه سى تريشى لئ بوو - جۆن فؤرمان و ماگى براون. راست زانيم جۆن وه ر نه گيرا. ئهم كوپه عاده تيكى هه بوو، كه قسه ي بۆ ده كردى، به دهم قسه وه ده ستي ده برد بۆ جله كانى به رت. به لّام له گه لّ ئه وه شدا خوئندكارىكى زيره ك بوو. ئه و كاته له قوتا بخانه له ريزى پيشه وه داده نيشت، هه ركاتى كيش مامؤستا پرسيارىكى بكردايه، ئه و

گوزهریک بۆ یادکردنهوهی رابریو

دهستی بهرز کردبووهوه، که ههلیشدهستا، راست وهلامیکی وردی دهدايهوه. ئهوجا به نیگایهکی شانازییهوه سهری بهملا و ئهولادا وهر دهچهرخاند، وهک ئهوهی بلی، ها... من له ئیوه زیرهکترم. من و ئیریکی هاویشم، ههموو جاریک، که ماموستا پشتی لیمان دهبوو، تفمان تی دهگرت.

کهچی ماگی براون شتیکی تر بوو. خوا ههلناگری ئهویش خویندکاریکی بهتوانا بوو. ماوهی سی سال ئهندامی دهستهی ئهنجوومهنی خویندکاران بوو، سالی پاریش، واته قوناغی پیش کوتایی، بووه نوینهری پولهکهمان. تهنیا عیب لهو کهچیدا، ئهوه بوو زۆر جوان نهبوو، ئهوه هاوینهش کیشی دوو ئهوهنده زیادی کردبوو. دلنیا بووم هیچکس دهنگی بۆ نادات بیتهوه به نوینهر.

دوای ئهوهی لیستی ناوهکانم بینی، ئهوانهی خویان ناوونوس کردبوو بۆ دهستهی خویندکاران، درکم پی کرد رهنگه دهرفتهی سهرکهوتنم ههبیّت. ههموو داهاتووم لهسهه ئهمه بهند بوو، لهبهه ئهوه، ههموو توانا و ههولی خۆم خسته گهر. ئیریکی یهکهمین کهس بوو هانی دام. وتی، "خهمت نهبی، دهنگی ههموو ئهوانی تریشت بۆ کو دهکهمهوه، گهر تو بهراستی مهبهستت سهرکهوتن بیت."

منیش لیم پرسی، "ئهی هاوپی کچهکانیان؟"

ئهوه ههموو ههلمهتی بانگهشهی من بوو. بهشداریم له چاوپیکهوتنهکانیشدا کرد، که ههر دهبوو بکریّت. دواتر دهستم کرد به بلاوکردنهوهی ئهوه ریکلامه قورانهی بانگهشهی ههلبژاردن، که شتی بیمانای وهک گهر دهنگم پی بدهن، وا دهکهم و وا دهکهمیان لهسهه نووسرابوو. بهلام

دواچار، رهنگه به ههولی ئیریک بوو بیت گه یستمه ئه و خاله ی
مه به ستم بوو. خویندنگه ی بیوفورت ته نیا نزیکه ی چوار سه ر
خویندکاری هه بوو، بویه به ده سته یانی دهنگی ته واو، گه لیک
ئه ستم بوو، چونکه ئه و ده به نگانه ی خویندنگه گوئیان نه ده دا
به دهنگدان و شتی وا. ئه نجام، خوا به دلی خومی بو کردم.
به زورینه ی دهنگ، به نوینه ری خویندکاران هه لبردرام
له ده سته ی ئه نجوومه نی خویندکاراندا. ئیتر نازانم لیتره
به دواوه تووشی چ کیشه و به لایه ک ده بم.

ئه و ده مه ی له قوناغی دووهمی ئاماده یی بووم، په یوه ندیم
له گه ل کچیکدا به ست به ناوی ئه نجیلا کلارک. یه که مین
هاورپی کچم بوو، هه رچه ند په یوه ندیه که مان ته نیا چه ند
مانگیکی که می خایاند. ئه و ساله، پیش ئه وه ی پشووی هاوین
ده ست پی بکات، وازی له من هیئا و ده ستی له گه ل کورپیکی
تردا تیکه ل کرد، ناوی لیو بوو، ته مه نی بیست سالان ده بوو،
وه ک میکانیک له گه راجه که ی باوکی کاری ده کرد. ته نیا شتی
باشی ئه م کوره ئه وه بوو، ئوتومبیلکی که شخه ی له ژیردا
بوو، دایمه ی خواش تیشیرتیکی سپی، که وینه ی کومه لیک
وشتی له سه ر قۆله کان بوو، له بهر ده کرد. پالی ده دا به
بۆنیدی ئوتومبیله که یه وه و به مسهر و ئه وسهر دا چاوی
ده گیرا، که کچیکیش به لایدا تیپه ر بووایه، ده یگوت، "چۆنی
کچی باش؟" ئیتر ئه م شته قۆرانه. بوخوشتان ده زانن، کچ
حه زیان له و جوړه کورانه یه.

به هه ر حال، ئه و ساله که خویندن ته واو بوو و پشووی
هاوین ده ستی پی کرد، ئاههنگی ده سته یی پشووی هاوینمان
گیرا. جا به هو ی مه وزوعی ئه نجیلاوه، په یوه ندیم له گه ل هیچ

گوزهریک بۆ یادکرینه وهی رابردوو

کچیکدا نه به سستبوو. هه موو ئه وانه ی ئه ندام بوون له ده سته ی
ئه نجوو مه نی خویندکارانیشدا، پیویست بوو به شداری بکه ن
له و ئاهه نگه دا - به زۆر بوو، هه ر ده بووایه بچووینایه. ده بوو
بچم هۆله که برازینمه وه له گه لیاندا و بۆ پوژی دواتریش
پاکی بکه ینه وه - جگه له وهش ئه و جوړه ئاهه نگانه بۆخوی
شتیکی خوش بوو. ته له فۆنم بۆ دوو کچی هاوپییم کرد،
به لام پییش من به لینیان به کورپی تر دابوو، بۆیه ته له فۆنم
بۆ چه ند کچیکی تر کرد. ئه وانیش گیرابوون. دواچار
ته ماشام کرد که س نه مابوو، جگه له و کچانه ی چاویان کزه
و چاویلکه ی ئه ستووریان له چاودایه یان ئه وانه ی زمانیان
ده یگرئ و فسن. شانسی ئیمه، هه رگیز بیوفوورت به عه مراتی
خوی کچیکی جوانی تیا نه بووه. هه رچۆنیک بووایه، هه ر
ده بوو کچیک بدۆزمه وه. به بی کچیک، نه مده ویست بچمه ئه و
ئاهه نگه وه - بیهینه به ر زهینی خۆتان، هه موویان، هه ریه کی
قۆل بکات به قۆلی کچیکدا و منیش به ته نیا چی ده ر ده چم؟
مه گه ر بچوو مایه ته والیته کانم پاک بکرایه ته وه. ئه و کاته له
میژووی ئاههنگی ده سته پیکی پشووی هاویندا، من ته نیا که س
ده بووم به بی کچه هاوپییه ک بچم.

خه م و په ژاره زایه نیو دلم، به نائومی دییه وه چووم
کتیپی چالاکیه کانی سالی پارم ده ر هینا و یه که به یه که به نیو
په ره کانی دا گه رام، به و هیوایه ی یه کیک له کچه کان بدۆزمه وه
هاوپی کورپی نه بیست. سه ره تا به نیو به شی چالاکی
خویندکاره کانی قوناغی کوتاییدا گه رام، هه رچه ند ئیستا
زۆربه یان له کۆلیژ ده یانخویند، لی هه ندیکی که میان هه ر له
شارۆچکه که دا مابوون. سه ره پای ئه وه ی برپواشم نه ده کرد

و خاله ی
زار سەر
، گه لیک
ن نه ده دا
و کریم
ژیردرام
م لیر

یوه ندیم
ه که مین
ما چه ند
ن هاوین
کورپکی
ده بوو
یا شتی
له ژیردا
مه لیک
ده دا ب
چای
"چۆنی
نن، کچم

پشووی
هاوینان

بگونجيت، بهلام هەرچۆنيك بيت، هەر تهلهفونم بۆ كردن،
خۆم باش دهمزانی كهس نابيت لهگهڵی بچمه دهرهوه. گهپام
گهپام، كهسم دهست نهكهوت ژوانی لهگهڵ ببهستم. ئهوهندهم
رهفز وهر گرت، خۆشه ببووم، دلنيام ئيوه بن له جيی من،
ئوها باسی ئهم شتانه بۆ نهوهكانتان ناكهن. دايكم ئاگاداری
ههموو شتيكم بوو، دهيزانی له چ حالیکدام، ئهو شهوه هاته
ژوورهكهه و لهتهكمهوه لهسهه قهراغی تهخته خهوهكهه
دانیشته. وتی، "گهر هاورپیهکی كچته دهست ناكهوی لهگهڵت
بيت بۆ ئاههنگهكه، ئهوا من خۆشحال دهبم لهگهڵت بيم."
سهريکی نارهزاييم با دا و وتم، "نا، قهينا. سوپاس
دايکه گيان."

كه ژوورهكهی بهجيھيشته، هيندهی تر خهم دای گرتم.
دهی ئهوهتا دايكشم دهزانی هيچ كچيكم دهست نهدهكهوت
ژوانی لهگهڵ ببهستم بۆ ئاههنگهكه. گهر لهگهڵ ئهودا
بچوومايه؟ ههر ئابرووم دهچوو، دهيانگوت هيچ كچيكم
حسابی بۆ نهكردوو. گهر سهه ساليش بژيابايه، لهبيرم
نهدهچوووهوه.

كهسيکی تريش ههبوو، وهكوو من دهردهدار بوو و حالی
له حالی من باشتر نهبوو، ئهويش كيی دینيسن بوو، به
ئهمينداری خهزينه قوتابخانه دهستنيشان كرابوو. كهس
نهیدهويست لهگهڵی بچيته دهرهوه يان ژوانی لهگهڵ ببهستيت،
تاكه هۆكاريش كه ههلبژيرد رابوو له دهستهی نوينه ران،
لهبهه ئهوه بوو كهسی تر نهبوو پكابهريی بكات. بگره لهو
بروايه دام، ژمارهی دهنگهكانيشی وهك پيوست نهبوو بيت.
له تيمی مۆزيکی مارشاليش، ئاميري سههكسيقونی دهژهند.

گوزهریک بو یادکرنه وهی رابردوو

قه باره ی ئەندامه کانی به دهنی له گه‌ل یه کدا ویک نه ده چوون،
ورگیکی زل و قه به، قاچ و دهسته کانیشی دریژ و باریک،
بوخوتان حوكم بدهن، ده بیټ چ دیمه نیکی هه بوو بیټ. له گه‌ل
ئه وه شدا که قسه ی ده کرد، دهنگی هیند بهرز بوو، که پری
ده کردی - ئاخر بویه سه کسیفونزه نیکی باشی لی دهر
چووبوو - ئه وهنده ی پرسیاریش ده کرد، به تو با ده می
بدوورییه وه. "له کوئ بوویت؟ بو کوئ چوویت؟ خوش بوو؟
کچی جوانت بینی؟" چاوه روانی وه لامی پرسیار یه که می
نه ده کرد، پرسیاریکی تری تی ده گرتی، له گه‌ل وه رچه رخانه
تودا، ئه ویش ده هاته وه پیش ده مت، تا پرووت له و بیټ که
پرسیار ی ده کرد. سویند ده خۆم به ته مه نم که سی وه ک ئه و
بیزار که رم نه ناسیوه. جا وه ره گه ر بزانیټ هاوپییه کی کچم
ده ست نه که وتوو له گه‌لی بچمه ئاهه نگه که، خو ئه و شه وه
وه ک دریل می شکم به پرسیار کون ده کات.

هه ر به نیو په ره ی چالاکیه کانی قوناغی سالی پاردا
ده گه رام، تا دواجار چاوم چوو ه سه ر وینه ی جهیمی سولیفه ن.
ساته وه ختی که سه ر وینه که مامه وه، سویندم خوارد، هه ر
بیریشی لی نه که مه وه، ئه و جا په ره که م هه لدایه وه بو ئه وه ی
دواتر. کاتژمیتریکی تر گه رام که سی که بدۆزمه وه، هیچ نه بیټ
په نگو پروویه کی وه های هه بیټ، پیاو له پرووی بیټ له گه‌لیدا
بچیت بو ئاهه نگ و شتی وا. لی ورده ورده هاتمه سه ر ئه و
پروایه ی که س نه ماوه. زوری نه برد، گه رامه وه سه ر وینه که ی
جهیمی و جاریکی دی لی ورد بوومه وه. گوتم خراپ نییه،
جوان و خوینشیرینه. په نگه رازی بیټ...
کتیبی چالاکیه کانم داخست. جهیمی سولیفه ن؟ کچی

هېڅيږت؟ مه حاله، شتی و نابیت. جا خو هاورپکانم هر
حه یام ده بهن.

به لام خو له وه باشته له گهل دایکما بچمه ئاههنگه که،
یان بچم ته والیته کان بسرهمه وه، یان خوا نه کرده تووشی
پرسیاره کونکه رهکانی کیری دینیسن بېمه وه.

ئهو ئیواریه، هر بیرم له لایه نه باش و خراپهکانی
ده کرده وه. بروام پی بکه، بهو ژووردها هر دهاتم و
دهچووم، دواچار یه کلا بوومه وه. بریارم دا بچم داوا له
جهیمی بکه ژوانم له گهل ببهستی بو ئاههنگه که. بهو
ژووردها دهخولامه وه، دهی چی بلیم و چوون داوای لی بکه،
بیرم له باشته رینگه ده کرده وه پیی بلیم.

ئهو جا شتیکی سهیر به زهینمدا هات، شتیکی به راستی
دلپروین. کیری دینیسن، له ناکاو خه یالم بو ئهو چوو، رهنگه
ئویش ئیستا وهک من بکات. رهنگه ئویش ئیستا به نیو
په رهی کتیبی چالاکیه کاندایه ریت! کیری راسته که سیکی
ناته و او بوو، به لام ئویش لهو که سانه نه بوو بچیت ته والیت
پاک بکاته وه، یان له گهل دایکیدایه بچیت، گهر دایکیتان بدیتبا،
ئهو کاته بو تان دهر ده که وت هیشتا من باشته بووم. باشه
گهر ئهو پیش من داوا له جهیمی بکات، چی ده بیت؟ بیگومان
ئویش په تی ناکاته وه، چونکه راستیه که ی، کیری جگه لهو،
که سی تری شک نه ده برد. ئهو نه بیت، که سی تریش پیی
رازی نابیت. جهیمی یارمه تی هه موو که سی ده دا - یه کیک
بوو لهو که سانه ی دهستی نه ده نا به پرووی هیچ که سه وه.
رهنگه گوئ له کیری بگریت بهو دهنگه گرپه وه و ههستی
به زهییی بوی بجوولیت و رازی بیت به داواکه ی. کی نالیت؟

گوزهریک بۆ یادکرینه وهی رابردوو

له ژووره که ی خۆمدا به داماو ی دانیشتبووم، کسپه یه کی
جهرگبر هه ناومی دهه ژاند، دهترسام جهیمی له گهل من
نه یهت بۆ ئاههنگه که. ئه و شه وه خه و نه دهچووه چاوم،
سهرم قورس ببوو، به ته مه نم ئه وها خه م و په ژاره زه فهری
پئ نه بردووم. بر واکه م پيشتر هيج ئاده ميه کی تر به
خه می ئه وه وه بوو بیته، داوا له جهیمی بکات له گهل ی بچيته
دهره وه. وام دانا، به یانی، هه تا بر واک به خۆم مابوو، پيش
هه موو شتیک بچم داوا ی لی بکه م، که چی جهیمی ئه و رۆژه
له قوتابخانه نه بوو. گوتم له وه ده چی چوو بیته بۆ شاری
مۆره یید، تا یارمه تی منداله هه تیوه کان بدات، چونکه هه موو
مانگیک دهچوو بۆ ئه و ی. جاری وا هه بوو، ئیمهش به
بیانووی ئه وه ی دهچین بۆ ئه و ی، هه ولمان ده دا له قوتابخانه
بچینه دهره وه، به لام ته نیا جهیمی بۆی دهچووه سه ر و
لیده گه ران بچيته دهره وه. به رپوه به ره که مان دهیزانی جهیمی
دهچیت چیرۆک بۆ منداله هه تیوه کان دهخوینته وه یان ئیشی
دهستی یان له گهل دهکات، یاخود ئاگای لی یان ده بیته و یاری یان
له گهل دهکات. وهک ئیمه نه بوو بچیت بۆ که نار ده ریا که یان
بۆ کافتریا و شتی وا.

ئیریکی هاو پریم، له کاتی پشووی نیوان وانه کان
لیی پرسیم، "کچیکت هه ر نه دۆزییه وه له گهل ی بچیت
بۆ ئاههنگه که؟" بۆخویشی باش دهیزانی که سم دهست
نه که وتبوو، لی هه رچه ند نزیکترین براده ریشم بوو، که چی
هه ندیک جار هه زی ده کرد دهرزی بکات به گیانمدا.
منیش وتم، "هیشتا نه وه لا، به س ئیتر وا خه ریکم
ده گه پریم."

لهوسهري راپهوهكه، كيږيم چاو كرد تاكي لوكه رهكهي
خوي دهكردهوه. دلنيام كه زانيويه تي من ئاگام لهو نه بووه،
سه رتاتكيي كړدووم.

ئو پوڅه ئوها تيپهري.

له وانهي كوټاييدا، ئو پوڅه كات زور به خاوي تيدهپهري،
هموو چركه يه كم به ساليك لي دهپويشت. بهم جوړه
هينامه بهر زهيني خوم - گهر من و كيږي پيكه وه له يه
كاتدا بچينه دهره وه و بهره و مالي جهيمي بهري بكهوين،
ئو من پيشت دگه م، ئو، بهو قاچه گوجانه وه، به چي
دهگاته ئوئي؟ له زهيني خومدا هموو شتيكم ريك خست
و ناماده و تهيار بووم، كاتيكيش زهنگي وانهي كوټايي لي
دا، راست له خويندنگه ودهر كهوتم و به گورگه لوڅه بهره
مالي جهيمي بهري كهوتم. ههنگاو يكم كړدبوو به سه،
ماندويي زهفهر ي پي هينام، پاشان نازاريكي جهرگبر هيږي
ئهژنومي شكند. هيندي پي نه چوو، ئو وندهي تر شهكته و
ماندوو بووم، ئو نازاره بهراستي له پهلوپوي خستم، ناچار
له تاو نازار دهچهمامه وه و هردوو دهستيشم به كهله كهمه وه
دهگرت و بهكاوه خو ريم دهكرد. كه به شهقامه كاني بيوفورتدا
دهپويشتم، له كابرايه كي پشتكومي دهروزه كهر دهچووم.

له پشتمه وه ههستم كرد تريقه و پيكه نينه گر و ناخوشه كهي
كيږي دههاته بهرگويم، نازاريكي جهرگبريش له كهله كهمددا
زهفهر ي پي بردبووم، ئاورم دايه وه، كهس ديار نه بوو. دياره
هر له گهل ئاوردانه وه مندا، خوي توور داووته پشت
ديواريك! ئو ههتيوه بو يهك خوله كيش جيي متمانه نه بوو،
سهگيك بوو بوخوي.

گوزهریک بو یادکرنه وهی رابردوو

ئهوجا خیراتر ههنگاوم ههلهینا، هیندی پی نهچوو،
گهیشتمه کوْلانه کهی مالی جهیمی. ئازای گیانم نیشتبوو
سه ر ئارهقه - کراسه کهم شهلال بوو له ئارهقه دا -
هه ناسه برکیم پی که وتبوو، خهریک بوو ده بوورامه وه.
ئیدی گهیشتمه به رده رگا کهی مالیان، که میک حه وامه وه، تا
هه ناسه سوارییه کهم هیور بیته وه، پاشان له دهرگام دا. له گهل
ئه وه شدا که به وه موو راکردن و په له پهل و دوو دلییه وه
گهیشتمه به رده می مالیان، که چی هیشتا گومانم هه بوو،
دهمگوت رهنگه ئیستا له جیاتی ئه وهی جهیمی دهرگام لی
بکاته وه، کیری دیت دهیکاته وه. ده مهینایه بهر زهینی خوم،
به پیکه نینیکی شانازییه وه دیت دهرگا دهکاته وه و ده لیت،
”ببووره هاوړیم، دوا که وتیت.“

سو پاس بو خوا، که دهرگام لی کرایه وه، جهیمی خو ی
بوو، بو یه که مین جاریش بوو له ژیانمدا وه که سیکی
ئاسایی بیه بهرچاوم. پانتولیکی کاوبوی له بهردا بوو له گهل
بلووزیکی سوور، گهرچی هیشتا قرژی له دواوه ته ماته کردبوو،
لی گهلک ساده وسا کار دهاته پیشچاو. گهر دهستیک به
خویدا بینیت، به راستی که شخه و جوانه.

که دهرگای لی کردم هه وه، وتی، ”لاندن، ئه مه تویت؟
ریکه وتیکی جوانه!“ جهیمی هه میشه هه رکه سیکی بدیتبا، دلی
پی ده کرایه وه، بو منیش هه ر وا بوو. به لام که چاوی به و
سه روسه کوتهم که وت ئه وها شیواوم، واقعی وړ ما. وتی،
”ئه وه چییه، ده لیلی له یاری بوویت؟“

منیش وتم، ”ئه وه لالا، یاری چی!“ ئارهقه ی نیوچه وانم به
پشتی دهستم سړی، باش بوو ئازاری قاچه کان و ناوسکم

كه ميڪ هيٺور ببووهوه.

”كراسه كهت هه مووي شه لالي ئاره قهيه.“

ته ماشايه كي خوم كرد، ئه و جا وتم، ”ئمه ده لئي؟ نا، هيچ نيه، جاري وا هه يه ئاره قه زور ده كه مه وه.“

”مادام، باشتر وايه بچيت بو لاي دكتور و نزي چاره سه ريڪ وهر بگريت.“

”هيچ نيه، باش ده بم.“

بزه كي شيريني كرد و وتي، ”دهي منيش نزي خيرت بو ده كه م.“ جهيمي هه ميشه نزي خيرتي بو هه موو كه س ده كرد. خوا به نزي ئه وم بو بكات.

منيش وتم، ”سو پاس.“

سه ري كه ميڪ شور كرد و به شهر مه وه قاچه كاني ئه مديو و ئه وديو كرد، پاشان وتي، ”ئه زاني چونه، ريگه م ده دايت بيته ژووره وه، به لام باوكم له مال نيه، جا بويه پتي خوش نيه كه خوي ليڙه نه بيت و كور بيت بو مالمان.“

منيش به نائوميدي و په ژاره يه كه وه وتم، ”دهي قهينا، كيشه نيه. ليڙه، له دهره وه قسه ده كه ين.“

”كه ميڪ شهر به تي ليمو بينم دابنشين و بيخوينه وه؟ ئه وهنده نابيت خوم هه نديكم دروست كردوه.“

”گهر بتوانيت، پيم خوشه.“

”به سه ر چاو، هه ر ئيستا دي مه وه.“

جهيمي چووه ژووره وه تا شهر به ته كه بيتيت، به لام دهرگاكي له پاش خوي پيوه نه دا، منيش ناو ماله كه يانم ليوه ديار بوو، چاويكي خيرام پيدا گيڙا. بينيم ماله كه يان بچووك، به لام كه شخه و كوڪراوه بوو. پيانويه ك له ته ك

گوزهریک بو یادکردهوی رابربوو

دیواریکه وه و تاکیک قه نه فەش له ته نیشته دیواره کهی تره وه دانرابوو. پانکه یه کی ئه رزییش له سووچه که دا هه واکه ی به هه ردوو لادا بلاو ده کرده وه. له سه ر میزی قاوه که ش چه ند په رتوو کیکی له سه ر دانرابوو، به ناوی گوئگرتن له مه سیحی نه مر و برواداری وه لامی راسته قینه یه. کتییکی ئینجیلیشی به کراوه یی له سه ر بوو.

که میکی پی چوو به خوی و شه ربه ته که وه هاته وه. له ژیر دالانه کهی ده ره وه، دوو کورسیی لی بوو، دانیشتن. ده مزانی له گه ل باوکیدا ئیواران له سه ر ئه م دوو کورسییه داده نیشتن، چونکه جاروبار، که به لای مالیاندا تیده په ریم، ده مبینین. هه ر که دانیشتن، چاو م به خاتوو هاستینگسی دراوسییان که وت، له وه به ری شه قامه که وه ده ستیکی به رز کرده وه، سلاوی کرد. له و کاته دا که جه مییش وه لامی سلاوه کهی دایه وه، کورسییه که م که میک جوولاند تا نه مناسیته وه. له به ر ئه وه ی هه رچه ند هاتبووم داوا له جه میی بکه م له گه لم بیت بو ئاهه نگه که، لی نه مده ویست که س بمبینیت، چونکه ده ترسام پیشتر به لینی به کیری دابیت و خه لک قسه م بو دروست بکه ن.

جه میی لیی پرسیم، "ئه وه چی ده که یته؟ بوچی کورسییه که ت ده به یته به ر هه تاوه که؟ زۆر گه رمه."

منیش وتم، "حه زم له به ر خۆره که یه." راستی ده کرد، هینده ی پی نه چوو، هه ستم کرد تیشکی خۆره که خه ریکه ده مسووتینی و شه لالی ئاره قه ده بمه وه.

به بزه یه که وه وتی، "به دلی خۆت. ده ی پیم بلی، ویستت باسی چیم له گه لدا بکه یته؟"

که میک خوی له سه ر کورسییه که وه ر چه رخانده و لیم

هاته پيشى. ئەمنيش هەناسەيەكى قوولم هەلمژى و تەقەللام
دا زەينم كۆ بكەمەو، كەچى هيشتا نەمدەتوانى ئەوئى لە
دەلدا بوو بيليم. بۆيە وەتم، "ئەمرو لە هەتيوخانەكە بوويت؟"
پيى سەير بوو كە وام گوت، بە نيگايەكى پرسىاراييەو
ليم ورد بووئەو سەرنجىكى قوولى لى گير كردم، ئەوجا وتى،
"نا، لەوئى نەبووم، لەگەل باوكم چووبووين بۆ لاي دكتور."
"باوكت خو شكور تەندروستى باشە؟"

زەردەيەكى هاتى و وتى، "ئيتەر هەر وا دەبيت، خوا چاكى
بۆ بكات."

سەريكم لەقاند و نيگام گواستەو سەر شەقامەكە. ئەو
خاتونەى دراوسىيان لەوئى نەمايو، چووبوو ژوورەو،
كەسى تريشم چاو نەكرد لەو ناو. كاتى ئەو هاتبوو نيازى
خۆمى پى بليم، كەچى هيشتا غيرەتم نەبوو بيدركيتم.
هەولم دا زياتر بابەتەكە لە زەينى خۆمدا ورد بكەمەو، بۆيە
ويستم جارى كاتى تر وەر بگرم. "بەراستى پوژيكي خوشە."
"راست دەكەيت، خوشە."
"هەواكەشى گەرمە."

"ئاخر، چونكە لەبەر خۆرەكە دانىشتووئىت، بۆيە گەرمە."
چاويكم بە دەورووبەردا گيڤا، هەستم كرد فشارەكەى
نيو ناخم زياتر شالاولى بۆ دەهينام. وەتم، "خو هيچ
پەلەهەوريكىش بە ئاسمانەو نيه."

جەيمى هيچى نەگوت، بۆ ساتيک ئەوها بەبيدەنگى ماینەو.
دواتر سەرى قسەى کردەو، وتى، "لاندن، تۆ نەهاتووئىت
بۆ ئيرە تا باسى كەشوہەوا بكەيت، وا نيه؟"
"راستىيەكەى، نەوہللا."

“ئهی بۆچی هاتوویت؟”

ئهو ساته وهختهی چاوه پروانم ده کرد، گه شت. قورگم بۆ پاک کرده وه. پاشان وتم، “ویستم بزانی نیازت هیه بچیت بۆ ئاههنگی دهستی کردنی پشووی هاوین.”

له قهله قیدا، خۆم به سهر کورسییه که وه نه ده گرت، چاوه پروانی وه لامیم ده کرد. دوا جار وتی، “ئوو، وه لا نیازم نه بوو بچم.” به دهنگیدا وا دهر ده که وت، وهک بلیی ههر ئاگای له شتی وا نییه.

“ئهی گهر که سینک داوات لی بکات، ده چیت له گه لی؟”

که میکی پی چوو تا وه لامی دامه وه.

بیریکی لی کرده وه و وتی، “دنیا نیم، گهر دهر فتم هه بیته، رهنگه بچم. ههر گیز نه چووم بۆ ئهو ئاههنگه.” ده سته جی وتم، “شتیکی خوشه، نالیم زور، بهس ئیتر خراپ نییه.”

که وام گوت، بزهیه کی بۆ کردم و وتی، “ده بیته قسه ش له گه ل

باوکمدا بکه م، گهر ئهو رازی بیته، ئه وا منیش ده توانم بچم.”

بالندهیه که له سهر دره خته که ی ته که مانه وه جریوه جریوکی نایه وه، کاسی ده کردی، وهک بلیی بیه ویت دهرم بکات له و شوینه. هه ول مدا دهنگی بالنده که له بیر خۆم به رمه وه و بگه ریمه وه سهر بابه ته که ی خۆمان. دوو رۆژ پیش ئهو کاته، بروام نه ده کرد بتوانم ته نانه ت بیریشی لی بکه مه وه، که چی ئه وه تا، لیتره له به رده میدا فه لسه فییا نه قسه ی بۆ ده که م.

“ئهی چه ز ده که یت له گه ل مندا بیته بۆ ئاههنگه که؟”

ته لیسمیکی سه رسامی دای گرت. وا بزانی بروای نه ده کرد من ئهو پرسیاره ی لی بکه م. راست وه لامی نه دامه وه،

به لکوو نیگای له سهرم گواسته وه و تا ماوه یه کی دریش
 هر پرووی تی نه کردم وه. جاریکی تر ههستم به ئازاره
 جه رگبره کی هه ناوم کرده وه، چونکه گوتم به خودا ئیستا
 داواکم رت ده کاته وه. باشه چ بکم گهر پازی نه بیت؟
 دیمه نی ئه گهره کانی تر هاتنه وه پیشچاوم، دایکم له گه لم
 بیت، ده بیت برادره کانم چم پی بلین، پاکردنه وهی ته والیتی
 هوئی ئاهه نگه که، پرسیاره کونکه ره کانی کی ری... ئه و جا
 ده سته جی په شیمان بوومه وه له وهی ئه وه هه موو ساله ی
 رابردوو به و جوړه ناشرینه رفته تارم له گه ل جه می کردبوو.
 هه موو ئه و کاتانه م هاته وه یاد، که گالتهم پی ده کرد یان
 هاوارمان له باوکی ده کرد و پیمان ده گوت زیناکار، یان
 که له دوا ی خو یه وه ده رویش تین، تانه وته شهرمان لی ده دا.
 ئا له و کاته دا که ئهم هه موو په شیمانییه به بیرو هو شمد
 ده هاتن و ده چوون و بیرم له وه ده کرده وه چون خوم له
 پرسیاره کانی کی ری بدزمه وه، له و کاته دا نیگای تی گرتمه وه
 و به زهرده خه نه یه کی گه شکه داره وه وتی، "پیم خوش ده بیت،
 به لام به مهرجیک..."

خوم راست کرده وه، نزام کرد، خویه گیان مهرجیکی
 دلشکین نه بیت. وتم، "مهرجه که ت چیه؟"
 "ده بیت به لینم به یتی نه که ویته داوی خوشه ویستی منه وه."
 به پیکه نینه که یدا زانیم شوخیی ده کرد، هه ناسه یه کی قوولم
 هه لکیشا و گه شکه یه کی ته لی سماوی دای له هه ناوم. ئاهیکم پندا
 هاته وه. با ئه وهش بلیم، جاروبار جه می گالتهم و گه پیشی ده کرد.
 بزه یه کم بو کرد و به لینه کم پی دا.

وہک یاسایہ کی گشتی، قہشہکانی کلّیسای باشوور سہما
 ناکہن. بہلام لہ بیوفوورت، وہک یاسایہ کی توند بہسہر
 خہلکیدا نہدہسہپینرا. ئہو قہشہیہی پیش ہیگبیرت -
 بہس لیم مہپرسن ناوی چی بوو - زور چاوی نہدہخستہ
 سہر ئاہہنگ و سہمای قوتابخانہکان، بہلام بہ مہرجیک،
 سہرپہرشتی بکرایہ و ئاکاری خراپی لی نہکہوتایہتہوہ.
 ئیدی بہو ہویہوہ ئہم جورہ ئاہہنگانہ بوونہ نہریت.
 کاتیکیش ہیگبیرت ہات و دہستبہکار بوو لہو کلّیسایہ، ئیتر
 کات درہنگ بوو، فریای ہیچ گورانکاریہک نہکہوت. جہیمی
 تاکہ خویندکار بوو، کہ بہشداری نہکردییت لہ ئاہہنگی
 قوتابخانہ، جا دلّیاش نہبووم، دہمگوت تو بلّی سہما
 بزانییت.

دہمہویت ئہوہشتان پی بلیم، لہ دلی خومدا خہم بوو،
 دہمگوت دہبییت چی لہبہر بکات، ئی نہشدہکرا لہ خوئی
 بپرسم. ئہو کاتانہی دہچوو بو کوروکوبوونہوہکانی کلّیسا،
 ہہمیشہ بلووزیکی کوّن و تہنوورہیہکی نہخشچوارگوشہیی

له بهر دهکرد، هه موو رۆژیکیش له قوتابخانه هه بهر بوو
جلانه وه ده مانبینی، به لام ئه م ئاههنگه شتیکی تایبهت بوو.
زۆربه ی کچهکانی تر، عهزی و جلوبه رگی نوییان کری و
کوربهکانیش به قاته وه دههاتن، جا بۆ ئه مسالیش، وینهگریکی
تایبهتمان بانگ کردبوو. ده مزانی جهیمی به نیاز نه بوو عهزی
و شتی نوی بکری، چونکه ده رانه تیان باش نه بوو. کاری
قه شهیی له کلێساکاندا، پیشه یهک نه بوو خه لکی بتوانیت له
ریشه وه پاره ی باشی لی چنگ بکه ویت، له گه ل ئه وه شدا،
قه شهکان بۆ ده سکه وتی ماددی ئه و کاره یان نه ده کرد،
به لکوو له دلسۆزی و بۆ خزمه تی کلێسا ده یانکرد. لی منیش
حه زم نه ده کرد هه مان ئه و جله کۆنانه ی له بهر بکاته وه، که
بۆ قوتابخانه ده یپۆشی، له بهر خۆم نا - ئیجگار ئه وه ندهش
خۆ په رست نیم - به لکوو له ترسی ئه وه ی براده ره کانم
شتیک نه لین. پیم قبول نه بوو خه لکی گاله ی پی بکه ن.

خۆشییه که ی له وه دا بوو، ئیریکی براده رم هیند سه رقالی
کچه هاوړیکه ی خوی بوو، نه په رژایه سه ر ئه وه ی گاله م
پی بکات بۆ مه سه له ی جهیمی. ئه و ژوانی له گه ل مارگریت
هایس ده کرد، که سه رۆکی ده سته ی هانده رانی قوتابخانه
بوو. کچیکی زۆر جوان نه بوو، به لام هه ندیک شتی هه بوو
سه رنجراکیش بوون. که ده لیم هه ندیک شتی، مه به ستم له
پان و قاچوقولی بوو. ئیریکی داوای لی کردم چوارقۆلی ژوان
به ستن، به لام داواکه یم په ت کرده وه، چونکه نه مده ویست
ده رفه تیک بره خسیت سه ر بکه نه سه ر جهیمی و گاله ی
پی بکه ن. ئیریکی کورپیکی باش بوو، لی جاروبار ده ماری

گوزهرىك بۇ يانكرىنەۋەى رابرىو

كەرىتى دەىگرت، بەتايىبەت ئەو كاتانەى دەىخواردەۋە.

رۆژى ئاھەنگەكە، بەراستى رۆژىكى گەلىك پر لە سەرقالى
بوو بۇ من، سەرم ئاش و قونم ماش بوو، بەدرىژايىى ئەو
پاشنىوەرۆيە، ھەر خەرىكى رازاندنەۋەى ھۆلەكە بووم، جگە
لەۋەش، دەبوو نىوكاتژمىر زووتر بچم بۇ مالى جەىمى،
چونكە باوكى دەىويست قسەم لەگەلدا بكات، نەشمەزانى
بۇ. ئى جەىمىش رۆژىك پىش ئەۋە پىى گوتبووم، جا لەبەر
ئەۋە ناتوانم بلىم چاۋەرۋانى شتىكى دلخوشكەرم دەکرد.
لە بىرى خۆمدا لىكم دايەۋە، گوتم رەنگە باسى فرىودان و
ئاكامە خراپەكانىم بۇ بكات. خۆ گەر بچم و باسى تاۋانى
زىناكردنم بۇ بكات، ئەۋا دەمودەست لەۋىدا دەمرم. ئەو
رۆژە تا ئىۋارە نزام كىردوۋە ئەۋ باسانەم لەگەلدا نەكاتەۋە،
جا نازانم ئاخۆ بە ھۆى رەفتارەكانى پىشووترمەۋە نزاكانم
گىرا دەبن يان نا. بەم جۆرە بىركىردنەۋانەۋە، بىروھۆشم
مەشغول ببوو.

ئاۋىكم بە خۆمدا كىرد و قاتىكى جوانم لەبەر كىرد،
خۆم تاسوللوس كىرد. لەسەر رىگەش لام دايە دوكانىكى
گولفرۆش، تا چەپكىك گول بۇ جەىمى بەرم، ئەۋجا
بەرەو مالىان بەرپى كەۋتم. ئوتومبىلەكەى دايكم ۋەر
گرتبوو، كە گەىشتم، لە شەقامەكەى بەردەمى مالىان رام
گرت. ئەۋ دەمە ھىشتا كاتژمىر نەگۆرابوو، لەبەر ئەۋە كە
گەىشتمەجى، جارى رۆژ كەمىكى ترى بەدەمەۋە مابوو،
بەرەو دەرگاكةيان ھەنگاوم ھەلەيتا. لە دەرگام دا و ھەنگى
چاۋەرۋانم كىرد، ئەۋجا جارىكى دىكە لىم دايەۋە. لەۋدىو

دەرگاځه وه گویم له هیځبیرتی باوکی بوو وتی، "وا هاتم." به لام دیار بوو به په له نه ده هات دەرگاځه بکاته وه. په ننگه دوو خوله ک یان زیاتر بوو بیټ له و به د دەرگاځه چاوه پروان بووم تا بیکاته وه، چاومان به و ناوهدا ده گیرا، ته ماشای دەرگاځه م کرد، دواتر چاوم چووه سهر دیکوری سهر دەرگاځه، پاشان درزه بچووکه کانی تاقی دهره وهی په نجره که یان. که میکیش له ولاتره وه، ئه و دوو کورسییه ی چهند پوژیک پیشتر من و جهیمی له سهری دانیشتبووین، ههر له ویدا مابوو. ئه و دانه یه ی من له سهری دانیشتبووم و خستبوومه بهر هه تاوه که، له شوینی خوی نه جوو لا بوو. دیار بوو له و پوژه وه خوی و باوکی پیکه وه له ویدا دانه نیشتبوون.

دواچار دەرگاځه جیره یه کی لیوه هات و کرایه وه. پوخساری هیځبیرت به هوی پرووناکی گلوپه که ی ژووره وه، که له پشتیه وه لیی دها، که میک تاریک دهر ده که وت. وهک پیشتریش گوتم، ته مه نی هه لکشابوو، به بوچوونی من هه فتاودوو سال ده بوو. یه که مین جارم بوو ئه وها له نزیکه وه پرووم له پرووی دابیت، هه موو چرچولوچییه کانی پوخساریم به پروونی ده بینی. پیستی به راستی ته نک ببووه وه، زیاتر له وهی پیشتر باسم ده کرد.

"سلاو به ریز هیځبیرت،" له ترس و شهرمدا تفیکم قووت دا. "هاتووم تا جهیمی ببه م بو ئاهه نگی ده ستپیکي پشووی هاوین."

وتی، "به لی، ده زانم. به لام سهره تا ده مه ویت قسه ت له گه لدا بکه م."

كۆزەرىك بۇ يادكرىنەۋەى رابرىو

”بەلى، جەنابى ھىگبىرت، منىش ھەر لەبەر ئەۋە ھاتووم.“
”ۋەرە ژوورەۋە.“

لە كلىسا ھىگبىرت گەلىك رىكپوش و بەرگى جوانى لەبەر دەکرد، كەچى ئىستا، لە مالاۋە، دەتگوت كرىكارە، بەدلەيەكى لەبەردا بوو، لەگەل تىشىرتىكىش لەژىرەۋە. كورسىيەكى لە موبەقەكە ھىنا و فەرموۋى لى كردم دابنىشم. وتى، ”بىوورە درەنگ دەرگام لى كردىتەۋە، سەرقالى ئامادەكردنى وتارى سبەينى بووم.“

لەسەر كورسىيەكە دانىشتم.

”گوۋى مەيەرى، جەنابى ھىگبىرت،“ نازانم لەبەرچى بوو، بەلام ئىتر دەبوو بەو جۆرە ناۋى بىنىت. شانوشەۋكەتى وا دەھاتە پىشچاۋ.

وتى، ”دەى باشە، باسى خۆتم بۆ بکە.“

پرسىيارىكى بەراستى گەمژانە بوو، بەتايبەت دواى ئەۋ ھەموو تىكەلاۋىيەى لەگەل باپىر و باۋكمدا ھەيىبوو، دواى ئەۋ ھەموو سالە، كەچى ئەم پرسىيارە قۆرەى لى كردم. ئەۋ كاتەى مندالىش بووم، ھەر ئەم بوو ئاۋى پىرۋزى پىدا كردم، جگە لەۋەش، لە مندالىيەۋە ھەموو رۆژانىكى يەكشەممە لە كلىسا دەيىينىم.

نەمدەزانى چ بلىم. ”بەلى، جەنابى ھىگبىرت، من نوینەرى خويندكارانم لە ئەنجوومەنى دەستەى خويندكاراندا. نازانم جەيمى بۆى باس كردوۋىت يان نا.“

سەرىكى لەقاند و وتى، ”بەلى، بۆى باس كردووم، فەرموو، بەردەوام بە.“

”ئيتىر... پايىزى داھاتوو، بەنيازم بچم بۇ زانكۆي
كارۋلايناي باكور. فورمەكەيانم وەر گرتوو.“
سەرىكى لەقاندەو. ”ئى، چىي تر؟“

ھىچى ترم پى نەمابوو بىلېم. نەمدەزانى چى بكم،
سەر مېزەكە قەلەمىكى لى بوو، خەرىك بوو ھەلى بگرم
و لەسەر نووكى پەنجەم بۆي رابگرم و بلىم، دەتوانم تا
سى چركە ئەوھا قەلەمىش لەسەر نووكى پەنجەم رابگرم،
بەلام ھىگبىرت لەو جۆرە كەسانە نەبوو ئەم شتانە بچىت بە
مىشكىدا. پاشان وتم، ”ھىچى ترم نىيە، جەنابى ھىگبىرت.“
”يىت ناخۆش نىيە گەر من پرسىارىكت لى بكم؟“
”نەخىر، جەنابى ھىگبىرت.“

ھەنگى سەرنجىكى قوۋلى تى گرتىم، وەك ئەوھى بىر
لە پرسىارەكەى بكاتەو. دواچار وتى، ”بۆچى داوات لە
كچەكەم كردوو لەگەلت يىت بۇ ئاھەنگەكە؟“
كە وای گوت، واقم وړ ما، بروسكەيەكى تەلىسماوى بە
ئازاي گيانمدا ھات.

”نازانم مەبەستت لە چىيە، جەنابى ھىگبىرت!“
”خۆ بەنياز نىت ھىچ كارىكى وا بكەيت، ھەيا و حورمەتى
كچەكەم بەرىت... وا نىيە؟“

بەم قسەيەى، جەرگم بچرا. وتم، ”نەخىر، جەنابى
ھىگبىرت. ھەرگىز شتى وا پوو نادات. تەنيا ئەوھىە، پىويستم
بە كەسىك بوو يىت لەگەلم، ئىدى منىش داوام لەو كرد.
ھەر ئەوھەندە.“

”خۆ ھىچ نىيازىكى خراپت لە مىشكدا نىيە؟“

“نهوه لالا جه نابی هیگبیرت، خوا نه کرده شتی وا له من ناوه شیتته وه به رامبه ر جهیمی...”

ئیدی بهم جوړه پرسیار و قسه وباسانه چهند خوله کیکمان تپه پاند - به پرسیار کونی کردبووم - به لام له و کاته دا خوا کردی جهیمی له ژووره که یه وه وه ده ر کهوت، من و باوکیشی قسه کانمان بچری و سه رنجمان گواسته وه سه ر ئه و. شکور بۆ خوا، هیگبیرت په تی پرسیاره کانی بچرا و منیش ئاهیکی رزگار بوونم هه لکیشا. جهیمی ته نووره یه کی شینی که شخه و بلووزیکی سپیی له بهر کردبوو، که پیشتر ئه و جلانه م له به ریدا نه بینیبوو. شکور ئه م جاره چاکه ته خووری و بلووزه که ی تری دانابوو. له گه ل ئه وه ی ده شمزانی له چاو کچه کانی تری ئاهه نگه که، جله کانی زور جوان نابیت، لی خراپیش نه بوو. هه ر وه کوو هه موو جاره کانی تر، قژی له دواوه ته ماته کردبوو. من بۆخۆم وام پی جوانتر بوو قژی بهر بداته وه، به لام زور گویم نه ده دایی. جهیمی له گه ل پوژانی تر دا، شتیکی ئه وتۆ فره قی نه کردبوو، ته نیا ئه وه نه بی، کتیبی ئینجیله که ی نه ده هینا بۆ ئاهه نگه که. جا خو بیهینایه، خه لک چیی پی ده کوتین.

به پروویه کی خوش و زمانیکی شیرینه وه به باوکی گوت، “باوکه، خو لاندنت بیزار نه کردووه، وا نییه؟”

پیش ئه وه ی باوکی هیچ بلیت، من وتم، “نا، ته نیا باسی هه ندیک شتمان ده کرد.” له بیر ی خۆمدا وام ورد کرده وه، پیناچیت هیگبیرت باسوخواسی منی لای کچه که ی کردبیت، که من چ جوړه که سیکم، له م کاته شدا له قازانجی من نه بوو

باسی بکات.

پاش که میک جهیمی وتی، "دهی، ئیستا ده بیئت برۆین." وا بزانی هه ویش ههستی به و گرژی و فشاره کردبوو، که تووشی بیوم له و ژوورهدا، بۆیه پهلهی بوو زوو پرزگرم بکات له دهستی. چوو له لای باوکیه وه و ماچیکی کرد و پی وت، "تا درهنگه ختانیک دامه نیشه و خۆت ماندوو بکهیت به وتاره کهی سبهینیوه، باشه باوکه گیان؟"

باوکیشی به دهنگیکی نهرمه وه پی وت، "خه مت نه بیئت، ئه وهنده دانانیشم." دیار بوو زۆری خوش دهویست، هه رچهند منیش له ژوورهدا بووم، که چی گوئی نه دایه من و ههستی باوکیه تی خۆی بۆ دهر بری.

خواحافیزیمان کرد، پیش ئه وهی بگهینه ئوتومبیله که، چه پکه گوله کهم پیشکesh به جهیمی کرد و پیم گوت، که له ناو ئوتومبیله که فییری ده کهم چون بیکات به خۆیه وه. دهرگای ئوتومبیله کهم بۆ کرده وه و ئه وجا خوشم چووم سه ر که وتم. له و ماوه کورتهدا، تا من سوورپامه وه بۆ لای دهرگای شوڤیر و سه ر که وتم، ته ماشام کرد جهیمی چه پکه گوله کهی کردبوو به خۆیه وه. "ئه وهندهش نه فام نیم، قابیله نه زانم چون گول له یه خه م بدهم؟"

ئوتومبیله کهم ئیش پی کرد و به ره و خویندنکه به ری که وتین، وشه کانی هیگبیرتیش له بیرو هوشمدا هه ر ده خولانه وه.

جهیمی، وهک بلایی له میشکمداییت و بزانییت بیر له چی

دهکه مه وه، وتی، "باوکم زور تووی خوش ناویتی."
بی ئه وهی هیچ بلیم، سه ریکی ئه رینیم له قاند.
"باوکم وا ده زانیت تو که سیکی، هه ست به لیپرسراویتی
ناکه یت."

جاریکی دی ته نیا سه رم له قانده وه.
"حه زی به چاره ی باوکیشته نییه."
ئه م جاریش ته نیا سه ریکم له قاند و هیچی تر.
"حه زی به تیکه لاوی خیزانه که شتان نییه."

ته نیا سه رله قاندن و هیچ...

دواتر وتی، "به لام ده زانی من چون بیر ده که مه وه؟"
په ژاره دای گرتبووم، وتم، "نا، نازانم."

"به بروای من، هه موو ئه م شتانه قه ده ری خوای
گه وره ن، به بروای تو، ده ییت چ قه ده ریک بیت؟"
راستتان ده وی، بروا نا که م له و ئیواره یه ناخوشتتر دووباره
بیته وه. زوربه ی براده رانم خوایان دووره په ریز ده گرت، ئی
جه ییمیش هاوړیی نه بوو تا دوو ده مه ته قیی له گه لدا بکات،
بویه زوربه ی کاتمان به ته نیا گوزه راند. له وهش خراپتر،
ئاماده بوونی من له وی، چیی تر گرنگیه کی ئه وتوی نه مابوو.
به هو ی ئه وهی کییری کچه هاوړییه کی ده ست نه که وتبوو
ژوانی له گه ل بیه ستیت، هه موو یاسا کانیان گۆریبوو، منیش
که ئه مه زانی، خه فته دای گرتم. نه شمه ده توانی به و کاته
زووه جهیمی بیه مه وه بو مال ه وه له بهر قسه کانی باوکی،
جا ده متوانی شتی وا بکه م؟ له لایه کی تریشه وه، ده مبینی
جهیمی له وی گه لیک دلی خوش بوو، نه ده کرا لئی تیک بده م.

دیکور و شیوهی رازاندنه وهی هولی ئاههنگه کهی گهلیک لا
جوان بوو، موسیقا کهشی زور لا خوش بوو، هه موو شتی
ئاههنگه کهی به دل بوو. بهردهوام پیی دهگوتم، که شتهکان
چهند دلفرین و جوانن، داواشی لی کردم، که رۆژیک، گهر
توانیم، یارمهتی بدهم کلێسا کهش ئه وها برازینمه وه بۆ
یهکیک له رپوردهسمه کۆمه لایه تییهکان. منیش به دهنگیکی
نزم و له ژیر لیوه وه پیم گوت، هه رکاتیکی ویستی، ده توانیت
تهلهفونم بۆ بکات، گهرچی به ساردوسرپییه که وه وام گوت،
که چی ئه و زور به گهرمی سوپاسی دلسۆزییه کهی کردم.
راستییه کهی، ئه و ئیواره یه هه تا کاتژمیری یه که میش، هه
ماتومه لوول بووم، به لام جهیمی له وه نه دهچوو ههستی پیم
کردییت.

ئه و ئیواره یه جهیمی ده بوو کاتژمیر یازدهی شه و
له ماله وه بییت، واته کاتژمیریکی پیش ئه وهی ئاههنگه که
کوتایی بییت، بۆ منیش که میک ئاسانتر بوو. هه رکه دهنگی
موسیقا بهرز بۆوه و دهست کرا به سهما، دهر کهوت
جهیمی سهما کهریکی گهلیک لیها توو بوو لهچاو ئه وهی
یه کهم جاری بوو سهما بکات. له گه ل هه ر جووله و ئاوازی
گۆرانییهکاندا، ئه ویش به هه مان ریتیم له گه لمدا دهر دهچوو.
دواتر چووین له سه ر میزهکان دانیشتین و گفتوگۆیهکی
کراوه مان دهست پی کرد. ئیدی باسهکانی ئه و بریتی بوون
له بابتهی برواداری و دوور کهوتنه وه له کرده وهی خراپ
و باسی یارمهتیدانی مندا لانێ هه تیوی هینایه پیشی، له گه ل
رێگار کردنی ئه و گیاندارانهی له سه ر شهقامهکان ده که ونه

گوزهرىك بۇ يادكرىنەۋەي رابىرو

بەر مەترسى ئوتومبىلەۋە، لەگەل ئەۋەشدا، تا بلىنى دلى
خوش بوو.

بۆيە، شتەكان ئەۋەندە خراپ نەبوون، كە پىشتر
پىشبينىم دەكرد، تا ئەۋ كاتەي لىۋ و ئەنجىلا ھاتنە لامان،
ئىدى ھەموو شتىكمان لى تال بوو.

كە ئىمە گەشتىن، ئەۋانىش پاش ماۋەيەك ۋەدىار كەۋتن.
لىۋ دىسان ئەۋ تىشىرتە ناشرىنەي لەبەر كىردبوۋەۋە، كە
ۋىنەي كۆمەلىك وشتىرى لەسەر قۆلەكان نەخشىنرابوو،
ھۆقەيەك جىلىشى دابوو لە قزى. ئەنجىلاش ھەر لەسەرەتاي
ئاھەنگەكەۋە خۆي بە قۆلىدا ھەلۋاسىبوو، لىنى نەدەبوۋەۋە،
كەرىش دەيزانى پىش ئەۋەي بىت بۇ ئەۋى، تۈزىكى
خواردبوۋەۋە. دەستىك جلوبەرگى گرانبەھاي لەبەر كىردبوو
- دايكى لە سالۋنى ژنان كارى دەكرد، كام مۆدىلەي شاز
بوو، دەستى دەكەۋت - بىنىم تۆپەلىك بىنىشتى لەدەم نابوو،
بە مەكرىكى ژنانەۋە دەيجوو. بەراستى باش دەيجوو،
دەتگوت مانگايە كاۋىژ دەكات.

كاكە لىۋ دەستپىشخەرىي كىرد و دەستى دايە بىلى
خواردنەۋەكە، ھىندى پى نەچوو، زۆرىكى تىرىش سەرمەست
بوون. تا مامۇستاكان فرىا كەۋتن، بىللەكان چۆرپىر كىربوون،
ھەريەكە بە لايەكدا لەترى دەدا. كە بىنىم ئەنجىلا دەستى
دايە بىلىكى تىرىش، گوتىم بە خۇدا تەۋاۋ، كار لە كار تىرازا.
گەرچى ئەم كچە ۋازى لە من ھىتابوو بۇ كۆرپىكى تىرى
ۋەك لىۋ، بەلام حەزم نەدەكرد بەلايەكى بەسەر بىت. ئەۋ
يەكەمىن كچ بوو لە ژيانمدا ماچم كىردىت، ھىشتا ھەستم

بوؤ دهجوولا.

له گهل جهیمی دانیشتبووم، له بارهی خولی فیروبونی
ئینجیل قسهی بو دهکردم، ئەمنیش به ئەستهم خه یالم لای
بوو، به تیلهی چاوێک هر ته ماشای ئەنجیلام دهکرد، له ناکاو
لیۆ ههستی پی کردم. ئەویش راست ناوقه دی ئەنجیلا
گرت و هاته لای میزه که مانه وه، به مۆره وه خیسه یه کی لی
کردم و به زمانیکی شه ره نگیزییه وه وتی، "ده بینم ته ماشای
کچه هاوړیکه م ده کهیت؟"

"نا، ته ماشام نه کردوه."

ئەنجیلا ههلی دای و به وشه ی بچر بچره وه وتی،
"به لی، سهیری دهکردم، راست ته ماشای منی دهکرد. ئەمه
کوره هاوړیکه ی پیشووترمه، که بۆم باس کردی، لیۆ."
که میکی تر لیم هاته پیشی و وهک چۆن هیگییتر لیم
ورد بووه وه، ئەمیش ئەوها ته ماشایه کی به مه غزای کردم. به
گالته جار ییه که وه وتی، "که واته ئەمه تۆیت."

ئەوه شتان پی بلیم، من کورپکی شه پانی نه بووم. ته نیا
شه پ تووشی هاتیم، له پۆلی سی بووم، جا پیش ئەوه ی
لیدانیش بخۆم، دهستم کرد به گریان. راستییه که ی، به
هۆی ئەو سروشته هیمنه ی هه مبوو، هه میشه خۆم به دوور
دهگرت له کیشه و ئاژاوه و که متریش تووشی شتی و
دهبووم، جگه له وهش، هه رکاتیک ئیریکم له گهلدا بووایه،
کهس زاتی نه دهکرد لیم نزیک بیته وه. به لام له م کاته دا
ئیریکی دیار نه بوو، نازانم له گهل مارگریت چییان لی هاتبوو.
وا بزنام چووبوونه کورسییه کانی پشته وه دانیشتبوون.

گوزهریک بو یادکردهوی رابردو

وتم، "من سهیرم نه ده کرد، ناشزانم چیی پی گوتوویت، به لام هرچییه ک بیت، راست نییه."

سهرنجی لی ورد کردمه وه و وتی، "کهواته ده ته ویت بلتیت نهنجیلا درو دهکات؟"

خوایه تووشی چ به لایه ک بووم.

چاوه پروانم بووم راست پیمدا بکیشیت، به لام خوا کردی جهیمی هاته نیومانه وه. ته ماشایه کی نهوی کرد و به پروویه کی خوشه وه پیی وت، "وا بزانم تو ده ناسم." جهیمی جاری وا هه بوو هرچییه ک پرووی بدایه، گویی پی نه ده دا. "ئا، ئیستا بیرم که وته وه، تو نهو کورهیت که له گه راجه که کار ده کهیت. باوکیشیت ناوی جویه. مالی نه نکیشیت له شه قامی فوسته ره، له دوورپییانی هیلی شه مه نده فه ره که." لیو ته میکی سهرسامی پوخساری داگرت، دونیای لی هاتبووه وه یه ک، ده یویست بیروهوشی یه ک بخاته وه. نه و جا وتی، "چون هه موو نه م شتانه ده زانی؟ نه مه پیی گوتوویت؟" جهیمی وتی، "نه خیر، بیعه قل مه به،" به قسه که ی خوی پیکه نی. ته نیا جهیمی له م جوړه حاله تانه دا دهیتوانی پییکه نی و هه لنه چیت. "له مالی نه نکت وینه یه کی توم بهرچاو که وت. جاریکیان له ویوه دهرویشتم، نه نکیشیت له بازار هاتبووه وه، شتی کریوو، بانگی کردم یارمه تی بدهم شته کانی له گهل بیه مه ژووره وه، ئیتر وینه که ی توم بینی له سهر تاقی ناگردانه که دانرابوو."

لیو به دیار جهیمییه وه، وشک بیوو، له سهرسامیدا به جوړیک ته ماشای ده کرد، وهک بللی کلک و گوی له و کچه

روایی.

جهمی لهو کاته شدا، به دهستی باوه شینی خوی دهکرد. ئەوجا وتی، "هاتین لێره دانیشتین تا دوور لهو جهنجالی و بهزم و سهمايه كه ميک پشوو بدهين. بۆنی هه ناسه ئه ويی گهرم کردوو. هه ز دهکهیت بێت له گه لمان دابنیشیت؟ دوو کورسی تریشی لێه. هه ز دهکهم هه والی نه نکیشیت بزانه." جهمی گه لیکي پێ خۆش بوو، كه زانیی لیۆ سه ری لی هاتبووه وه یهک و نهیده زانی چ بکات. به پێچه وانه ی ئیمه وه که بهم جوړه شتانه راهاتبووین، لی ئه و به ته مه نی تووشی که سیکی وهک جهمی نه ببوو. چاوه کانی بلیسه ی ئاره زووی په لاماردان و هه لمه تبردنیان لی دهر ده په ری، تیا مابوو بێت شالاوم بۆ بێت و بکه ویتته سه روگوێلاکم، یان دابنیشیت و هیچ نه لیت.

ئه نجام، په لی ئه نجیلا ی گرت و به قونی خۆیدا کیشا و رۆشت. ئه نجیلا، مالی ویران بێت، ئه وه نه دی خواردبووه وه، هه ر بیریشی چووبوو وه حال و مه سه له چی بوو و چون دهستی پێ کرد. ته ماشامان کردن تا دوور که و تنه وه، ئەوجا ئه یکم هه لکیشا. منیش هیند وشک ببووم، به جوړیک، ئاگام له خۆشم نه مابوو که هه ناسه ی خۆم گرتبوو.

به دهنگیکي له رزۆک و شه رمه زارییه وه وتم، "سو پاس بۆ هه موو شتیک." وا ئه م جاره جهمی له شه پێکی دهسته ویه خه رزگاری کردم. ئه و نه بووایه، شه قی چاکم دهخوارد.

به سه رسامیه وه پووی تی کردم و وتی، "سو پاس بۆ

گوزهریک بۆ یادکردهوی رابردو

چی؟“ که زانیی هیچم پی نه بوو بیلیم، گه رایه وه سهر باسی سهنته ری فیروونی ئینجیل، وهک بلیی نه بای دیبی و نه باران. به لام ئهم جاره به پیچه وانهی پیشتر، ههستم کرد بیروهوشم به لای قسه کانیدا دهچیت، نهویش ته نیا یهک گویم لای بوو، ههر نه وهندهم پی دهکرا.

ئهو ئیوارهیه، نهنجیلا و لیو خویان کردبوو به فیلمی ئهو عاله مه، ههر نه وهنده نه بوو که خهریک بوو شهر به ئیمه بفروشن. نهنجیلا هیندی خواردبووه وه، دیار بوو زوری بۆ هینابوو، ههر نه وهندهت زانی له ته والیتی کچهکان، ههرچی دهرد کردبوو، به رشانه وه هینایه وه. لیوش که خوی به شت ده زانی، ههر که گوئی له کچه هاوړیکه ی بوو هینج دها و دهرشیته وه، کهس نه یزانی چیی لی هات. له کوپوه هاتبوو، تا توانیی تی ته قاند. ئیتر ههر نهو جاره بوو، دواتر نه مدیه وه. قهدهری خوا وا بوو، جهیمی چوو ته والیته که و نهنجیلا ی بینی، دیار بوو حالی زور باش نه بوو. ته نیا شت پیمان دهکرا، نه وه بوو پیش نه وهی ماموستاکان پیی بزائن، پاکي بکهینه وه و بیبهینه وه بۆ ماله وه. نهو ده مانه گهر مهست و سه رخوش بوویتایه و پییان بزانیایه، دانی خیریان پیا نه ده نایت، هه ندیک جاریش نه خیری خیر نه بوو، له قوتابخانه دهریان ده کردیت.

لی جهیمی، ماشاللا لهو دله سافهی، نهیده ویست کار بگاته نه وه. گهر پیشتر له منتان بپرسیایه، ده مگوت جهیمی لاقه ی ناکات، چونکه نهنجیلا جارئ ته مه نی نه ببوو هه زده سال و به مهش پیشیلی یاساکانی هینگیترتی کردبوو.

ياسايه كي تریشی شكاندبوو، بهوهی رهفتاری نابهجیی
 نواندبوو. هیگییرت گهر كهسیکی بدیتبا بخواتهوه یان
 پیشیلی یاسایه کی کومه لایه تی بکات، ئیتر دههری دهبوو،
 ده ماری ملی هه لدهستا، هه رچه ند وهك مه سه له ی زینا کاردن
 شیت نه ده بوو پیی، لی هه موو چاک ده مانزانی چه ند په ست
 و كه لله یی ده بوو پیی. بویه برومان وا بوو، جه مییش به
 هه مان شیوه ی باوکی تیروانیی بو ئه و کاره نابه جیانه
 به و جوړه بیټ. رهنگه واش بیټ، به لام دیاره غه ریزه ی
 یارمه تیدانی زاله به سه ر ئه و تیروانیییدا. وهك چو ن هه موو
 کات به هانای هه رشتیکه وه ده چوو، ئاوه اش به هانای
 نهنجیلاوه چوو و یارمه تی دا. ئه منیش چووم ئیتریکم
 له سه ر کورسییه کانی پشته وه دییه وه، بانگم کرد و هی نام
 له به رده رگای ته والیته كه دام نا، تا من و جه می چووین
 رشانه وه که ی ئه و کچه مان پاک کرده وه. مالی نه شیوی،
 خو ئه و ئه رزه ی هه موو تیوه نابوو. دیوار و ئه رز و بگره
 سه قفه که یشی نه هیشتبوو. ئیدی بیهیننه به ر زهین، ده بیټ
 چ دیمه نیکم هه بوو بیټ، ئه وه ی لیی ده ترسام، تووشم هات،
 له ئاههنگی کوتاییی سالدا، به قاتیکه وه كه وتبوومه سه ر
 ئه رزه كه و جیرشانه وه ی خه لکم پاک ده کرده وه. ئاخیری
 هه ر بوو به نسیم. جه مییش له گه لمد به هه مان شیوه.
 له شوینیکه وه، له دوور، پیکه نینه گر و بچر بچره که ی
 کیری ده هاته به ر گویم.

تا ماموستاکان پینه زانن له ده رگای پشته وه ی هوله که وه
 نهنجیلامان برده ده ره وه، هه ردوو چوو بووینه بنبالی و

گوزهریک بۆ یادکردهوی رابردو

هەرچۆنیک بیت، گه یاندمانه ده ری، بهردهوام له بهر خۆیه وه ده یگوت لیۆ له کوئییه؟ به لام جهیمی دلنه وایی دایه وه و پیی گوت خه می نه بیت. گه لیک به نه رمی و زمانیکی شیرین و ئارامبه خشه وه له گه لی دهدوا، که چی ئه و کچه ئه وه ندهی خواردبووه وه، هه ر نه شیده زانی کئییه قسه ی بۆ ده کات. هه لمان دایه کورسییه کانی پشته وهی ئوتومبیله که م و زۆری پی نه چوو، جاریکی دی رشایه وه. دواتر به یه کجاری سه رخۆش بوو و ئاگای له خۆ نه ما، ده تگوت بووراوه ته وه. بۆنی رشانه وهی هیند ناخۆش بوو، ناوسکی بهر ده دایته وه، ناچار جامی ئوتومبیله که مان هه موو کرده وه، تا گه یشتییه مالی ئه نجیلا، ئه و ریگه یه مان به سالیکی لی رۆیشت. دایکی ده رگای لی کردینه وه، ته ماشایه کی کچه که ی کرد، ئه و جا بی ئه وهی سوپاسیکی له زار بیته ده ر، په لی گرت و وه ژوور که وتن. دیار بوو دایکیشی هه ستی به شه رمه زاری ده کرد، بۆیه هیچی نه گوت، ئیمه ش هیچمان نه گوت، حاله ته که خۆی بۆخۆی شایه تی حال بوو.

ئه و ده مه ی بردمانه وه و راده ستی دایکی مان کرد، کاتر می ر ده و چلو پینج خوله ک بوو، ئیدی راست گه راینه وه بۆ مالی جهیمی. که گه یشتییه جی، هه ر خه مم بوو، چونکه هه ردوو کمان بۆنی رشانه وه مان لی ده هات، له دلی خۆمدا نزام کرد، خوایه گیان هیگبیرت بیدار نه بیت و به م حاله وه به مان بیتی. تاقه تی ئه وه م نه بوو حال و مه سه له ی تیگه یه نم. ره نگه گه ر جهیمی بۆی باس بکر دایه، گوپی له و بگرتایه، لی به خودا هه ستم ده کرد گه ر من بۆی باس بکه م، ده ته قیته وه

به سه رمدا.

به رهو دهرگا که یان به پریم کرد، له وئ، له بهر پرووناکی
گلۆپه که ی دهره وه، ههنگی ماینه وه. جهیمی قوئی لیک
ئالاند و بزهی کی کرد، وهک بلئی له پیاسه ی ئیوارهی کی
رۆمانسییانه هاتیته وه و ته ماشای جوانییه کانی سروشتی
کردییت.

وتم، "تکا ئه که م بۆ باوکتی باس مه که."

ئه ویش وتی، "نا خه مت نه بییت، باسی ناکه م." بزهی
پیکه نینه که ی هه ره له سه ره لیو بوو. "ئه مشه و کاتیکی خوشم
به سه ره برد. سوپاس که منت برد بۆ ئاههنگه که."
فه رموو، ئه وه تا جهیمی هه موو گیانی پرشانه وه ی ئه و
کچه یه و که چی هیشتا سوپاسم ده کات. جاروبار ئه م
جهیمی به راستی پیاوی شیت ده کرد.

له ماوهی ئەو دوو هەفتەییە دواى ئاھەنگە، ژيانم
گەرايەوہ بارى ئاسايى خوى. باوكم پوشتبووہوہ بو
واشتنۆن دى سى، ئىدى پوژ پوژى من بوو له مالهوہ،
چونكه به ئارەزوئى خۆم شەوان درەنگ له پەنجەرەكانەوہ
خۆم فرى دەدايە ئەوديوہوہ و پام دەکرد بو گۆرستانى
پشت كلىساكە و لەوى دەستم دەکردەوہ به خووەكەى
جارانم. نازانم ئەم گۆرستانە چى تيا بوو، ئىمە ئاوها
دلمان پى دەكرايەوہ. رەنگە به هوى كىلى گۆرەكانەوہ
بوويىت، كە دەچووين لەسەريان دادەنيشتين.

گەلىك جار دەچووينە سەر گۆرپى بنەمالەى پرىستن،
نزيكەى سەد سالى دەبوو، لەویدا نيژرابوون. هەشت كىلى
قەبرى لى بوو، هەموويان به شيۆەيەكى بازەيى دانرابوون،
بۆيە كە چەرەسمان دەخوارد، پوومان له يەكدى بوو و
بەئاسانييش دەمانتوانى بىدەين به يەكتر. جاريكيان لەگەل
برادەركانمدا برپيارمان دا بزانيں ئەم بنەمالەى پرىستە كىن
و چىن، لەبەر ئەوہ چووين بو كتيبخانەكە، بەلكوو شتيكيان

له سهر نووسراييت. ئى بۆخۇشتان دوزانن، گهر تۆ له سهر
كىلى قهبرى كه سيك دانيشيت، خو هيچ نه بيت ده بى شتيكى
له باره وه بزانيت، وا نيه؟

راستيه كهى، له تۆماره ميژووييه كاندا، شتيكى ئه وتۆمان
نه دۆزييه وه له بارهى ئه م بنه ماله يه وه، جگه له زانياريه كي
گرنگ نه بيت. هينرى پريستن، كه سه رگه وره ي بنه ماله كه
بوو، كابرايه كي داربرى يه كقۆل بوو، دارى ده برييه وه،
جا بروا ده كه ن يان نا، ئه وه به دلى خوتان. به پيى ئه و
نووسراوه، له داربريندا تواناي هينده ي كه سيكى ساغ و
سه لامه تي هه بووه. كه ميژوويى ئه و پياوه يه كقۆله مان لا
پوون بووه وه، ئيدى گه ليكمان باس كرد. ده مانگوت تۆ بليى
به و يه ك قۆله وه چيى ترى توانييت بيكات؟ به كاثرميير
داده نيشتين باسمان ده كرد، تۆ بليى چهند به خيرايى مه له ي
كرديت، ياخود چهند به توندى تۆپى به يسبۆلى هه لداييت.
بۆخۇشم دانى پيدا ده نييم، قسه وباسه كانمان پووج و بي مانا
بوون، به لام له گه ل ئه وه شدا چيژمان لى ده بينى.

جاريكيان شه وي شه ممه بوو، من و ئيريك له گه ل چهند
براده ريكي تردا له وي دانيشتبووين، چه ره سمان ده خوارد و
باسى بنه ماله ي هينرى پريستمان ده كرد. ئيريك پرسياى
پۆژى ئاههنگه كه ي لى كردم، گوتى له گه ل جه يمي چۆنت
به سه ر برد؟ له پۆژى ئاههنگه كه به دواوه، به هۆى خولى
يارىي كۆتايىي قوتابخانه كانه وه، من و ئيريك زۆر چاومان
به يه كدى نه كه وتبوو، چونكه ئيريك پۆژانى پشووى هه فته
له گه ل تيمي يارييه كه دا ده چوونه ده ره وه ي بيوفورت، بۆيه

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردوو

زۆر پیکه وتی یه کمان نه کردبوو.

منیش به شانیه لته کاندنیکه وه وتم، "خراپ نه بوو." هه ولم
دهدا تا بتوانم کاریک بکه م، هه ست به هیچ نه کات.

ئیریک ئانیشکیکی به مه غزای گرتیه که له که م، خه ریک بوو
په راسووم بشکینن، ئه و زۆر له من زل و که ته تر بوو. وتی،
"ئه ی ماچی شه وشادت لی کرد؟"
"نا."

قومیکی درێژی له قووتووی بیره که ی دا. نازانم چۆن
ئه مه ی پهیدا کرد، راستیه که ی، ئیریک کیشیه ی نه بوو له
کپینی بیره، چونکه هه موو خه لکی شاروچکه که ده یانزانی
ته مه نی له هه ژده هه لکشابوو، بۆیه که س لی نه ده پرسیه وه.
به پشتی ده ستی، ده می سر ی و به تیله ی چاوێک نیگایه کی
کردم.

وتی، "به بر وای من، دوا ی ئه وه ی یارمه تی داویت
له پاککردنه وه ی ته والیتی خه لک، هیچ نه بیته تۆش ده بوو
ماچیکی شه وشادت بکر دایه."
"وه لا ئیتر نه مکرد."

"هه ولیشت بۆ نه دا؟"

"نه وه لا."

"بۆچی؟"

منیش وتم، "جهیمی له و جوړه کچانه نییه." هه رچه ند
ئه مه راستیه ک بوو هه موو ده مانزانی، که چی هیشتا وا ده ر
ده که وت من پاکانه ی بۆ بکه م.
ئیریک له قسه کانم تیگه یشت.

وتى، "ههست دهكهم دلت بوى ليدهدا."

منيش وتم، "قسهى قور مهكه."

به شوخييه وه چه پوكيكي به پشتما كيشا، خهريكبوو هه ناسهم بېرئ. ههركاتيک له گهل ئيريك بچوومايه ته ده، به گالته وه هيندهى پيدا دهكيشام، بو رورثى دوايى شويى چه پوك و مسته كوله كانى شين و مور ده بوونه وه. چاويكى به مه غزاي لى داگرتم و وتى، "به لى، راست دهكيت، قسهى قور دهكهم. به لام دونيا قسه م بو بكات، دلت بوى ليدهدا."

زانيم خهريك بوو ده چووينه سهر بابه تيكي ترسناك. وتم، "ته نيا ويستم مارگريت دلى شهق به رييت، له م دواييانهدا زورى نامهى دلدارى بو ناردبووم، ههر له بهر شهوش بوو جهيميم له گهل خوم برد، وا بزائم سهريشى گرت."

ئيريك به دهم قاقايه كى به رزه وه، چه پوكيكي جه رگېرى ترى پيدا كيشام. ههر به جاريك ناوسكى به ردامه وه. وتى، "تو و مارگريت - شتيكى پيكنيناوييه..."

باش بوو خوم له گولله يه كى ويل رزگار كرد. شه و جا كه باسه كهش به لايه كى تردا چوو، ئاهيكي رزگار بوونم له و بابته پيدا هاته وه. ناوبه ناو خوم هه لده دايه نيو باسه كه وه، لى له راستييشدا نه مده زانى باسى چ دهكهن. به لكوو قسه كانى ئيريك به گويمدا ده زرينگانه وه و بيرو هوشمى مه شغول كردبوو.

راسته شه وه جهيمى باشتريين كهس بوو ژوانى

گوزهریك بۆ یادکرینه وهی رابریوو

له گهل بيه ستم و پيکه وه بچين بو ئاههنگه که، به تاييه ت که تووشی ئه وه به لایهش بووین. ئه وهی جهیمی ئه وه ئیوارهیه کردی، هیچ که سیکی تر هر بیزیشی نه ده هات بیکات. به لام خو ئه مه ئه وه ناگه یه نیت من دلم بو ی لیبدات و بکه ومه داوی خوشه ویستییه وه. بگره له رۆژی ئاههنگه که به دواوه، هر قسه شم له گه لدا نه کرده وه، جگه له وهی رۆژیکی تر له وانهی دراما چاوم پیی که وت، ئه وه رۆژهش ته نیا چاکو چۆنییه کی ساده و هیچی تر نه بوو. ئیدی تا ئه وه کاته، روهی دهمم لی نه کرده وه. باشه گهر دلم بو ی لیبدایه و خوشم بو یستایه، ده چووم قسه م له گه لدا ده کرد و پیم ده گوت. گهر خوشم بو یستایه، هه موو رۆژیک تا ماله وه م ده گه یاند. گهر خوشم بو یستایه، هه موو ئیواره یه ک ده مبرد بو کافتريایه ک و کیک و قاوه مان پیکه وه ده خوارد. به لام من هیچ نیازیکم له دلدا نه بوو. به لینم به هیگبیرتی باوکی دابوو، که هیچ نیازیکي خراب نه خه مه می شکمه وه.

بۆ پۇژى دواتر، واتە يەكشەممە، لە ژوورەكەى خۆمدا
سەرقالى پىركردنەوہى فۆرمى زانكۆى كارۆلاينای باكور
بووم. جگە لە نمرەكانى قوناغى ئامادەىى و زانىارىيەكانى
خۆشم، داواى پىنج داپشتىيان لى دەكردى لەسەر فۆرمەكە.
وہك، گەر لە مێژوودا بتوانى چاوت بە كەسىك بكەوێت، چ
كەسىكت ھەلدەبژارد؟ گرنگترین پووداوەكانى ژيانى باس
بكە و پىمان بلى بۆچى بەو جۆرە ھەستى پى دەكەيت؟
پرسىارەكان چاوەپوانكراو بوون - مامۆستای وانەى
ئىنگلىزىمان پىشتىر بۆى باس كردبووین.

له قوتابخانه، له نیتو هه موو وانه کانی تر دا، زیاتر ههزم به ئینگلیزی ده کرد. هه ر له پۆلی یه که مه وه تا ئه و کاته، نمره کانی ئینگلیزیم له نه وه د که متر نه بوون، جا که زانیم پرکردنه وه ی فۆرمه که گرنگییه کی زۆر ده دات به نووسین، گه لیک دلم خو ش بوو. گه ر بیرکاری بووایه، لیتان ناشارمه وه، حال م شر ده بوو. له بهر ئه وه نا بلیم له بیرکاریدا ته مه ل بووم، خو له هه موو تا قی کردنه وه یه کیشدا له شه ست که مترم نه ده هینا، به س ئیتر هه زم لێ نه بوو. به هه ر حال، له و ساته دا که سه رقالی نووسینه وه ی یه کیک له دا رشته کان بووم، زهنگی ته له فۆنه که لێ دا. هه ر ئه و ته له فۆنه شمان هه بوو، له موبه قه که دامان نابوو، بۆیه ده بوو به را کردن بچمه خواره وه و فریای وه لامدانه وه ی بکه وم. که ده سکی ته له فۆنه که م هه لگرت، هه ناسه م هیند سوار ببوو، به جۆریک، دهنگه که م باش نه ده ناسییه وه، له دهنگی ئه نجیلا ده چوو. راست پیکه نینم به خو م هات. گوتم دیاره ده یه ویت سو پاسم بکات بو ئه و پۆژه ی پشایه وه و گه یاندمه ماله وه یان پهنگه بیه ویت پیکه وه بچینه ده ره وه شتی که بخوین، بۆیه ته له فۆن ده کات.

“لاندن؟”

خو م تیک نه دا و وتم، “به لێ، سلاو. چۆنی؟”

دهنگه که ی تر بو ئیستیکی کورتی کرد و هیچی نه گوت، دواتر وتی، “چۆنیت؟”

ئه و جا بو م ده ر که وت، ئه مه ئه نجیلا نییه. به لکوو جهیمی بوو، خه ریک بوو ته له فۆنه که م له ده ست بکه ویتته خواره وه.

گوزهریک بۆ یادکرینه وهی رابردوو

درۆتان بۆ ناکهم، نالیم که گویم له دهنگی بوو شاگهشکه
بووم، که میکیش بیرم کرده وه، باشه تۆ بلیی ژمارهی
ته له فۆنه کهی ئیمه ی چۆن دهست که وتییت؟ تا دواتر گوتم،
له وه دهچیت له تۆماری زانیاری کلیسا که ده ری هیناییت.
“لاندن؟”

هیشتا ته لیسمی سه رسامیه که به ری نه دابووم، به په له
وتم، “من باشم.”

“ئێستا ده ست گه راوه؟”

“ته قریبه ن.”

“به راست... ده ی باشه...” قسه کانی بری.

منیش وتم، “فه رموو، بۆچی ته له فۆنت کرد؟”

ئێستیکی کورتی کرد، پاشان وه لامی دامه وه. “گوتم
بزانم گهر بۆت بکرییت، ئهم دوا ی نیوه پویه سه ریکم لی
بده ییت.”

“سه ریکت لی بده م؟”

“به لی، بۆ ماله وه.”

“بۆ ماله وه تان؟” هیه ته قه لایه کیشم نه دا سه رسامیه که م
له ده نگدا بشارمه وه. جهیمی گوئی نه دایه و به رده وام بوو.
“شتیک هه یه ده مه ویت له گه لتدا باسی بکه م. گهر زۆر
گرنگ نه بوایه، پیم نه ده گویت.”

“ئه ی ناتوانیت ئێستا به ته له فۆن پیم بلییت؟”

“به ته له فۆن باس ناکرییت.”

ته قه للام دا خۆمی لی بدزمه وه، وتم، “وه لایلی جا
ئهم دوا ی نیوه پویه به نیازم ئیش له سه ر فۆرمی زانکۆی

دا، زیاتر حازر
ه تا ئه و کات
هون، جا ی
زۆر ده دات ب
برکاری بوای
ه وه نا بلیم
کرده وه یه کیش
زم لی نه بوو
نووسینه وه
که لی دا ه
ان نابوو، بیا
وه لامدانه وه
هه ناسه م هین
ده ناسیه وه
نۆم هات. گرت
به ی رشایه وه
ه به چینه ده وه

“؟”
هیچی نه گوت
به لکوو جهیم
نه خوارم

کارولاینا بکه‌م.

”ئاخر، وهک پیم گوتیت، شتیکی گرنکه، بهس مادام
ئه‌م‌رۆ بۆت ناکری، دووشه‌مه‌ له قوتابخانه خۆم ده‌تبینم...”
که وای گوت، ئیتر زانیم وا به‌ئاسانی له کۆلم نه‌ده‌بووه
و هه‌رچۆنیک بێت، یه‌خه‌م ده‌گریت. بیروه‌وشم به‌ هه‌موو
لایه‌کدا په‌رت بوو، نه‌مه‌زانی بریاری کامیان بده‌م، بچم
بۆ مالیان و له‌وئ قسه‌ بکه‌ین، یان ئه‌وه‌تا له قوتابخانه، له
به‌رچاوی براده‌ره‌کانم یه‌کتر ببینین. هه‌رچه‌ند هیچکام له‌م
دوانه‌ بۆ من باش نه‌بوون، لی شتیکی دیکه‌م به‌ زه‌یندا
هات، وه‌بیرم هاته‌وه، که جه‌یمی پیشتر له ته‌نگانه‌دا فریام
که‌وتبوو، بۆیه هه‌رچییه‌ک بێت، ده‌بێت منیش ئه‌م جاره به
دلی ئه‌و بکه‌م.

جا بۆیه هیچ پێویستی نه‌ده‌کرد هاوڕێکانی قوتابخانه‌م
بزانن باسی چی ده‌که‌ین و پێکه‌وه بمانبینن، له‌به‌ر ئه‌وه
ده‌موده‌ست وتم، ”زۆر باشه، ئه‌م‌رۆ ده‌تبینم...”

ته‌گبیرمان کرد کاتژمێر پێنجی ئه‌و پاشنیوه‌رۆیه چاومان
به‌یه‌ک بکه‌ویت، ئیتر ئه‌و دوانیوه‌رۆیه کاتم لی نه‌ده‌رپۆشت.
کات ده‌تگوت دلۆپ دلۆپ له فانۆسیکی چینییه‌وه ده‌تکێ.
بیست خوله‌ک پیش واده‌ی خۆی له مال دهر چووم، تا له
کاتی خۆیدا بگه‌مه جی. مالی ئیمه‌ نزیک که‌ناری ده‌ریاکه
بوو، که به‌شیکی میژوویی بوو له شارۆچکه‌که، ته‌نیا
چه‌ند خانوویه‌ک له‌خوار ئه‌و شوینیه‌ی ده‌یانگوت چه‌ته‌یه‌کی
ده‌ریایی، به‌ ناوی کابرای ریش‌ره‌ش، تێیدا ژیاوه. به‌سه‌ر
ئاوی ڕووباری ئینتراکۆستلدا ده‌یروانی. مالی ئه‌وانیش له‌و

بهشه ی تری شارۆچکه که بوو، له و بهر چوار پێیانی هێلی
شه مه نده فەر هه کانه وه، بۆیه پیم ده چوو تا ده گه ی شتمه مالیان.
ئه وه ده مه که وتبووینه مانگی تشرینی دووهم، دونیاش
به ره و فینکی ده چوو. سیفه تیکی شارۆچکه ی بیوفورت، که
زۆرم به دل بوو، ئه وه یه سال دوا زده ی مانگ وهرزی به هار
و پاییز بوو، راسته له هاویناندا جاروبار پله ی گهرما
که میک به رز ده بوو وه، یاخود جاری وا هه بوو شه ش سال
جاریک له مانگی کانوونی دووهمدا سه رمایه ک هه لی ده کرد
و به فری تی ده کرد، ئه ویش ته نیا هه فته یه ک یان زیاتری
ده خایاند. به لام زۆربه ی کاته کانی تر، ته نیا به تویی یه ک
چاکه تی ته نکه وه بچوو یته یه ته ده ر. ئه مرۆش یه کیک بوو له و
رۆژه خوشانه - پله ی گهرما ته نیا بیستوسی پله ی سه دی
بوو، ئاسمانیش سامال، په له هه وریک چیه نه تده بینى.

راست له کاتی خۆیدا گه ی شتمه مالی جهیمی و ته قه م
له ده رگا دا. جهیمی خۆی کردیه وه، هه ر له ده رگا که وه
سه ریکت بکیشایه ژووری، بۆت ده ر ده که وت که هه گبیرت
له مال نه بوو. ئاو وه واش هه ند گهرم نه بوو، تا پێویست
به چاییه ک یان قاوه یه کی گهرم بکات، له ده ره وه، له سه ر
هه مان کورسییه کانی جاره که ی پێشو و دانیشینه وه، به س
ئه م جاره بی شه ربه تی لیمۆ. خۆریش له که لی ئاسۆ وه
ورده ورده خۆی ده شار ده وه، شه قامه که ی به رده می
مالیشیان که ست پێوه نه ده دی. بۆیه ئه م جاره یان پێویستی
نه ده کزد کورسییه که م بجوولینم تا که س چاوم نه کات. له و
کاته وه کورسییه کان هه یج نه جوو لای بوون.

جەیمی وتی، "لاندن، سوپاس بۆ هاتنت، دەزانم سەرت
قالە، بەلام زۆر پێدەزانم کە کاتی خۆت بۆ من تەرخان
کرد ئەمرو."

منیش دەمویست، تا زوو، بزانم چ کاریکی پێم بوو، وتم،
"ئەو شتە گرنگە چی بوو ویستت لەگەڵم باسی بکەیت؟"
جەیمی، بۆ یەکەمین جار لەو کاتەوێ ناسیبووم،
پەشوکان و شلەژاوی بە روخسارییەو دەر کەوت. لە
شپەزەییی خۆیدا پەنجەکانی لێک دەئالاند و دەستی لێک
دەخشاند.

ئەوجا بە دەنگیکی جیدییهو وتی، "دەمەوێت چاکەیهکم
لەگەڵدا بکەیت."
"چاکە؟"

سەریکی ئەرینی لەقاند.

سەرەتا لە زەینی خۆمدا وای بۆ چووم، داوام لێ بکات
لە پازاندنەوێ دیکۆری کلێساکە یارمەتی بدەم، هەر
وێک لە ئاھەنگە کە باسی کرد، یان پەنگە پێویستی بە
ئوتومبیلە کە ی دایکم بێت، هەندێک کەلوپەلی پێ بگوازیتەو
بۆ هەتیو خانە کە. جەیمی مۆلەتی شوڤیری نەبوو، ئی
باوکیشی بە هۆی پرسە و مەراسیمە ئایینیەکانەو، بەردەوام
پێویستی بە ئوتومبیلە کە ی خۆیان دەبوو. چەندێکی پێ
چوو، ئەوجا توانیی ئەسلی مەسەلە کەم پێ بلیت.

دەست و پەنجەکانی هێشتا لە پەشوکانیدا لێک دەئالاند،
ئایێکی هەلکێشا و وتی، "حەزم کرد داوات لێ بکەم گەر
بتوانیت پۆلی تۆم سۆرتتن بگێریت لە شانۆگەرییە کە ی

قوتابخانەدا.

تۆم سۆرتىن، ۋەك پىشتىرىش باسما كىرد بۆتان، ئەۋ
پىاۋە بوۋ كە لە چىرۆكەكەي ھىگبىرتدا ەۋدالى پەيداكرىنى
سندوقىكى مۇسىقا بوۋ بۇ كچە تاقانەكەي، كە دواترىش
پىكەۋتى فرىشتەيەك دەكات. بۆيە جگە لە پۆلى فرىشتەكە
لەۋ شانۆگەرىيەدا، پۆلى تۆم سۆرتىن گرنگىرىنىان بوۋ.
بە سەرسوۋرمانەۋە ۋەم، "ۋەلايى... نازانم، من ۋاي بۇ
دەچوۋم ئىدى جۆن ئەۋ پۆلە ۋەر بگرىت، خاتوۋ گاربەر
ۋاي گوت."

ئىدى جۆن، ئەۋىش بە ھەمان دەستوۋرى كىرى دىنىسن،
كەسىكى بەراستى بىزاركەر ۋ بىتام بوۋ. بەدەنىكى زەئىف
ۋ پەق ۋ ۋشك، پوخسارىشى ھەموۋ زىيكە ۋ پەلەي ۋشك
بوۋ، كە قسەشى لەگەلدا دەكردى، خوۋى گرتبوۋ بەۋەي
چاۋەكانى دەنۋوقاند، تەنيا ئەۋەندەي بەردەمى بىنى. ھەموۋ
بەدەنى خوۋ بوۋ، دايمەي خوا پەشۆكا ۋ قەلەق دەھاتە
پىشچاۋ. كە قسەيەكىشى دەكرى، ۋەك ئەۋەي نەخۋشىي
دەروۋنىي ھەبىت، سەد جارى دىكەي دوۋبارە دەكرىدەۋە.
لەۋەش خراپىتر، زمانى دەيگرت، تاشتىكى دەگوت، قىر
سپى دەبوۋ. خاتوۋ گاربەر ئەۋ پۆلەي پى دابوۋ، ئەۋىش
لەبەر ئەۋەي كەسى تر نەبوۋ ئامادە بىت پۆلەكە ۋەر
بگرىت، بۆيە ئەم داۋاي كىردبوۋ بىدەنى، راستىيەكەي،
خاتوۋ گاربەر خۋىشى دىار، بوۋ ھەزى نەدەكرى ئەۋ پۆلە
بىدات بەۋ دەملالە. خۋ مامۇستا كەر نىيە، چاك دەزانى،
بەلام ئىتر چارى نەبوۋ، چ بكات، كەسى تر ئامادە نەبوۋ

دەوری تۆم سۆرتن بگێریت.

جەیمی وتی، "خاتوو گاربەر خۆ نە یگوت ھەر دەبیت ئەو بێت، بە لکوو گوتی گەر کەسی تر نەبیت، ئەوجا ناچار پۆلی ئەو کارەکتەرە دەدەینە ئیدی."

"ئەو کەسی تر ناتوانیت بیکات؟"

بۆخۆشم دەمزانێ کەسی تر نەبوو. ئەو سالە بە ھۆی مەرج و داواکارییەکانی ھینگبێرتەو، کە تەنیا خۆی ئەو کەسە قوناغی کۆتایی دەیاننوانی بە شداریی شانۆگەرێیەکی بکەن، بۆیە کارەکانی نمایشەکی بەش بە دەستەو نەدەھاتن. ئەو سالە، لە قوناغی کۆتاییدا، نزیکەی پەنجا کۆر دەبووین، بیست و دوو یان ئەندامی تیمی یاریی دووگۆلی بوون، ئی تێمە کەش لە خۆئامادەکردندا بوون بۆ خولی پالەوانییتی ویلیام تەکان، لەبەر ئەوە، کەسیان ئامادە نەبوون لە کاتی خۆیان بگرن و بێن بۆ پراختنێکی شانۆگەرێیەکی. ئەو بیست و ھەشت کۆرە مابوونەو، ئەوانیش نیو یان لە باندی مۆسیقادا ئەندام بوون و دوانیو پراختنێکی خۆیان دەکرد. ئەوەی دەمایەو، دە-دوازدە کەسیکی تر بوون، کە لەوانە بوو بتوانن بە شدارێ بکەن.

ئەوی راستی بێ، من لەو کاتەدا دڵم پێوە نەبوو بە شدارێ لە نمایشەکی بکەم، نەک تەنیا لەبەر ئەوەی ھاتبوومە سەر ئەو برۆایەکی دراما ناخۆشترین و بیتامترین وانە بوو لای من. بە لکوو ھۆکاریکی تر بوو، بۆخۆتان دەزان پێشتر جەیمیم برد بۆ ئاھەنگەکی، جا ئیستاش ئەو دەوری فریشتەکی بێنیت و تا مانگیک، ھەموو پۆژیک، دوانیو پراختن

گوزهریک بۆ یا لکرنه وهی رابر دوو

له گهلی بچم بۆ راهینانی شانۆگه رییه که، هاورپیکانم چیم پی ده لاین؟ ته نیا بۆ یهک جار له گهلی بووم ئاوهایان پی کردم، جا وهره دوانیواروانی هه موو رۆژیک له گهلی بم، چیم پی ده لاین؟

لی ده مزانی ئەمه بۆ جهیمی گه لیک گرنگ بوو. چونکه مادامه کی خوی داوای لی کردم ئەو رۆله بیینم، که واته دیار بوو زۆر مه بهستی بوو. جهیمی به ته مه نی، بۆ شتیکی که میش بیت، داوای له که سمان نه کردبوو. له وه ده چیت بۆ خۆیشی زانیبیتی که سی تریان به دهم داوا که ییه وه نه ده چوون. بهم بیرو و خه یاله که میک قه له قی دای گرتم. منیش وتم، "ئهی بۆ به جیف بانگیرت نالیی؟ رهنگه ئەو بتوانیت."

سه ریکی با دا و وتی، "ئهو ناتوانیت. باوکی نه خوشه، له بهر ئەوه، ده بیت پاشنیوه پروان ئاگای له دوکانه که یان بیت تا باوکی ده که ویته وه سه ر پی."

"ئهی دارین و دس؟"

"ئه ویش هه فته ی رابر دوو له سه ر به له م خلیسکا و قۆلی شکا، که چیان بۆ تیگرتووه."

ته قه للام ده دا به هه رجۆریک بیت، خۆم بدزمه وه له مه سه له که، خۆیشی هه ستی پی کردبووم. وتم، "به راست؟ وه لا نه مزانیبوو."

"لاندن، گه لیک نزام کردووه،" ئاهیکی هه لکیشا و ئه و جا به رده وام بوو. "ئهمسال ده مه وئ شانۆگه رییه که زۆر تایبته بیت، له بهر خۆم نا، به لکوو له بهر باوکم. هه ز ده که م

باشترین نمایش دەر بچیت. دەرزانم باوکم چەند مەبەستیتی
من ببینیت پۆلی فریشتەکە بگێرم، چونکە ئەم شانۆگەرییە
دایکمی بیر دەخاتەو... "کەمیک پام، بیروھۆشی کو
کردهو و وتی، "گەر نمایشەکەمان شکست ببینیت، گەلێک
ناخۆش دەبیت، بەتایبەت کە منیش تێیدا بەشدارم."

قسەکانی بری و جارێکی دی ئیستیکی کورتی کرد،
ئەوجا کە بەردەوام بوو لە قسەکانی، لە دەنگیدا زیاتر
سۆزێکی نەرمت ھەست پێ دەکرد. وتی، "دەرزانم گەر داوا
لە ئیدی بکەم، بیگومان بە دلسۆزییەو ئەیکات، دەرزانم.
بگرە هیچ ھەست بە شەرمیش ناکەم لەگەڵ ئەودا نمایش
بکەم، کورپکی باشە، بەلام خۆی پێی گوتم، کە ھەزی
لی نییە بەشداری بکات. جاری وا ھەیە لە قوتابخانەش
خەلکی خوانەناس ھەیە ھەر خەریکی قسەوقسەلۆکن، بۆیە
نامەوین تووشی قسە ببیت، بەلام..." ھەناسەییەکی قوولی
ھەلکیشا، "راستییەکە، بۆیە داوات لی دەکەم یارمەتیم
بدەیت، زیاتر لەبەر باوکم. لاندن، برپوا بکە پیاویکی زۆر
باشە. گەر بیت و لە کاتی نمایشەکەدا، کە من پۆلی
فریشتەکە بگێرم و خەلکیش گالتە بەو بەشە بکەن... ئەوا
لە ناخەو دەسووتیم. بۆخۆشت دەرزان، گەر من و ئیدی
پێکەو نمایش بکەین، خەلکی چی دەلین."

سەرێکم لەقاند، لە تەریقبوونەویدا لیوہکانم دەرکۆشت،
دەمزانی گەر ئیستا داواي لە کەسیکی تر بکردایە و
من نەبوومایە، ئەوا منیش یەکیک دەبووم لەو خەلکە
خوانەناسانەي باسی دەکردن، لە راستیشدا ھەر وا بوو،

گوزهریک بو یادکردهوی رابردوو

همووی له ژیر سهری مندا بوو. جهیمی و ئیدی، کاتی خوی که خاتوو گاربهر ئه و دووانه‌ی هه‌لبژارد بو نمایشه‌که، پیمان ده‌گوتن مه‌نجه‌ل و سه‌رقاپه‌که. که ئه و هه‌لسوکه‌وته قیزه‌وانه‌ی خۆم ده‌هاته‌وه یاد، کسپه‌یه‌کی جه‌رگبر هه‌ناوی ده‌سووتاندم. سهری ماره‌که من بووم.

له کورسییه‌که‌ی که می‌ک خوی راست کرده‌وه و به خه‌می‌که‌وه لی ده‌پوانیم، وه‌ک بلی هه‌ستی کردییت داواکه‌ی ر‌هت ده‌که‌مه‌وه. لی له دلی مندا نه‌بوو، نه‌یده‌زانی چ هه‌ستی‌کم لا دروست ببوو.

به‌رده‌وام بوو له قسه‌کانی، "ده‌زانم ماندوو‌بوون و پ‌وبه‌پ‌وو‌بوونه‌وه‌ی شته‌کان هه‌میشه‌قه‌ده‌ری خودایین، به‌لام ئه‌مه‌ش مانای ئه‌وه نییه‌ خودای گه‌وره‌ بیه‌ویت ریگری بکات له به‌رده‌م شته‌کان. باو‌کم ژیا‌نی له‌پ‌یناو خودای گه‌وره‌ ته‌رخان کردوو‌ه بو کلێسا و کۆمه‌لگه‌. هه‌ر زوو خیزانه‌که‌شی کۆچی دوا‌یی کرد و به‌ته‌نیا ده‌بوو کچه‌ تا‌قانه‌که‌ی به‌خیو بکات، منیش له‌به‌رامبه‌ر ئه‌و د‌لسۆزییه‌یدا، گه‌لی‌کم خۆش ده‌ویت..."

جهیمی پ‌ووی لی وه‌ز گ‌یرام، به‌لام فرمی‌سکه‌کانیم به‌دی کرد له‌ چاوانیدا قه‌تیس مابوون. تا ئه‌و کاته‌یه‌که‌مین جارم بوو ببینم بگری. ئه‌منیش قورگم پر ببوو.

دواتر به‌ ده‌نگی‌کی مرده‌لۆکه‌وه‌ وتی، "نامه‌ویت له‌به‌ر خاتری من ئه‌و پ‌ۆله‌ وه‌ر بگریت، نا، هیچ له‌به‌ر من نییه‌. گه‌ر داواکه‌شم ر‌هت بکه‌یته‌وه، ئه‌وا هه‌ر نزای خی‌رت بو ده‌که‌م. به‌لام گه‌ر ده‌ته‌ویت کاری‌کی د‌لسۆزانه‌ بو پ‌یاوی‌کی

به‌ستنه‌ی
انۆگه‌ریه‌ی
شی‌کی
ت، گه‌لی‌ک

تی‌کرد
یدا زیاتر
م‌گه‌ر داوا
ت، ده‌زانم
دا نمایش

که‌ه‌زی
رتا‌بخانه‌ش
لۆکن، ب‌ی‌ی
ه‌کی قورلی
م‌یارمه‌تیم

باو‌یکی ز‌د
من پ‌ۆلی
ب‌که‌ن... نه‌وا
من و ئه‌لی

ده‌کرده‌شت
ب‌کرده‌یه‌ی
له‌و خه‌می

له خواترس بکهیت، که لای من زور خوشه ویسته، بیریکی
لی ده که یته وه؟“

منیش وتم، ”پیویست ناکات بیرلی لی بکه مه وه. ته و او،
من ئه و پۆله وهر ده گرم.“

هیچ چاریکی ترم نه بوو، چم بکردایه؟

بۆ پۇژى دواتر، چووم قسەم لەگەل خاتوو گاربەر کرد و ئەویش تاقىی کردمەوہ تا بزانیئت دەتوانم پۆلى تۆم سۆرینت بگێرم یان نا، پاشان وەری گرتم. خوا ھەلناگرئ ئیدی پێی ناخۆش نەبوو، بگرە گەلیکیشی پێی خۆش بوو. کە خاتوو گاربەر لیی پرسى پێی خۆش دەبیئت گەر من لە جیی ئەو پۆلى ئەو کارەکتەرە بگێرم، لە خۆشیدا حالى نەبوو، گەشکەیهکی تەلیسمای دای لە پرووی و بە دەمی تەتەلەوہ وتی، "بەبەبەلى، ببیبیگوووومان. تەتتتیدەگەم." تا قسەکانی تەواو دەکرد، شەقت دەبرد، نیوخولەکی پێی چوو تا ئەو وشەییەى لە زار دەر چوو.

وسته‌یه‌ی له رار دهر چوو.
 به‌رام‌به‌ر به‌م چاکه‌یه‌ی، خاتوو گاربه‌ر پۆلی
 دهرۆزه‌که‌ره‌که‌ی پیش‌که‌ش به‌ ئیدی کرد، ئی هه‌مووش
 ده‌مانزانی بو ئه‌و پۆله‌ گه‌لیک چاپووک و لی‌هاتوو ده‌بی‌ت.
 له‌ چیرۆکه‌که‌شدا دهرۆزه‌که‌ره‌که‌ هه‌یج نالیت، به‌لام فریشته‌که‌
 دلی ده‌خوینیته‌وه‌ و ده‌زانیت چ له‌ بیروهو‌شیدا‌یه‌. له‌
 به‌کیک له‌ حیوارة‌کاندا، فریشته‌که‌ پوو ده‌کاته‌ دهرۆزه‌که‌ره‌
 بی‌ده‌نگه‌که‌ و پپی ده‌لیت، خودای گه‌وره‌ هه‌میشه‌ ئاگای لیت،

چونکه به تاييهت گرنگی به هه ژاران و لیقه و ماوان دهدات و
 رهمه تی خوی به سه ریاندا دهبارینی. ئەو ههش یه کیك بوو لهو
 په یامانه ی خوی گه وره، که فریشته که له ئاسمانه وه له گهل
 خویدا هینابووی بۆ ئاماده بووان. وهک پیشتریش باسم کرد،
 هیگبیرت دهیویست زۆر پروون و ئاشکرا بیّت، که هه ر خوی
 تاک و ته نیا پاریزه ری زهوی و ئاسمانه، نهک شه ییتان و خیو
 و شتی وا.

ههفته ی داهاتوو راهینانی شانۆگه رییه که دهستی پی
 کرد، ناچار له ناو پۆلهکانی خۆماندا راهینانمان دهکرد،
 چونکه هۆلی شانۆگه رییه که ههتا ئەو کاته ی پیویستمان به
 ستاند و له وحه کان بووایه، له کاتی راهینانه که ده رگایان بۆ
 نه ده کردینه وه، دهیانگوت له کاتی راهینانه کاند ئاگاتان لی
 نابیت و قاچتان هه لده که ویت و دهیانشکینن. ده بوو له قوتابخانه
 شتی خۆمان به کار بهینایه تا ته واو ده بووین. پازده سال
 له وه دوبر، ئەو ساله ی شانۆگه رییهکانی کریسمس دهستی
 به کارهکانی کرد، ستاند و له وحه و کهلوپه لهکانی تری هۆله که
 به دهستی کابرایه کی ده سترهنگینی گه رۆک دروست کرابوون
 به ناوی تۆبی بوش. کاتی خوی ئەم کابرایه هه ندیک ئیشی
 تریشی کردبوو بۆ هۆله که. ئەم کابرایه له کاتی ئیشکردنیشیدا
 به ردهوام بته بیره که ی هه ر به دهمه وه بوو، هه ر که کاتژمیر
 دووی لی بهاتایه، دهستی له ئیش هه لده گرت و دیار نه ده ما.
 دیاره ئەم کابرایه چاوی باش نه یده بینی، چونکه وهک باسیان
 دهکرد، رۆژ نه بوو چه کوشیک نه دا به په نجه ی خۆیدا. هه موو
 جاریکیش که وای به سه ر ده هات، چه کوشه که ی فری ده دا
 و له تاو ئازاری په نجه ی ده که وته هه لبه زودابه ن، جینوی به و

عالمه ده دا. ئه و جا كه ئازاره كه یشی كه میك دادمهركایه وه، پیش ئه وهی دهست بکاته وه به ئیش، بیریه کی تری هه لده قوراند، تا ئازاری پهنجه ی بیر بچیته وه. ئه وهنده ی چه کوش کیشابوو به سه ری پهنجه کانیدا، به قه در گو یزیک ئاوسابوون. بۆیه که س ئیشی نه ده دای، ته نیا هوکاریش که کاتی خو ی هیگیبیرت هینابووی ئیشی بۆ بکات، ئه وه بوو له و هه رزانجانتري چنگ نه که وتبوو له شاروچکه که دا.

به لام هیگیبیرت هیچ جنیودان و خواردنه وه و شتی قبول نه ده کرد، ئی کابرای دهسترهنگینیش نهیده توانی به بی خواردنه وه و جنیودان ئیشه که ی به باشی بۆ بکریت. بۆیه نهجام، هه رچی ده کرد، به که موکووری جی ده هیشت، هه رچه نه و کاته درکیشیان پی نه کردبوو. دوا ی چه نه سالیك ستانده و له وحه و که لوپه کان شل بوونه وه و لیك هه لوه شان، پاشان هیگیبیرت هات چاککردنه وهی شته کانی گرتنه ئه ستوی خو ی. راسته هیگیبیرت دهستی وه ستایی هه بوو له وتاری ئایینیدا، به لام فری به بزماردا کوتانه وه نه بوو، راسته ده لین نان بۆ نانه وا و گوشت بۆ قه ساب. له بهر ئه وه هه رچییه کی چاک کردبووه وه، به سه قه تی چاکی کردبوو، بزماری ژهنگاوی وهک دپک ده چوو به گیانتدا، ده بوو به وریایی به سهر ته خته ی شانۆکه دا برۆین، نه با بزماریک بچیت به قاچماندا یان له وحه یه ک بکه ویت. پاش دوو سالی تر، هو لی شانۆکه ریه که ده بوو نو ی بکرایه ته وه، ئه مه ش مانای ئه وه بوو، ئیمه هه تا کوو له راهینه کانه کانه پتو یستمان به ستانده و له وحه کان بووایه، نه مانده توانی راهینانی تیدا بکه یین. له بهر خاتری هیگیبیرت، له کاتی نو یکردنه وهی هو له که، ده رگایان دانه خست بۆ نماییشی

شانوگه رييه كه، تهنيا ئه وه نه بيت، بۆ راهينان نه دهكرا بچين
تا ئه و پوژهي له راهينان تهواو ده بووين و نمايش دهستي
پي ده كرد.

شكور بۆ خوا، هيگبیرت به هوی ئيشوکاری کليساوه
نه په رزا سه ره پرشتي شانوگه رييه كه بکات. ئیدی خاتوو
گار بهر ئيشه کانی له ئه ستو گرت. يه کهم شت که پي گوتين،
ئه وه بوو هه رکه سه دهقه کانی خومان به زووترين کات له بهر
بکهين. جا به هوی ئه وهی له مانگی تشرینی دووهمدا بووين
و کو تارپوژی ئه و مانگه ش، پوژی پشووی شوکرانه بژیری*
دههاته پيشی، بۆيه کاتی زورمان به دهسته وه نه بوو بۆ
مه شق و راهينان، ئی هيگبیرتیش نه يده ويست پوژی نمايشه كه
نزيك بيت له جهژنی کریسمس، بۆ ئه وهی مانای راسته قينه ی
شانوگه رييه كه تیکه ل به کریسمس نه بيت، چونکه ئه ویش
نزيك ده بوو وه. ئیدی تهنيا سی هه فته مان له بهر ده مدا بوو،
تا هه موو شتيك ته يار و ئاماده بيت بۆ پوژی نمايش، که
ئه مه ش هه فته يه کی که متر بوو له کاتی ئاسايی خوی.

راهينانه کان، يه کهم پوژ کاتر میتر سینی پاشنيوه پو دهستي
پي کرد، هه ر ئه و پوژه جه يمی هه موو دهقه کانی خوی له بهر
بوو، شتيکی سه يريش نه بوو به لامه وه. به لام ئه وهی به لامه وه
سه ير بوو، هه موو دهقه کانی ئيمه شی وهک ئاو و دۆ له بهر
بوو. پوژی يه کهم راهينانمان له سه ر يه کيک له ديمه نه کانی
شانوگه رييه كه کرد، جه يمی، بی ئه وهی سه يری حيواره کانی
خوی بکات، هه مووی ده گوت، که چی منیش بۆ يه ک ديڤ
ده بوو سه يری ده فته ره که ی دهستم بکه م و بزانه حيواری

Thanks giving *

دواى ئەوۋە چى بلىم. كارەكتەرى دەرۋزەكەرەكە ھىچ دەقنىكى نەبوو، بۇيە ئىدى ئىشى ماشى بوو، ھەر لە يەكەم پۇژەوۋە، بەغىلىم پى دەبرد لەو پوۋەوۋە. كارەكە ماندووبوونىكى زورى دەويست، ئەو پۇژەى خۇم ناوونوس كرد تا بەشدارى بكەم، پىشېنىم نەدەكرد ئاۋھا گران بىت.

دوۋەم پۇژى راھىتانهكە، ئەو شەپۇلى پەرۋشىيەى سەرەتا پرووى تى كرىبووم بۇ نمايشكردى شانوگەرىيەكە، وردەورده دادەمركاىەوۋە كپ دەبوو. ھەرچەند خۇم بە دل و بە گيان ئىشەكەم دەست دابوويى، لى ھاوپىكانم لەمە تىنەدەگەيشتن، بگرە لەو پۇژەوۋەى ئەمەيان زانىبوو، بەردەوام تانەوتەشەريان لى دەدام، خەرىك بوو سواری كۆلم دەبوون. كە ئىرىك ئەو پۇژە زانىى لەگەل جەيمى نمايشەكە ئەنجام دەدەم، وتى، ”چى؟ لەگەل جەيمى سولىقەن شانوگەرى نمايش دەكەيت؟ ئەرئ تو كەرى يان خۆت كەر دەكەيت؟ ”ئىتر ھەرچەند قسەم بۇ كرد، خۇ نەدەچوو بە گوئىدا، ھەر حەياشى برىد، بە ھەركەسىك دەگەيشت، پىنى دەگوتن وەللا لاندن حەزى لە جەيمى كرىدوۋە. ئەمنىش وەنەبى دەنگم نەكردبى، گەلىك ئىنكارىم كرد و گوتم كاكە بىكەن بە خاترى خوا، حەزى چى و شتى چى، تەنيا ئەوۋەيە نمايشى لەگەل دەكەم، كەچى بروايان پى نەدەكردم، پىم پىدەكەنين و ھەركەسىكىان بدىتبا، ئەویشيان تىدەگەياند. چىرۋكى من و جەيمى بوۋە بنىشتەخۆشەى سەر زارى خەلك – كاتى نانخواردنى نىوۋەپۇ، سالى ھاتوۋە پىم دەلىت، وەللا تو نيازت ھەيە جەيمى مارە بكەيت. راستىيەكەى، وا بزاتم سالى دلى لىم پىس بوو. ئەم كچە چەند سالىك بوو دلى بە منەوۋە بوو، گەر چاۋى ئاۋھا

نەبووایە، رەنگ بوو منیش دڵم بۆی لێدایە، ئێ بە خوا منیش
 حەزم لە شتی وا نەبوو. کە دەمبینی چاوی لە چاوی ئەو
 سەرە ئاسکەکیویانە دەچوو، کە لە مالاندا وشک کراوەتەو و
 بە دیوارەکانەو هەلی دەواسن بۆ جوانی، راستتان پێ بلێم،
 لێی دەترسام.

ئێتر لەو پۆژەو جارێکی تر تێروانینم بەرامبەر جەیمی
 گۆرا و پقم لێی دەبوو. بۆخۆم چاک دەزانم هیچ خەتای
 ئەوی تێدا نەبوو، بەلکوو هەمووی تانەوتەشەری ھاوڕێکانم
 وایان لێ کردم. لەگەڵ ئەوەشدا، گلهییم لە هیگیبێرتی باوکی
 هەبوو، کە ئەو شەوێ چووم بەدوای جەیمیدا بۆ ئاھەنگە،
 ھەر نەھاتە دەری بەخێرھاتنیکم بکات. لەبەر ئەوە، لەو پۆژە
 بەدواوە، لە پۆلدا، لە کاتی راھێنانەکاندا، ھەلە ی زۆرم لە
 حیوارەکاندا دەکرد، سارد ببوومەو، بگرە تەقەللاشم نەدەدا
 فێریان بێم، جاروباریش قسەییەکی قۆرم تی فری دەدا و
 ھەمووانم دەخستە پیکەنین، جگە لە جەیمی و خاتوو گاربەر.
 کە تەواویش دەبووین لە راھێنانە، راست دەچوومەو
 مالەو و دەفتەری دەقەکانم فری دەدایە قوژبنیکەو و ھەر
 حەوسەلەم نەبوو چاوی پێدا بخشینمەو، لەگەڵ ھاوڕێکانمدا
 دەکەوتینە شوخیکردن بە ئەتوارەکانی جەیمی و غەیبەتکردنی
 خاتوو گاربەر، کە چۆن ھاتوو لێم پاراوەتەو بەشداری لە
 نمایشەکاندا بکەم.

بەلام جەیمی بەو ئاسانییە لە کۆلم نەدەبوو. خوا چیی
 پێ ناخۆش بێت، پێی دەکردم، کویم بیەشایە، بەو پێی دەکیشام.
 شەوی شەممە، کە بۆ بەیانی سییەم خولی پالەوانیتی
 تۆپی پێی بیوفۆرت دەستی پێ دەکرد، من و ئێریک و

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردوو

مارگریت پیکه وه ئه و شه وه له دهره وه بووین، ئه و کاته ههفتهیه ک بوو راهینه کانه کانه دهستی پی کردبوو. پیکه وه چووین بۆ کافتریای سیسل له نزیک روبره که، له دهره وهی کافتریاکه دانیشتیووین، کیکی و قاوه مان دهخوارد و تهماشای خه لکمان دهکرد به بهرده مماندا تیده په رین، له و کاته دا جهیمیمان چاو کرد به شه قامه که دا رته ده بوو، هیشتا سه د مه تریک لیمانه وه دوور بوو، چاوی به ملا و ئه ولادا ده گیرا، دیسانه وه ئه و بلووزه قاوه ییه ی له بهر کردبووه وه و کتیپی ئینجیله که یشی به دهستی که وه بوو. کاتژمیر له نو لایدابوو، پیمان سهیر بوو بهم درهنگوه خته جهیمی له دهره وه بیته، به تایبته له م شوینه. پشتم تی کرد و یه خه ی چاکه ته که م بهرز کرده وه تا نه مبینی، به لام مارگریت ئه وهنده زورزان بوو، دهیزانی بۆ کی ده گه ریته.

وتی، "لاندن، ئه وه کچه هاو پیکه ته."

"نه خیر، هاو پی من نییه، من کچه هاو پی نییه."

"ئێ دهی، که واته دهزگیرانه که ته."

به خوا دیاره سالی لای ئه میش بوختانی بۆ کردووم.

منیش وتم، "من دهزگیرانم نییه، ئیتر به سه، بیبره وه."

ئاو پیکم له پشته وه دایه وه، تا بزانه منی به دی کردووه

یان نا، وا بزانه هه ر واش بوو، منی چاو کردبوو. به ره و لای

ئیمه دههات. خۆم وا نیشان دا، که ئاگام له و نه بیته.

مارگریتیش به پیکه نینیکی به مه غزاوه وتی، "ئه وه هات."

"دهزانم."

که میکی تری پی چوو، دووباره وتیه وه، "وا هات."

منیش به دانجیر کردنه وه وه وتم، "ئه ری ده باشه، دهزانم."

گەر له بهر خاتری ران و قاچوقوله ساف و لووسه که ی نه بووایه، له جهمی بیزار که رتر ئه و بوو.

جاریکی دی له ژیر یه خه ی چاکه ته که مه وه ئاوریکم بۆ پشته وه دایه وه، لی ئه م جاریان جهمی زانیی ئه وم بینیه، بۆیه پیکه نی و دهستیکی بۆ راوه شاندم. رووم لی وه چهرخاند و هیندی پی نه چوو، هاته ته که مه وه وه ستا.

گوئی نه دا به هیچ. "لاندن، چونی؟ ئه ی ئیه چۆن ئیریک و مارگریت..." ئیتر به هه موواندا رویشته. ئیمه ش به ساردوسرییه وه سلاومان بۆ سه نده وه و هه ولمان ده دا ته ماشای کتیه که ی دهستی نه که یین.

ئیریک بیریه کی به دهسته وه بوو، خسته پشته وه تا جهمی نه یینی. جهمی گهر زور له ئیریک نزیک بکه و تایه ته وه و بۆنی ده می بکر دایه، شهرمه زاری ده کرد. کاتی خوی دراوسی بوون. پیشتیتر به رده وام ده نووکی له سه ر ئه م کوپه بووه و ئامۆژگاریی کردوه. که چی وه ک تر، غه یبه تیشی ده کرد. ئیستاش که له به رده میدا وه ستابوو، نه یده ویست به و جوړه بیینی و نزای شه ری لی بکات. چونکه ئیریک ده یگوت، نزای ئه م کچه قبول ده ییت.

جهمی رووی کرده ئیریک و وتی، "ئیریک، چونی؟" به جوړیک قسه ی له گه لدا ده کرد، وه ک بللی به ده قه و سه عات له گه لدا ییت. "ده میکه نه مبینیویت."

قاچی له سه ر قاچ دانابوو، ئالوگوری پی کردن و له ته ریقیدا سه ری داخستبوو، ته ماشای پیلاوه کانی خوی ده کرد. وتی، "ماوه یه که نه هاتووم بۆ کلێسا، بۆیه دیار نیم." جهمی به بزه شیرینه که ی، که هه میشه له سه ر لیوی بوو،

گوزهریک بو یانکرینه وهی رابریوو

وتی، "دهی گهر ههر ئهم ماوهیه بیت و نهیکهیت به پیشه،
قهیناکات."

"نا، نایکه م به پیشه."

ئوهتا، دهبینم ئیتریک دان به تاوانهکانیدا دهئیت - به
دهستووری خه لک که دهچن بو کلیسا و له بهردهم قهشهکاندا
دان به تاوانهکانیاندا دهئین و داوای نزای خیر دهکن بو
لیخوشبوونیان - ئیتریکیش ئاوها بوو، که جهیمی دهبینی،
ئهژنوی دهشکا. له بیرری خۆمدا گوتم، ههر ئوهندهی ماوه
به خانم بانگی بکات.

وا بزائم مارگریت ویستی خوی ههزهلی بکات، به
شوخییه وه وتی، "بیره دهخوی؟" بهلام کهسمان به
شوخییه کهی پیکه نینمان نه هات.

جهیمیش به نه رمی دهستی به قژیدا هینا و وتی، "نا،
ناخۆم، زۆر سوپاس."

ئهوجا به پرویه کی گهش و شیرینه وه نیگای گواسته وه
سه رمن، راست گوتم، به خوا شتیک هیه، تووش بووم.
وام به خه یالدا هات، ئیستا خراپ دهقهومی، بانگم دهکات و
دهمباته لایه که وه، تا قسم له گه لدا بکات، بهلام باش بوو،
نیازی شتی وای نه بوو.

وتی، "ئهم ههفتهیه له راهینهکاندا گه لیک باش بوویت،
دهزانم دهقه کانت زۆرن، بهلام دلنیام زوو هه مووی له بهر
دهکیت. جا ده مه وی سوپاست بکه م، که به خۆبه خش هاتیت
به شداری بکهیت، به راستی تو که سیککی باشیت."

"زۆر سوپاس." ته لیسمیکی جه رگبر به هه ناومدا هات،
دهتگوت که سیک له ناوه وه ریخۆله کانم گری ده دات. ته قه للام

دا خۆم تیک نه ده، لی هه مووان لهو کاته دا نیگیان له سه رم بوو، بیرم کرده وه، گوتم باشه به ملی شکاوم بوچی نهو درویم کرد، که خاتوو گاربهر خوی زوری لی کردبووم نهو رۆله وهر بگرم له شانۆگه رییه که دا. نزام کرد له بیریان چوو بیته وه.

جهیمی خه یالاتی شکاندم، وتی، "هاورپیکانت ده بیت شانازیت پیوه بکه ن."

ئیریک که میک خوی هیئایه پیشی و وتی، "به لی، نهی چۆن، ئیمه شانازی پیوه ده که یین. نه م لاندنه کوری چاکه، نه وه تا به خۆبه خش کار ده کات."

ئای خوایه گیان، تووشی چی بووم.

جهیمی بزه یه کی به پرودا کرد، نه و جا جاریکی تر سه رنجی گواسته وه سه ر من. هه ر به ده ستووری پروی شیرینی خوی وتی، "ویستم نه وه شت پی بلیم، گه ر پیویستت به هه ر یارمه تییه ک بوو، ده توانی بیتت سه ریکم لی بدهیت له ماله وه. له سه ر کورسییه کان، وه ک جاری پیشوو، داده نیشین و له حیواره کاندرا راهینان ده که یین، گه ر پیویستت بکات..."

چاوم لی بوو ئیریک پروی کرده مارگریت و به مه غزاوه به نه سپایی وتی، "وه ک جاری پیشوو." له ته ریقیدا نه مده زانی چ بکه م، ته لیسمه جه رگبره که ی هه ناوم نه وه نده ی تر به گیری هیئام.

به ده نگیکی کز و له ژیر لیوه وه وتم، "نا، قهینا، خۆم له ماله وه له بهریان ده که م." نه مده زانی چۆن خۆم له م به لایه رزگار بکه م.

پاشان ئیریک وتی، "ده ی لاندن، هه ندیک جار گه ر که سیکت

گوزهریک بو یادکرنهوهی رابردو

له گه‌لدا بیت و بوّت بخوینیته‌وه، باشتەر له به‌ریان ده‌که‌یت. “
بیرتانه پیشتریش پیم گوتن که ئیریک هه‌رچه‌ند هاوړیی
نزیکیشم بوو، به‌لام جاروبار لیم که‌ر ده‌بوو.
منیش پیم وت، “نا، پیویست ناکات. خوّم ده‌قه‌کان له‌به‌ر
ده‌که‌م.”

ئیریک به‌مه‌غزاوه پیکه‌نی و وتی، “وا بزانه هه‌ردووکتان
بچن له به‌رده‌می مندا له هه‌تیوه‌کان راهینه‌کانتان بکه‌ن
باشتره، جلوه‌رگیکی راهینانیش له‌به‌ر بکه‌ن، ئه‌وجا
منداله‌کانیش به‌ بینیتان شادمان ده‌بن.”

له‌وئ بوونایه، ده‌تانینی که‌ جهیمی گوئی له وشه‌ی مندا له
هه‌تیوه‌کان بوو، چون روخساری سوور هه‌لگه‌را. وتی، “تو
پیت وایه پیاو خوش بیت؟”

ئیریک سه‌ریکی له‌قاند و وتی، “به‌لئ، زور دلنیاشم. لاندن
خوی یه‌که‌م جار ئه‌م پیشنیاره‌ی کرد، به‌لام ده‌زانم گه‌ر من
مندالکی هه‌تیو بوومایه، به‌ شتیکی ئه‌وها دلخوش ده‌بووم،
بگه‌ر گه‌ر شتیکی راسته‌قینه‌ش نه‌بووایه.”

مارگریتیش خوی فری دایه نیو قسه‌کانه‌وه، وتی، “منیش.”
ئهم جووته که قسه‌یان ده‌کرد، ته‌نیا شت که بیرم لی
ده‌کرده‌وه، ئه‌وه بوو چون ده‌میان بکوتمه‌وه و بیته‌نگیان
بکه‌م.

جهیمی برۆکانی ویک هیئا و وتی، “یه‌عنی لاندن خوی
ئهمه‌ی پیشنیار کردووه؟” به‌مونی ته‌ماشای ده‌کردم. هه‌ر
بیری لی ده‌کرده‌وه.

خو ئیریک به‌وه‌شه‌وه نه‌وه‌ستا، هینده‌ی تر شه‌رمه‌زاری
کردم له به‌رچاوی ئه‌و کچه‌ه. وتی، “خوت هه‌زت ده‌کرد وا

بکەیت، وا نییه لاندن؟ قەسەم یارمەتیی منداڵە ھەتیوھکانە.
ئێ خۆ ئەمەش شتێک نەبوو بتوانیت بڵییت نا، داریکم بە
دەستەووە بوو، ھەردوو سەرەکە ی پێس بوو. نە دەمتوانی بڵیم
نە خێر و نە دەمتوانی بڵیم بەلێ.

تەماشایەکی ئێریکم کرد، ئەو ھاوڕێ خوشەوێستم،
پاشان بە دەنگێکی سارد و سەرەووە و تەم، "وا بزەم." ئەم کۆرە
ھەرچەند لەو پۆلانەدا دانرابوو کە درەنگ فیڕی خوێندەواری
دەبوون، کەچی لە قسەیا کەس دەرەقەتی نە دەھات، زمانیکی
پێو بوو، دوژمنە کەشم تووشی شتی وا نەبییت.

ئێریک وتی، "کەواتە تەواو، ھەموو شتێک بڕایەو،
بیگومان گەر تۆش بە دلت بییت، جەیمی." بە بزەییەکی ھێند
شیرینەووە لە گەل جەیمی دەدوا، گەر بیتکر دایە تە نیو تە شتێک
زەھرەووە، شیرینی دەکرد.

ئەویش وتی، "وہللائی... بەلێ. وا باشترە قسەییە کیش
لە گەل خاتوو گاربەر و بەرپێو بەری خانەیی ھەتیواندا بکەم.
گەر ئەوان قاییل بن، ئەوا ئیشیکی باش دەر دەچیت."
ئێتر بڕواتان ھەبییت، جەیمی بەم بیروکەییە لە خوشیدا
ھەر حاڵی نەبوو.

پۆژی دواتر، چوار دە کاتژمێر ھەر خەریکی لە بەرکردنی
دەقەکانی خۆم بووم، خوا خێری بڕادەرەکانم نەنووسی
تووشی چیان کردم. بڕوام نە دەکرد ئەمساڵ ئاوا نە گەتیم
بۆ بینن، بەلام تازە چی دەلێیت، مادام ھەر دەبییت دیمەنکی
شانۆیییە کە بۆ منداڵە ھەتیوھکان نمایش بکەین، کەواتە
پێویستە خۆم باش تەیار و ئامادە بکەم، نامەوێت لە بەرچاوی
ئەوان تەریق ببمەووە.

پیش هه موو شتیک، چووین قسه مان له گه ل خاتوو گاربهر کرد و ته گبیره که مان تیگه یاند، ئه ویش به لایه وه کاریکی نایاب بوو. دایمه ی خوا وشه ی نایابی له سه ر زار بوو. که سلاویشی لی ده کردی، ده یگوت "مه رحه باااااا." پوژی دوو شه ممه، که زانی هه موو ده قه کانی خو م له به ره، وتی، "نایابه،" جا هه تا ئه و دوو کاتژمی ره ی دواتریش که دیمه نیکم ته و او ده کرد، هه ره ده یگوت ته وه. وای لی هات، تا راهینانه که مان ته و او کرد، ملیونیک جار ئه و وشه یه ی دوو باره کرده وه.

خاتوو گاربهر بیرۆکه که ی ئیمه ی باشتتر کرد، هات ته گبیره که مان ی بو هه موو پوله که خسته روو، داوایشی لی کردن، گهر که سی تریان ئاره زوو بکات ده قه کانی خو یان نمایش بکه ن بو منداله هه تیوه کان، تا زیاتر له سه ری رابین و منداله کانیش پینان خوش ده بییت، هه م زیاره ت و هه م تیجاره ت. به نیو پوله که دا ده سوو پایه وه، تا بزانییت کی دهستی بهرز ده کاته وه و ئه می ش ناوی بنووسیت. جگه له ئیدی، که سی تریان هه ر قونیشیان نه جوو لاند. له و کاته دا که ئیدی دهستی بهرز کرده وه، می شیک ی گه وره خو ی خزانه

نیو کونه لووتیه وه، ئەویش، تا تینی تیدا بوو، پژماندی. می شه که رانه که له کونه لووتیه وه دەر په پیه دهره وه، راست بو ته نیشته قاچی نۆرما جینز. ئەو داماو هاش زاره ته رهک بوو، له کورسییه که ی هه لبه زییه وه و زیریکان دی، به هوی ئەمه وه، ئەو دووه ی ته کیشی له ترسانا قیژاندیان، ئیدی هه موو گو یقولاخ بوون و ملیان هینایه پی شتی، بزانی چ قه و ماوه، هه ر ئەوه نده ت زانی، ناو پۆله که بوو به هه را و قاو قیژیک، مه پرسه. ئی ئەمه ش بو خاتوو گاربهر وه لامیکی باش بوو. به وشه ی، "نایابه" بابه ته که ی داخست.

جهیمی له خۆشیدا حالی نه بوو، که نیازمان هه بوو نمایش بکه ین بو منداله هه تیوه کان. له کاتی یه کیک له پشووی نیوان راهینانه کانماندا، دهستی گرتم و بردمیه ئەولاوه و سوپاسی کردم، که ئەو منداله هه تیوانه م له بیر بووه. وتی، "به راستی بیرۆکه یه کی باشت خسته پروو. برۆا بکه، ده می که بیر ده که مه وه، نه مده زانی ئەمسال چییان بو بکه م بو خانه ی هه تیوان. چه ند مانگه به رده وام نزا ده که م، چونکه ده مو یست ئەم جه ژنی کریسمسه باشتترین کریسمس بیت تا ئیستا." منیش لیم پرسی، "باشه بوچی کریسمسی ئەمسال هیند گرنگه؟" ئەویش بزه یه کی ئارامی کرد، وهک بلێی پرسیاریکی هیچم کرد بیت.

وتی، "ئیتروایه."

هه نگاوی دووه م، ئەوه بوو بچین قسه یه کیش له گه ل جه نکیندا بکه ین، به ریوه به ری خانه ی هه تیوان. گوتمان با ده می ئەویش تا قی بکه ینه وه. پی شتر به ته مه نم ئەم کابرایه م نه دیتبوو، چونکه خانه ی هه تیوان له شاری مۆره یه بوو،

گوزەرئیک بۆ یادکرینهوهی پابردهو

پردیک دهیبهستیتتهوه به شارۆچکهکهمانهوه، ئی منیش به هیچ کلۆجیک هیچ کاریکم نهبوو تا ریم بکهویتتههوی. بۆ پۆژی دواتر، که جهیمی هات بۆ لام و پیی گوتم ئیوارهکهی دهچین چاومان به جهنکین دهکهویت، منیش بهم ههواله کتوپره کهمیک داچلهکیم، چونکه خهمی ئهوهم بوو، جلوبه رگهکانم هیی ئهوه نهبوون پیاو له رووی بیت بۆ ئهو جوړه شوینانه پیوهی بچیت. راسته شوینهکه خانهی ههتیوان بوو، بهلام خۆشتره به جلوبه رگیکی ریکوپیکترهوه بچیت. ههچهند من به دهستووری جهیمی شاگهشکه نهبووم، بۆ ئهم بابته، کس وهک ئهو نهبوو، لی نهشمدهویست کهموکووریمان ههبیت و عهیبه بیتته سهزمان.

پیش ئهوهی بهرئ بکهوین بۆ خانهی ههتیوان، دهبوو بچمهوه بۆ مالهوه، تا ئوتومبیلهکهی دایکم بینم. له ریگهی مالهوه، شتیکی باشتتر به زهیندا هات. تا گهیشتیینه مالهوه، ده خولهک یان شتیکی زیاترمان پی چوو، جهیمیش له ریگه هیچی له زار نههاته ده، تا گهیشتیینه لای مالی دراوسیکهمان. مالهکانی دهرودر اوسیمان ههمووی خانووی گهوره و قاییم بوون، ئهوجا دهستی کرد به پرسیارکردن، ئهم ماله کیی تیدایه؟ ئهی ئهوه مالی کییه؟ ئهم خانووه چهند کونه؟ ئیتر ئهم جوړه پرسیارانه. منیش بی ئهوهی زۆر بیرى لی بکهمهوه، وهلامی پرسیارهکانیم دهدایهوه، بهلام که ده رگای دهروهی مالی خۆمانم کردهوه، ئهوجا درکم بهوه کرد له گهل مالهکهی ئهواندا چهند جیاوازیی ههیه. جهیمی که پیی نایه ژووری میوانهکهمانهوه، له جوانی و کهشخهیی مالهکهمان واقی وپ ما، هه ر چاوی پیدا دهگیرا.

گومانی تیدا نه بوو، به ته مه نی مالی وا خوش و جوانی نه دیتبوو. ههنگی دواتر، بینیم چاوی چووو سه ر وینه و نیگاره کانی دیواره که. وینه ی باووبایرانم بوون. هه ر وهک زوربه ی بنه ماله کانی ده قه ری باشوور، وینه کانی باووبایرانم به ریز به دیواره کانداهه لواسرابوون. سه رنجی چووو سه ریان، دواتر ته ماشای که لوپه له کانی ناو ماله که ی کرد، که دوا ی بیست سالی ش هیشتا نو ی بوون. که لوپه له کانمان هه موو ده سترکرد بوون، له داری گیلاس و به پروو دروست کرابوون، بو هه ر ژووریکیش، نه خش و شیوازیک ی تاییه تی پی درابوو. به ده می خو م نه بی ت، گه لیک جوان و دلگیر بوون، به لام لای من، شتیکی ئاسای بوون و ئه وهنده گرنه نه بوون. ته نیا مالی که و هیچی تر. خو شترین به شی خانوو که مان بو من، په نجه ره ی ژووره که ی خو م بوو له نهومی سه ره وه، که ده چووو سه ر بالکونه که و له ویوه شه وان درهنگ خو م ده دزییه وه بو پشت کلپسا که بو چه ره سخواردن.

ئیدی به نیو هه موو ژووره کانداهه گپرام، برده مه ژووری میوانه که، ژووری کتیبخانه که مان، هو لی دانیشتنه که، له گه ل هه ر ژووریکدا، جه می له واقورماویدا چاوه کانی زیاتر ئه بله ق ده بوو. دایکم له ده ره وه، له خوار دالانه که وه دانیشتنبوو، شه ربه تیکی گرتبوو به ده سته وه و کتیبی ده خوینده وه. گو یی له دهنگمان بوو له ژووره وه. هاته ژووره وه و به خیره اتنی کرد.

وا بزانه پیشتر پی م گوتن که هه موو ژن و پیاوه گه وره کانی شاروچکه که مان جه مییان خوش ده ویست، بیگومان دایکیشم. هه رچه ند هیکبیرت زوربه ی جار له وتاره کانیدا ناوی

گوزهریک بۆ یادکردنهوهی رابردوو

بنه ماله کهی ئیمه ی به خراب دههینا، به لام دایکم جهیمی
هر خوش دهویست و قهت نهیده خسته ملی ئه و، چونکه
کچیکی داساف و رۆحسووک بوو. ئیدی ئه وان ههر دوو
پیکه وه قسه یان ده کرد و منیش چوومه نهۆمی سه ره وه،
نیو که نتۆره کهم ده گه رام بۆ کراس و بۆینباخیکی پاک. ئه و
دهمه کورپان گه لیک جار بۆینباخیان ده به ست، به تایبهت
گه ر چاوپیکه و تنیکیان هه بووایه له گه ل که سیکی پله داردا.
تا خۆم گۆری و هاتمه خواره وه، جهیمی باسی ته گبیری
رۆیشتنه کهمانی بۆ خانه ی هه تیوان بۆ دایکم کردبوو.

جهیمی به بزدهیه کی نه رمه وه به دایکمی وت، "بیرۆکه یه کی
گه لیک جوانه، به راستی لاندن دلێکی زۆر باش و تایبهتی هه یه."
دایکیشم - برپای نه ده کرد گوئی له م قسانه بیست و
به شان و بالی مندا هه لبدن - برۆکانی ویک هینانه وه و
به چه په ساوی لیم رام. به جۆریک چاوی سه رنجی تی بریم،
وهک بلایی له ئاسمانه وه بهر بوو بیتمه وه.

ئه وجا دایکم وتی، "که واته ئه مه بیرۆکه ی تۆ بووه؟" وهک
هه موو خه لکی تری شارۆچکه که، دایکیشم ده یزانی جهیمی
قهت درۆ ناکات.

قورگم بۆ پاک کرده وه، له زهینیشمدا، هه ر بیرم له و
ئیریکه ده کرده وه، چۆن تووشی ئه مه ی کردم، خوا خیری
نه نووسی.

وتم، "ته قریبه ن."

دایکیشم وتی، "جوانه." ته نیا ئه و وشه یه ی له زار ده ر
په ری و هیچی تر. ئاگای له ورده کارییه کانی ئیشه که نه بوو،
لئ ده یزانی رهنگه به زۆر داییتیان به سه رمدا، چونکه من

شتی وام لی نه ده وه شایه وه. دایکان باش منداله کانی خویان
دهناسن، ده مبینی دایکم، وهک ئه وهی برپوا نه کات، ههر به
چاوی تیڤرمانه وه سه رنجی ده دام. منیش بو ئه وهی خۆم
له م ته ماشا کردنه ی قوتار بکه م، سه رنجم دایه کاتژمیڤه که ی
ده ستم و به درۆوه خۆم تیڤ دا و به جهیمیم گوت، درهنگه
با برۆین. ئه و جا دایکم چوو سویچی ئوتومبیله که ی له
جانتا کهیدا ده ر هینا و دایه ده ستم. تا له ده رگا کهش چووینه
ده ره وه، ههر برپوای نه ده کرد ئه وه من بم. ئاهیکی رزگار بوونم
پیدا هاته وه، وهک ئه وهی له چنگ شه پۆلی لافاو یڤ قوتارم
بوو بیئت، به لام که به ره و لای ئوتومبیله که ده چووین، گویم
لی بوو دایکم به دهنگی بهرز وتی، "جهیمی، سه رمان لی
به ده ره وه. هه رکاتیڤ هاتی، به خیر بیئت."

تا پیمان نایه نیو ئوتومبیله که شه وه، من له پهستی و
بیزاریدا ههر سه رم راده وه شانده.

جهیمی وتی، "دایکت ژنیکی باشه."

ئوتومبیله که م ئیش پی کرد و وتم، "به لی، وایه، ژنیکی
چاکه."

"ماله که شتان زۆر خوشه."

"راسته."

"ده بیئت شوکرانه بژیر بیت."

به مه غزا وه وتم، "بیگومان، ههر وایه. من به خته وه رتین
که سم."

لی ئه و له مه غزای قسه کانم تینه ده گه یشت.

ئه و ده مه ی ئیمه گه یشتینه خانه ی هه تیوان، ئاسمان
خهریک بوو تاریک داده هات. یهک-دوو خولهک پیش واده ی

گوزهریک بۆ یادکرینهوهی پابردوو

خوی گه‌یشتینه جئ، که پیمان نایه ژووره‌وه، به‌پویه‌به‌ری
خانه‌که به‌ته‌له‌فۆن قسه‌ی ده‌کرد. ته‌له‌فۆنیکی گرنگی بۆ
هاتبوو، له‌به‌ر ئه‌وه، راست له‌و کاته‌دا نه‌یتوانی چاوی پیمان
بکه‌ویت، ئیدی که‌میک پشوومان دا، تا ئه‌ویش له‌قسه‌کانی
بووه‌وه. له‌هۆلی ته‌نیشته‌ ژووره‌که‌ی، له‌سه‌ر ریزیکی کورسی
دانیشتین و چاوه‌روان بووین. له‌و کاته‌دا جهیمی پرووی کرده
من، کتیبی ئینجیله‌که‌ی له‌سه‌ر کۆشی دانابوو. وا بزانه‌م بۆ
ئه‌وه هینابووی، تا کارمان خیر بیت، به‌لام ئیتر دایمه‌ی
خواش به‌ده‌ستیه‌وه بوو.

پرووی تی کردم و وتی، "ئه‌مپۆ زۆر باش بوویت، قه‌سدم
ئه‌وه‌یه، له‌گه‌ل ده‌قه‌کانته‌دا زۆر باش ده‌پۆیشیت، هه‌موویت
له‌به‌ر کردبوو."

"سوپاس." هه‌ستم ده‌کرد شانازی به‌خۆمه‌وه ده‌که‌م و
له‌هه‌مان کاتیشدا نائومیدی و په‌ژاره‌دای ده‌گرتم. "هیشتا
به‌ته‌واوی فی‌ری ریتمه‌کان نه‌بووم." نزام ده‌کرد، خواجه‌گیان
ئێستا نه‌لێت ده‌ی با لێره، له‌سه‌ر ئه‌م کورسییانه‌ فی‌رت بکه‌م.
وتی، "هیچ نییه، ئاسانه، که هه‌موو ده‌قه‌کانت له‌به‌ر کرد،
ئه‌وانیش ئاسانه‌ دین به‌ده‌سته‌وه."

"هیوادارم وایت."

جهیمی بزهی‌که‌ی کرد و پاش که‌میکی تر بابته‌که‌ی
گۆری، لێ پرسیم، "لاندن، تۆ قه‌ت بیر له‌پۆژانی داها‌توو
ده‌که‌یته‌وه؟"

به‌پرسیاره‌که‌ی واقم و پ ما، چونکه‌پرسیاریکی... زۆر
ساده‌بوو.

پیش ئه‌وه‌ی وه‌لامی بده‌مه‌وه، له‌زه‌ینمه‌دا وردم کرده‌وه و

نداله‌کانی خۆی
نه‌کات، هه‌ر
تۆ ئه‌وه‌ی خۆ
له‌کاترینه‌که‌ی
م‌گوت، دره‌نگ
تۆمبیله‌که‌ی ل
ئاگه‌ش چوین
کی پزگار بوون
'فاویک قونام
چوین، گۆم
، سه‌رمان ل

له‌په‌ستی

وايه، ژنیکه‌

ه‌خته‌وه‌رتین

ن، ئاسانه
اده‌ی

ئەوجا وتم، "بەلى، بەدلىيايىيەۋە، ئەى چۆن."
"دەى كەۋاتە پىم بلى، دەرەۋىت ژىانت بەرەۋ كوى
بەرەيت؟"

شانىكم ھەلتەكاند، كەمىك تىرامام، بزانم قەسدى
لەم پرسىيارە چىيە. وتم، "ھىشتا نازانم. جارى بىرم لى
نەكردوۋەتەۋە. گەر خوا بىكا، پايىزى داھاتوو بەنيازم
بچم بۆ زانكوى كارۋلايناي باكوور. پىشتەر دەبىت فۆرمى
ۋەرگرتن پىشكەش بكەم و ۋەر بگىرىم. ھىوادارم وا بىت."
"ۋەر دەگىرىتت."

"چۆن دەزانىت؟"

"چونكە نزاى خىرم بۆ كروۋىت."

كە ئەمەى گوت، گوتەم بە خوا ئىتر باسەكەمان بوو
بە بابەتى نزا و پارانەۋە و دىن و ئىمان، لى باش بوو
پرسىيارىكى تىرى تى گرتەم، "ئەى دواى ئەۋەى كۆلىژت تەۋاۋ
كرد، نىازى چىت ھەيە بىكەيت؟"

بە شانەلتەكاندنىكەۋە وتم، "نازانم، رەنگە ۋەك ھىنرى
پرىستەن بىم بە كابرايەكى يەكقۇل و دار بېرمەۋە."
ھىچ پىكەنىنى بەم قسەيەم نەھات.

بە تۆنىكى جىددىيەۋە وتى، "بە راي من، باشتەر وايە بىيتە
قەشەى كلىسا. ھەست دەكەم تۆ كەسىكى دلسافىت و لەگەل
خەلكدا باشىت، ئەۋانىش رىزت دەگرن."

ھەرچەند ئەمەى باسى كرد بە مىشكەدا نەدەچوۋ،
بەلام دەشمزانى ئەم قسەى لە ناخى دلىەۋە كرد، ۋەك
دەستخۆشىكردنىك بۆ من.

وتم، "سوپاس، جارى نازانم، بىرم لى نەكردوۋەتەۋە،

گوزهریک بۆ یادکردنهوهی پابردوو

بهلام بهدنیاییهوه کاریک ددهۆزمهوه. "که میکی پی چوو،
ئهوجا هاتمهوه هۆش خۆم، که قسهکانمان تهواو بووه و
سه ره ی منه پرسیا ری لی بکه م.

"ئه ی تو؟ تو ده ته ویت له داهاتوودا چی بکه یت؟"

جهیمی رووی وهر چهرخاند و له ئاسۆیهکی دووری
روانی، ده مگوت باشه ده بیئت بیر له چی بکاتهوه، بهلام
هر زوو هۆش هاتهوه و به هیمنی وتی، "ده مه ویت ژیا نی
هاوسه ری پیک بینم. ئهوجا ده مه ویت باو کم ده ستم بگریت و
به نیوان ریزی کورسییهکانی که نیسه که دا بمبات، هه ز ده که م
هه رچی ده ناسم، له وئ ئاماده بن، که نیسه که جه ی بیئت له
جه نجالی خزم و ناسیاو.

"هه ر ئه وه نده؟"

"به لی، ته نیا ئه وه نده و هیچی تر."

به بیستنی ئه م وه لامه ی، گوتم دیاره ده ترسی چاره نووسی
وهک خاتوو گاربهری لی بیئت و قهت شوو نه کات، بۆیه
ته قلام دا له بیر ی به رمه وه و دلی خو ش بکه م، هه رچه ند
به لامه وه شتیکی پروپو وچ بوو.

"پوژیک دیت شوو بکه یت، پوژیک هه ر دیت که سیکی باش
بناسیت و په یوه ندیه کی قوولتان هه بیئت، ئهوجا ئه ویش داوات
لی ده کات شووی پی بکه یت. دلنیا شم باوکت پی خو ش ده بیئت
له که نیسه که دا ده ست بگریت و به نیوان ریزه کورسییهکاندا
بتبات." باسی ئه وه م نه کرد، که که نیسه که له جانجالی دا جه ی
بیئت. چونکه نه ده چوو هه قلمه وه ئاوها بیئت.

جهیمی به وردی بیریکی له وه لامه که م کرده وه، ئه ویش
به هه مان ده ستووری من وه لامی دامه وه، به لام نازانم بۆ.

“هیوادارم وا بیټ.”

دیار بوو نهیده ویست چیی تر له سه‌ری برۆین، ئیتر نازانم لیم مه‌پرسن چۆن، بۆیه بابته‌که‌م گۆری و قسه‌یه‌کی ترم هینایه پێشی.

وتم، “له‌ که‌یه‌وه هاتوچۆی ئەم خانە‌ی هەتیوانه ده‌که‌یت؟” ئەویش وتی، “تا‌کوو ئیستا، هەوت ساڵ ده‌بیټ سه‌ردانی ئەم خانە‌یه ده‌که‌م. یه‌که‌م جار که‌ هاتم بۆ ئیره، ته‌مه‌نم ده‌ ساڵ ده‌بوو، له‌ زۆربه‌ی منداڵه‌کانی تر بچوو‌کتر بووم.”

“دلت به‌م شوینه ده‌کریته‌وه، یان بیتاقه‌تت ده‌کات؟” “هه‌ردووکیان. هه‌ندی‌ک له‌ منداڵه‌کانی ئەم خانە‌یه، له‌ بارودۆخی‌کی گه‌لی‌ک خراپ و نا‌هه‌مواردا بوون. که‌ گوی له‌ به‌سه‌ره‌اتیان ده‌گریت، یروسکه‌یه‌کی جه‌رگه‌ر به‌ گیانتدا دیت. به‌لام کاتی‌کیش ده‌تبینن به‌ خۆت و هه‌ندی‌ک کتیب و ده‌ستودیاریه‌وه ده‌چیت بۆ لایان، بزه‌و خه‌نده‌ی سه‌ر لیوانیان چیی هه‌موو خه‌م و ئازاره‌کانیان ده‌گریته‌وه. هه‌ستی‌کی گه‌لی‌ک شادی‌به‌خشه‌.”

که‌ قسانی ده‌کرد، په‌نگه‌رووی وه‌ک پشکو ده‌گه‌شایه‌وه. هه‌رچه‌ند که‌ ئەم قسانه‌ی بۆ ده‌کردم، بۆ ئەوه نه‌یده‌کرد من هه‌ست به‌ تاوانباری بکه‌م، به‌لام ئیتر من بۆخۆم وام لیک ده‌دایه‌وه. هه‌ر له‌به‌ر ئەمه‌ش بوو، هاوپییه‌تیکردنی جه‌یمی تا راده‌یه‌ک زه‌حمه‌ت بوو، لی من ورده‌ورده‌ له‌گه‌لی را‌هاتم. ئەم کچه‌ ده‌یتوانی به‌ هه‌موو جو‌ری‌ک دلت بگوشی، بی ئەوه‌ی درکی پی بکه‌یت.

له‌و ساته‌دا بوو، به‌رپۆه‌به‌ری خانه‌که‌ ده‌رگای نووسینگه‌که‌ی خۆی کرده‌وه و فه‌رمووی لی کردین.

گوزهریک بو یا کړنه وهی رابروو

ژووره که کتومت ده تگوت قاوشی نه خوشخانه یه، زه وییه که ی کاشییه کی رهش و سپی، دیواره کان و سه قفه که یش هر سپی، له گهل ریزیک دولا ب و چه که جهش پال درابوو به دیواره که وه. له ولاشه وه میزیک لئ د انرابوو، ده تگوت له میزیک دریزتریان بریوه ته وه و هیناویانه ته ئیره. خالی بوو له هرشتیک پیوستی ناو نووسینگه. بگره وینه یه کیشی له سهر نه بوو.

جهیمی منی به جه نکینزی به پړوه بهر ناساند و ته و قه مان کرد. دانیشتین و جهیمی سهری قسه ی له گهل به پړوه بهر دا کرده وه، دیار بوو یه کدیان له میژ بوو دهناسی، چونکه که فهرمووی لئ کردین و چووینه ژووره وه، باوه شیک کی گهر میان به یه کدا کرد. پاش به خیر هاتن و هه والپرسین، جهیمی باسه که ی له گهل دا کرده وه. جه نکینز شانو گهرییه کانی سالانی تری بینیبوو، بویه هر که جهیمی سهری باسه که ی دهر خست، ئه ویش راست زانیی باسی چیی بو ده کات. به لام هر چند گهلک جهیمی خوش دهویست و دهیشیزانی چند مه بستیتی، که چی بیروکه ی کاره که مانی به دل نه بوو.

وتی، "له و بر وایه دا نیم کاریکی باش بیت."

ئم قسه یه ی کرد، بویه ده لیم به دلی نه بوو.

جهیمی پرووی گرژ کرد و لئی پرسی، "بوچی کاریکی باش ناییت؟" به ئاشکرا پیوه ی دیار بوو واقعی وړ ما له که متهم می و په روشن بوونی به پړوه بهر به رامبه ر بهم کاره مان.

به پړوه بهر پینووسیکی له سهر میزه که ی هه لگرت و به دهم قسه وه ته قه ق دهیکیشا به سهر میزه که یدا، دیار بوو له

زهینی خۆیدا وردی دهکردهوه و دهیهینا و دهیبرد. ئهوسا پینووسهکهی دانا و ههناسهیهکی قوولی ههلهکیشا. وتی، "راسته داواکهتان بهجییه و دهشزانم ههز دهکهن کاریکی مروقدۆستانه بکهن، شانۆگهرییهکه باس له باوکیک دهکات، که دواچار هۆشی به خۆی دیتهوه و ههست دهکات چهنده کچه تاقانهکهی خۆش دهویت،" ههنگی بیدهنگ بوو، جاریکی دی پینووسهکهی بهردهمی گرتهوه به دهستهوه و ئهوجا بهردهوامیی دا به قسهکانی، "لیره یادکردنهوهی جهژنی کریسمس، بهبی دلخۆشکردنی مندالهکان، گهلیک سهخته. به بروای من، گهریهکی دیارییهک بۆ مندالهکان..."

هیچ پیوستی نه ده کرد قسه که ی ته‌واو بکات. جهیمی دهستی برد بۆ ده‌می خو‌ی و ده‌ستبه‌جی وتی، "ئای خوایه گیان، تۆ راست ده‌که‌یت. من ئه‌وه‌م به‌ خه‌یالدا نه‌هاتبوو." پیاو راست بر‌وا، منیش شتی وام هه‌ر به‌ می‌شکدا نه‌هاتبوو. جه‌نکینزی به‌ پێوه‌ به‌ر راستی ده‌کرد، قسه‌ که‌ی جوان بوو.

به هه رحال، سوپاسی کردین و ئه و جا باسی ته گیره که ی
خوی بو کردین. وتی، "ئێواره ی جه ژنی کریسمس
دره ختیکی سنه و به ری بچووک و هه ندیک دیاری ده هیتین -
دیاری به کانیش وا بن، که هه موویان بتوانن یاری پی بکه ن.
به هاتنی ئێوه ش، گه لێک خوشحال ده بین..."

دوای ئه وهی مالئاواییمان له به پێوه بهری خانه که کرد،
 ههردوو کمان، بێ ئه وهی هیچ له گهڵ یه کدا بلێن، هاتینه
 دهره وه. دیار بوو جهیمی له دله وه بیتاقت بوو. تا زیاتر
 له گهڵ جهیمی بوومایه، زیاتر شاره زای ههستونه سته کانی
 ده بووم - بۆم دهر کهوت ئهم کچه هه موو کات دله خوش

گوزهریک بۆ یادکردنهوهی رابردوو

و کامهران نهبوو. ئهوه يه که مین جارم بوو، درکم پێ کرد
ئهویش له هه ندیك رووهوه هیچ جیاوازیی نهبوو له گهڵ
ئیمه دا.

به دهنگی کز و مات وتم، "پیم ناخوش بوو کاره کانمان
سه ری نه گرت."
"منیش."

جاریکی دی نیگای گواستهوه بۆ ئاسۆیهکی دوور، وهک
بلی که وتبیتته نیو دونهای خه یاله وه، که میکی پێ چوو، ئه و جا
په تی خه یالی بچراند و وتی، "ته نیا ویستم ئه مسال شتیکی
جیاوازتر له سالانی پیشوو بۆ ئه و منداله هه تیوانه بکه م.
شتیکی تایبه ت، که هه رگیز له بیریان نه چیتته وه. وام زانی ئه و
نمایشه باشتترین دیاری ده بیت بۆ ئه وان..." ئاهیکی هه لکیشا
و به رده و امیی دا به قسه کانی، "دیاره قه ده ری خودای گه و ره
وايه و شتیکی تری بۆ داناوین و هیشتا نایزانین چیه."

بۆ ساتیک بیدهنگی بالی به سه ردا کیشا، ئه منیش
سه رنجیکم دای. دیتنی جهیمی به و روخساره خه ماوییه وه،
دلی ده پروکاندم. له راستیدا من شایانی ئه و خه م و په ژاره یه
بووم، نه ک ئه و - چونکه خو م ده مزانی چ جو ره که سیکم،
به لام ئه و...

بیدهنگیه که م شکاند و وتم، "هه تا لی رهین، ناته وی بچیت
سه ریک له منداله کان بدهیت؟" ئه وه ته نیا شت بوو به
خه یالما هات، تا هیچ نه بیت، که میک له و بیتا قه تییه ی جهیمی
که م بکاته وه. "تا تو دیتته وه، من لی ره چاوه پروانت ده که م،
که ر نا، با بچین سواری ئو تومبیله که ببین."
ئهویش وتی، "تۆش دیت له گه لدا بچین بۆ لایان؟"

راستيتان دهوئ، له خوځم دلتيا نه بووم بتوانم يان نا،
به لام ده شمزاني جهيمي حهزي ده كرد له گهلي بچم. هيند دلي
تهنگ بوو، به جوړيک، نه مده تواني دلي بشکينم.
”به لي، منيش ديم له گهلت.“

وتي، ”ئيسټا مندا له کان له هوله کهن، له م کاته دا پشوويان
ههيه، له وي ياري ده کهن.“

به راره وه که دا روښتین، له کوټاييه کهيدا دوو درگا
هه بوو، به سهر هوليکي فراواندا ده کرانه وه. له قوژبنی
ئه وسه ري هوله که، ته له قزيونيکي بچووک و نزیکه ي سي
کورسي به ده ور دا دانرابوون. مندا له کان له سهر کورسيه کان
بوون، به ديار ته له قزيونه که وه خر ببوونه وه، ده تبيني ته نيا
مندا له کاني پيشه وه به باشي چاويان له ته له قزيونه که يان
ده بوو.

چاوېکم به نيو هوله که دا گيړا. له سووچيکي تر دا، ميژيکي
ياري تينس دانرابوو. سهر پروي ميژه که هه مووي توژ و
خول و پروشان و شکاوي پيوه بوو، شه به که ي ههر پيوه
نه مابوو. دوو په رداخي سه فه ري سپي له سهر بوو، ده تگوت
چه ند ساليکه کهس توخني نه که وتوو. ديواره که ي ته نيشت
ميژي تينسه که، ريزيک په فه ي پيدا هه لواسرابوو، ليړه و
له وي، هه نديک بوو که له و ياري مندا لانه ش خرابوونه سهر
په فه کان. شته کان زور نه بوون، ئه وه ي هه شبوو هيند کون
بوون، ده تگوت چه ندين ساله به کار دين. له ته ک ديواره که ي
لاي خو شمه وه، چه ند ميژيکي يه کنه فه ري بچووکي لي بوو،
له گه ل کومه ليک کاغه زي روژنامه، که به سه بويه مندا له کان
له سهر يان نووسي بوون و وينه يان کيشابوو.

گوزهریک بۆ یادکردنهوهی رابردوو

له ناو دهرگای هۆله که دا بۆ ساتیک وه ستاین. هیشتا منداله کان ئیمه یان نه دیتبوو. له جهیمیم پرسى، ئهم رۆژنامه یان بۆ چیه؟ ئه ویش به چرپه وه لامى دامه وه، "کتیبی رهنگاورهنگى مندالانه یان نییه، بۆیه ئهم رۆژنامه به کار دههینن." که قسهکانى دهکرد، روى له من نه بوو، تهماشای مندالهکانى دهکرد. جاریکى دى بزهی سه ر لیوى بۆ گه رابوو وه وه.

لیم پرسى، "ته نیا ئهم تۆزه بوو که له و یاریانه یان هیه خۆیانى پیوه خهریک بکه ن؟"

سه ریکى ئهرینى له قاند و وتى، "به لى، جگه له یاریهکانى تری ژوورهکانى خۆیان، که نابیت بیهیننه دهره وه. لیره ش، له م هۆله دا، ته نیا ئه و تۆزه بوو که لانه یان هیه، که به چاوى خۆت ده یانبینی."

وا بزنام جهیمی به م حاله ی منداله هه تیوه کان راهاتبوو. که چی من که ئهم هۆله په رشوبلاو و خالییه م بینى، دلى ده پرواندم. گه ر من بۆخۆم مندال بوومایه، نه مده توانى له م شوینه دا گه وره بيم.

ئه و جا له نیو دهرگا که پیمان نایه ژووره وه، یه کیک له منداله کان به دهنگى پیمان ئاوپى دایه وه. ته مه نى نزیکه ی هه شت یان زیاتر ده بوو، قژى سوور و پوخساریشى کونجکونجاوى، دوو ددانه که ی پێشه وه ی که وتبوون.

هه ر که چاوى به ئیمه که وت، له خۆشیدا هاوارى کرد، "جهیمی!" ئیدی هه موو ئه وانى تریش به هاواره که ی ئه و ئاوپیان دایه وه. منداله کان ته مه نیان له نیوان پینج بۆ دوازه سالاندا ده بوون، ژماره ی کوپه کان زۆرتر بوون وه که له

كچه كان. دواتر زانيم ئەم مندا لانە، دواي ئەو هەي تەمەني
دوازدە سالی تیدەپە پینن، دەیاننیرن بو ئەو خیزانانەي مندا لە
بیكەسەكان لە خویمان دەگرن و بەخیویان دەكەن.

“سلاو رۆجەر، تەندروستیت چۆنە؟”

ئیدی رۆجەر و هەندیکی تر لە مندا لەكان لیمان خر
بوونەو. ئەوانی دیکەش، کە کورسییەکانی پیشەوە چۆل
بوون، چوونە بەردەم تەلەفزیۆنەکە و گوئیان نەدا بە ئیمە.
یەکیک لە مندا لە هەراشەكان کە هاتبوو دەورمان، لە جەیمی
پرسی ئاخۆ من کەپلی ئەوم، ئەویش پێی ناساند. بە دەنگی
ئەو مندا لەدا دیار بوو، وەك برادەرەکانی قوتابخەنەم، هەمان
بۆچوونی هەبوو بەرامبەر بە جەیمی.

جەیمی پێی وت، “نا، تەنیا هاوڕێیەکە و هیچی تر.
بەلام زۆر کوری چاکە.” نزیکەي کاتژمێریک لایان ماینەو.
مندا لەكان پرسیری زۆریان لی کردم، مالتان لەکوێیە؟
خانوو هەتەن خۆشە؟ چ جۆرە ئوتومبیلێکت پێیە؟ دواتر کە
وەختی رۆشتنمان هات، جەیمی بەلێنی پێ دان زوو سەریان
لی بداتەو. بەلام لە بەلێنەکەیدا ناوی منی نەهێنا لەگەلی
دیمەو یان نا.

کە بەرەو ئوتومبیلەکە دەروێشتین، وتم، “زۆر رۆحسووکن،
پیم خۆشە کە یارمەتیان دەدەیت.”

سەرنجیکی دام و بزەیهکی کرد. هیچی نەگوت. دیار بوو
هیشتا لە زەینیدا بیرى دەکردەو بو کریسمس چییان بو
بكات بو مندا لەكان.

له ده مه ده می سهره تای مانگی کانوونی یه که مدا، که ئه و کاته
 دوو ههفته زیاتر ده بوو ده سستمان کردبوو به راهیتانه کان،
 رۆژگار دابووی له کورتی، بۆیه خاتوو گاربهر زوو ئیزنی
 ده داین ده ست هه لڭرین و بچینه وه ماله وه. جهیمی داوای لی
 کردم، ئیواران تا ماله وه بیگه ینم. نازانم له بهر چی بوو. خو
 بیوفورت شوینیکی پاریزراو بوو، هه رگیز نه تده بیست تاوانیک
 یان کوشتنیکی تیدا پروو بدات. یهک جار شتیکی وا پرووی
 دا، ئه ویش شهش سال له وه وه بهر، له گوزه ری ماوریس، که
 شوینی خواردن و خواردنه وه بوو، کابرایه کیان کوشت، با
 ئه ویش بلیم، گوزه ره که شوینی خه لکی وهک لیو بوو. ئیتر
 تا کاتزمیریک دواتریش، خه لکه که هه موو ترسیان لی نیشته
 و که و تنه ته له فونکردن بو یه کدی، شاروچکه که به ته واوی
 خرؤشا، هه موو ده رگایان قاییم کرد و پیاوه کانیش به چهک و
 ده مانچه وه، هه رکه سه له په نجه ره ی مالی خویه وه چاودیری
 شه قامه کانیان ده کرد، نه با پیاو خراپیک له وئوه رهت بییت.
 به لام پیش ئه وه ی شه و دابییت، کاتیک کابرای تاوانبار خوی
 رادهستی پولیس کرد، ئیدی هه موو شتیکی خاموش بووه وه.

به گوتەى کابرا، له بارێکدا له گەل کوژراوەکە لەسەر قومار
شەپیان بوو، ئەمیش بێمەبەست فیشەکی لە دەست دەر
چوو. دواجار کابرای تاوانبار بە تاوانی کوشتنی نمرە دوو
حوکمی شەش ساڵ زیندانییان بەسەردا سەپاند و فریانیان
دایە ئەودوو دەرگای بەندیخانەو. پۆلیسی شارۆچکەمان
هەر بۆلەیان دیت و دەلێن، گوايه ئیشەکیان گەلیک قورس و
گرانە، کەچی ساڵ دوازدەى مانگیش بە شانازیکردنەو دین
و دەچن، یان لە قاوەخانەکان دادەنیشن و باسی ئازایەتی
خۆیان و ئەو تاوانە گەورەیه دەکەن، وەک بلیی شارێکیان
پزگار کردبێت. یەکی نەزانیت، دەلی ئەمانە شەو و پوژ لە
ئامادەباشیدان، پشوویان نییه.

پاستییەکی، مالی جەیمی هەر لەسەر پێگەکی من بوو،
ئێ نەشەدەکرا بلیم ناتوانم بتگەیهنم، لیم زویر دەبوو. بەهەلە
لیم تێمەگەن، لەبەر ئەو نییه حەزم لی کردبێت یان شتیک،
بەلام بۆخۆتان حوکم بدەن، گەر هەموو پوژیک چەند
کاترمیژیک لەگەل کەسیکدا پاهێنانت هەبێت و تا هەفتەیهکی
دواتریش هەر لەگەلیدا بەردەوام بیت، ئایا دەکرێ کارێکی وا
بکەیت شەرمەزاری لای یەکدی بین و بۆ بهیانی کە هاتیتەو،
لە پووت نەیت سەر هەلبیری و تەماشای بکەیت؟

ئەو هەفتەیه، لە پوژانی هەینی و شەممەدا بپیار بوو
شانۆگەرێیهکە نمایش بکریت، خەلکیکی زۆر چاوەپوانیان
دەکرد. خاتوو گاربەر بە توانای من و جەیمی گەلیک
سەرسام و بەئومێد بوو، بەردەوام لای خۆیندکارەکانی تر
مەدحی دەکردین و دەیگوت، ئەم شانۆگەرێیهی ئەمسال،
باشترین نمایش دەبێت لە میژووی خۆیندنگەماندا. خاتوو

گاربەر له پیاوه‌لانداندا ده‌ستیکی بالای هه‌بوو. ئیزگه‌یه‌کی
رادیۆ هه‌بوو له شارۆچکه‌که‌، تا ئه‌و کاته‌یه‌ک-دوو جار
چاوپیکه‌وتنیان له‌گه‌ل ئه‌نجام دابوو. له‌ چاوپیکه‌وتنه‌که‌دا
گوتبووی، "نمایشی گه‌لیک نایاب ده‌بی‌ت." جگه‌ له‌وه‌ش،
په‌یوه‌ندی کردبوو به‌ رۆژنامه‌ ناوخواه‌یه‌که‌وه‌، ئه‌وانیش
بریاریان دابوو راپۆرتیکی له‌باره‌وه‌ بنووسن، زیاتر له‌به‌ر
په‌یوه‌ندی نیوان جه‌یمی و ه‌یگبیرت بوو له‌ شانۆگه‌رییه‌که‌دا،
گه‌رچی پ‌یشتر هه‌موو خه‌لک ئه‌مه‌یان ده‌زانی. خاتوو
گاربەر بیوچان و بی ماندوبوون کاری ده‌کرد. ئه‌و رۆژه
پ‌یی گوتین، که‌ ه‌ۆلی شانۆگه‌رییه‌که‌ به‌نیازن کورسی زیاتر
بینن، تا جیگه‌ی خه‌لکی زیاتر بب‌یته‌وه‌، چونکه‌ وا چاوه‌روان
ده‌کریت گه‌لیک جه‌نجال بب‌یت. پ‌ۆله‌که‌مان که‌ ئه‌مه‌یان بیست،
هه‌راوه‌ریای خوشیان لی هه‌لسا، به‌لام هه‌مووشمان نا،
به‌لکوو هه‌ندی‌کمان. گه‌ر له‌بیرتان ماب‌یت، خه‌لکی وه‌ک ئ‌یدیمان
له‌گه‌ل بوو له‌ پ‌ۆلدا. جا ب‌ۆیه‌ له‌وه‌ ده‌چوو وای خه‌یال
کردب‌یت، که‌ ب‌ۆیه‌که‌مین جار له‌ ژانی‌دا ره‌نگه‌ بج‌یته‌ دلی
خه‌لکیه‌وه‌. ک‌یشه‌که‌ش ئه‌وه‌ بوو، له‌وانه‌یه‌ راست ب‌یت.
ئ‌یستا و‌یده‌چی ئ‌یوه‌ش وا خه‌یال بکه‌ن، که‌ ئه‌منیش گه‌لیک
دلم پ‌یی خوش بووب‌یت، به‌لام راستییه‌که‌ی، نه‌وه‌للا، ه‌یج
دلم پ‌یی خوش نه‌بوو. براده‌ره‌کانم له‌ قوتابخانه‌ ه‌یشتا هه‌ر
گالته‌یان پ‌ی ده‌کردم و سه‌ریان ده‌خسته‌ سه‌رم، له‌ لایه‌کی
تریشه‌وه‌، دوانیوه‌ر‌ۆیه‌ک نه‌بوو که‌م‌یک پ‌شوو بده‌م. ته‌نیا شت
که‌ پالی پ‌یوه‌ ده‌نام به‌رده‌وام بیم و بچم، ئه‌وه‌ بوو هه‌ستم
ده‌کرد کارئ‌یکی باش و م‌ر‌ۆف‌د‌ۆستانه‌م له‌ ئه‌ست‌ۆ گرت‌وه‌وه‌.
ده‌زانم ز‌ۆریش نییه‌، به‌لام هه‌ر ئه‌وه‌نده‌م له‌ ده‌ست ده‌هات.

جاروبار، هەرچه ندیش لای کەس نەمگوتبوو، هەستیکی باشم لا دروست دەبوو بۆ ئەو نمایشە. دەمەینایە بەر زەین، فریشتەکانی ئاسمان کۆ بوونەتەو و بە پەرۆشەو لێم دەروان و فرمیسکی ئومێد بە چاوانیاندا دیتە خوار، باس لە ئازایەتی و قوربانیدانەکانم دەکەن.

ئیدی ئەو شەو تا مالهەم گەیاند، بیروھۆشم هەر لای نمایشەکە بوو، جەیمی لێی پرسیم، "راستە دەلێن تۆ و هەندیک لە ھاوڕێکانت شەوان دەچن بۆ گۆرستانەکەی پشت کایساکە؟"

پێم سەیر بوو ئەم پرسیارە لێ کردم. هەرچەند شتەکە زۆر نەهێنی نەبوو، بەلام برۆاشم نەدەکرد گەرنگی بە شتی وا بدات.

شانیکم هەڵتەکاند و وتم، "بەلێ، جاروبار دەچین."

"جگە لە چەرەسخواردن، چیی تر دەکەن لەوێ؟"

بە خوا وایانم ئەوەشی دەزانی.

منیش وتم، "بلییم چی، تەنیا قسە دەکەین... گالتهوگەپ و ئەم جوۆرە شتە. هەر ئەوەیە حەز دەکەین بچینە ئەوێ و هیچی تر."

"قەت ناترسی لەو شوێنە؟"

"نا، بۆچی بترسم؟ تۆ لەوێ دەترسیت؟"

"نازانم. لەوانەیە بترسم."

"بۆچی؟"

"لەبەر ئەوەی دەترسم کاریکی هەلە بکەم لەوێ."

منیش وتم، "ئێمە کە دەچینە ئەوێ، هیچ شتیکی خراپ ناکەین. مابەستم ئەوەیە، ناچین کێلەکان بشکێنین یان پیسی

گوزهریک بو یادکردنه وهی رابردوو

و پاشه پۆ به جی بیلین. "نه موست ئه وهشی پی بلیم، که له وی باسی هینری پرستی داری دهکین، چونکه ده مزانی ههزی بهو بابته نه ده کرد.

لیی پرسیم، "قته بووه دانیشن و گوئ بو دهنگهکانی دهووبه رتان ههلبهه؟ وهک دهنگی زریکه زریکی سیسرکهکان، یان خشه ی گهلاکان، کاتیکی با ههله دهکات؟ یان قته بووه پال بکهون و ته ماشای ئه ستیرهکان بکهن؟" هه رچه نه ده جهیمی له ته مه نی هه رزه کاریدا بوو، واته هه قده سال ده بوو، که چی هیچ شتیکی له باره ی هه لسه که وتی هه رزه کارانه وه نه ده زانی، بو ئه و تیگه یشتن له کوپیکی ته مه ن هه رزه کار، وهک ئه وه بوو هه ول بدات له تیویریکی فیزیایی تیگات له باره ی ته نه جوو لاهه کانی گه ردوونه وه.

وتم، "راستییه که ی، نه وه لالا." سه ریکی له قاند. پاشان وتی، "گه ر من بوو مایه، وام ده کرد، مه به ستم ئه وه یه گه ر بچم... چاو یکم به دهووبه ردا ده گیرا، تا شته کان جوان بینم، یان به هیمنی داده نیستم و گویم له دهنگهکان ده گرت."

که ئه م قسانه ی ده کرد، پیتم سهیر بوو، به لام خوشم تیک نه ده دا. له ریگه که میکی تر، بی ئه وه ی هیچ له گه ل یکتی بلین، بیده نگ ریمان ده کرد. له دلی خۆمدا ده مگوت، مادام ئه و هه ندیک پرسیا ری له باره ی منه وه کرد، که واته با منیش هه ندیک شتی لی بپرسم له باره ی خۆیه وه.

"ئه ی تو کارت چییه؟ مه به ستم ئه وه یه، جگه له یارمه تیدانی مندا له هه تیوه کان و ئاژه له برینداره کان و خویندنه وه ی ئینجیل." بگه به لای خۆشمه وه شتیکی بیمانا بوو، لی ئیتر

ئەمە ئیشی ئەو بوو.
 سەرنجیکی دام و بزەیهکی کرد. وا بزەنم ئەویش بە
 پرسیارەکم واقعی وپ ما، تەنانت زیاتر بەوەش سەرسام
 بوو، کە ئەوھا گرنگی پی دەدەم.
 وتی، "گەلێک شت هەیه بیکەم. پێداچوونەو بە وانەکاندا
 دەکەم، کاتیش تەرخان دەکەم بۆ باوکم. جاروبار پیکەو
 یاری کۆنکەن دەکەین. ئیتر ئەو شتانه."
 "قەت لەگەڵ ھاوڕیکانتدا دەچیتە دەرەو و پیاسە بکەن؟"
 "نا." بە وەلامەکیدە دیار بوو ھاوڕیکانیشتی تاقەتی
 ئەویان نەبوو لەگەڵی بچنە دەرەو.
 پاشان بابەتەکم گۆری و وتم، "دەلیام زۆرت پی خوشە
 سالی داهاوو بچیت بۆ زانکۆ."
 کەمیک پی چوو، تا وەلامی دامەو.
 بی ئەووی لە دەنگیدا هەستیک نیگەرانی پیو دیار بیت،
 وتی، "بروا ناکەم بچم."
 چاوەروانی وەلامی ئاوهام لی نەدەکرد. لە راستیشدا،
 جەیمی لەچاو ئیمەدا، لە دواقوناغی ئامادەیی بەرزترین
 نمرە هەبوو لە زۆربەیی وانەکاندا، جا بەپی کۆتایی وەرزی
 خۆیندنی ئەو سالە، بوو یەکیک لە خۆیندکارە یەکەمینەکان
 و لە ئاھەنگی دەرچووندا وتاریکی خۆیندەو. ئیمەش، هەر
 بۆ قەشمەری، لە کاتی وتارەکیدە گرەومان دەکرد ئاخۆ
 چەند جار قەدەری خوایی لە قسەکانیدا دووبارە دەکاتەو.
 لیم پرسی، "ئەی ناچیت بۆ کیوی مەسیح؟ گوتم رەنگە
 نیازی ئەوێت هەبیت بچیت. تۆ حەزت لەو جۆرە شوینانەیه."
 نیگایەکی کردم و بە چاوداگرتنیکەو وتی، "قەسدت

گوزهریک بو یادکردنه وهی رابردوو

ئه وهیه، من بو ئه شوینانه باشم؟

جاری وا هه بوو قسه یه کی ده کرد، وهک خه نجه ر ده یکرد به دلتدا، جه رگی ده بریت.

خیرا وتم، "مه به ستم ئه وه نه بوو. ته نیا ویستم بلیم، بیستوومه ده لین تو زور هه ز ده کهیت سالی داهاتوو بچیت بو ئه وی."

بی ئه وهی وه لامم بداته وه، شانیکی نادلنیایی هه لته کاند، ئه وی راستی بی، نه مزانی قه سدی چ بوو لهو شانیه لته کاندنه. ئه وه دهمه گه یشتبووینه به رده می ماله کهیان و له سه ر شوسته کهی به رده میان وه ستاین. سییه ره کهی هیگبیرتم ده بینی، له و دیو په رده ی ژووری دانیشته که یانه وه دیار بوو. گلۆپی ژووره که هه لکرا بوو، ئه ویش له تهک په نجه ره که وه، له سه ر قه نه فه کهیان دانیشتبوو. سه ری شو ر کردبو وه وه، وهک ئه وهی شت بخوینیتته وه. جگه له ئینجیل، قابیله ده بیت چیی تر بخوینیتته وه؟

"لاندن، سوپاس که تا ماله وه له گه لم هاتیت." پیش ئه وهی به ره و ده رگا که یان بروات، نیگایه کی کردم و ئه و جا پرووی وه ر چه رخاند و لیم جیا بو وه وه.

که ته ماشام ده کرد به ره و ده رگا کهی خویان ده چوو، ئه وه م به خه یالدا هات، له نیو هه موو ئه و ساتانه ی پیکه وه گفتوگومان کردبوو، ئه مه ی ئیستامان گه لیک نامۆتر بوو. سه ره رای هه ندیک له وه لامه سهیره کانیشی، که چی هیشتا ئاسایی ده هاته بهرچاو.

شه وی دواتریش که پیکه وه ده هاتینه وه، له ریگه پرسیاری باوکمی لی کردم.

منیش و تم، "زۆر باشه، عهیبی نییه. به لام زۆر له مال ناکه ویتیه وه."

"ئه ییری ناکهیت، که زۆربه ی کاته کان له مال نابیت؟"
"هه ندیک جار با."

ئه ویش وتی، "منیش بیر دایکم ده کهم. هه رچه ند قهت نه شمبینیه وه و نه مناسیه وه."

ئه وه یه که مین جارم بوو، بزانه من و جهیمی له ژیانماندا هه ریه که به ئازاریکه وه ده نالینین.

له دله وه پیم وت، "پهنگه زۆر سهخت بیت بو تو. هه رچه ند باوکم زۆربه ی کاته کان له مال نییه، به لام هیشتا باشتره له وه ی هه رگیز نه یبینم."

هه ر به پینگه وه نیگایه کی کردم و ئه و جا رووی گواسته وه به رده می خو ی. جاریکی دی به نه رمی ده ستیکی به قژی خویدا هینا. جاروبار تیبینیم ده کرد، هه رکاتیک نه یزانیایه چ بلیت یان فشاری بو بهاتایه، ئاوها ده ستیکی به قژیدا ده هینا. وتی، "به لی، زۆر سهخته. به هه له لیم تیمه که - له ناخی دله وه باوکیشم گه لیک خو ش ده ویت - به لام جاری واش هه یه له دلی خو مده ده لیم، گه ر دایکم هه بوایه، ژیانم جوړیکی تر ده بوو. ئه و کاته زۆر شت، که ناتوانم له گه ل باوکم باسی بکه م، بو دایکمم باس ده کرد."

له بیر خومدا گوتم، ئه مه مه به ستی باسوخواسی کو ره. هه تا دواتر، ئه و جا بوم ده ر که وت من چه ند هه له بووم له و گومانه ی هه مبوو. بویه پیاو هه تا دلنیا نه بیت له شتیک، قهت گومان نه کا باشه.

"ژیانت له گه ل باوکتدا چونه؟ له مالیشه وه هه ر وه ک

گوزهریک بۆ یادکردنهوهی رابردوو

که نیسه ههلسوکهوت دهکات؟
”نا، باوکم له مالهوه کهسیکی گهلیک قسهخۆش و
قۆشمه چیه.“

له دههم دهر چوو، به سهرسوو پمانهوه وتم، ”ئه
ههگیرته؟“ قهت بروام به شتی وا نهدهکرد.
جهیمی واقعی و پر ما که بهو جوړه ناوی باوکیم هینا،
بهلام گوینی نه دایی و هیچی نه گوت. بهلکوو وتی، ”پیت سهیر
نه پیت. گهر باش بیناسیت، خۆشت دهویت.“
”بروا ناکهه هه رگیز بیناسم.“

ئهویش وتی، ”وا مهلی، تۆ نازانیت قه دهری خوا چۆنه.“
که شتی وای دهگوت، رقم لی دهبووهوه. دهتگوت ئه
کچه هه موو رۆژیک له گهل خودا قسه دهکات، نازانم خودا
له سه رهوه چیی پی گوتوووه. درۆم نه کردبی، رهنگه بلیتی
بهه شتی پی پیت، بۆیه ئاوها هه موو شتییک دهزانئ.

وتم، ”باشه پیم بلی، چۆن پروو ده دات بیناسم؟“
وهلامی نه دامه وه، بهلکوو بزهیه کی کرد، وهک بلیی
نه نییه کی لا پیت و له منی بشاریتته وه. وهکوو گوتم، بهم
جوړه رهفتارانهی دههری ده بووم.

شهوی دواتر که دههاتینه وه، له ریگه باسی کتیبه
ئینجیلان کرد.

لیم پرسی، ”بۆچی هه میسه ئهه کتیبهت به دهسته وهیه و
بۆ هه رکوییه ک برۆیت، له گهل خۆت هه لی دهگریت؟“
من بۆخۆم دههگوت بۆیه دایمه ی خوا ئهه کتیبه ی به
دهسته وهیه، له بهر ئه وهی کچی قه شه ی کلێسایه. ئی ئه مهش
شتیکی ئاساییه، هیچ لام سهیر نه بوو. بهلام ئهه کتیبه ی ئه و

گه لیک کۆن و بهرگه کهیشی شه قوشر و درابوو. که میکی تر
ریمان کرد، ئه و جا وه لای پرسیاره کهی دامه وه. ته نیا وتی،
”ئه مه کتیبی دایکم بوو.“

بروسکه یه کی ته لیسماوی به هه ناومدا هات، وهک ئه وهی
پیم نابیت به دهرزیه کدا، ئاوها راچله کیم، وتم، ”ببووره...“
نیگایه کی کردم و وتی، ”گوینی مه یه ری، لاندن. تۆش
چوزانی...“

”ببووره، پرسپاریکی...“

وهستا و وتی، ”نا، هیچ نییه. تۆش هیچ قه سدیکت
نه بووه. ئه مه کتیبه وهک دیاری پیشکesh به دایکم و باو کم
کرا له رۆژی ئاههنگی هاوسه رگرییه که یاندا. دایکم بهردهوام
دهخوینده وه، به تاییهت ئه و کاتانه ی خهفه تیکی هه بووایه یان
شتیکی ناخۆشی بهاتایه ری.“

هاته وه یادم، دایکی، پیش جهیمی، شهش مندالی تری
له بار چووبوو، دواتریش به سه ره ئه مه وه گیانی سپارد بوو.
بهردهوام بوو له قسه کانی، ”دایکم، وهک بۆم باس
دهکهن، شهوان پیش ئه وهی بخهویت هزی کردووه
کتیبه کهی بخوینیته وه، بگره ئه و کاته ی منیش له دایک بووم،
له نهخۆشخانه که هه ره به دهستی وه بووه. کاتیک باو کم هات
و زانی گیانی سپاردووه، من و کتیبه کهی دایکمی پیکه وه له
نهخۆشخانه هینایه وه.“

کاتیک که سیک کاره ساتیکی ناخۆشت بۆ دهگیریته وه،
تۆش چ بلیت، هه ره ده بیت بلینی، ”وه لاییه به داخه وه، زۆرم
پی ناخۆشه.“

”که ئه مه کتیبه به دهستمه وه ده گرم، هه ست ده کهم

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردوو

بهشیکم له بوونی دایکم. تێدهگهیت دهلیم چی؟" ئهو به دلیکی تهنگه وه ئهم قسانه ی نه دهکرد، تهنیا بۆ ئه وهی بوو وهلامی پرسیاره که ی خۆم چنگ بکهوێت. که چی من زیاتر دلم گوشرا پێی.

جا که باسی چیرۆکی خۆی بۆ کردم، ئه وهم هاته پێشچاو، ئهم هه موو ساله له گه ل ه یگبیرت گه وره بووه، به راستیش نه مه زانی چ بلیم. له و ساتانه دا بوو، له پشتمانه وه گویم له هۆرنی ئوتومبیلێک بوو. من و جهیمی ئاورمان دایه وه، بینیمان ئوتومبیله که لای دایه لای شۆسته که و وهستا.

ئێریک و مارگریت بوون، ئێریک لێی دهخوری و مارگریتیش له ملا دانیشتبوو، به لای شۆسته که ی ئیمه ی لێ وهستا بووین. ئێریک له ولا وه که میک سه ری به لای سوکانه که دا شۆر کرد، تا رووی ده می بینین و وتی، "ته ماشا، کێ ده بینین." من پشتر پیم نه گوتبوو که شه وان جهیمی ده به مه وه ماله وه.

جهیمی ده ستپیشخه ری کرد، "سلاو، چۆن؟" ئێریک شه یتانانه پێده که نی، ئه منیش له پیکه نینه که یدا ههستم کرد ده یه ویت بلیت، "لاندن، ئه مه شت کرد؟ ئیوارانیش ده بیه یه وه؟"

پاش جهیمی، منیش سلاوم لێ کردن، "ئێریک، چۆنی؟" باشه ئهم به لایه چ بوو تووشم هات، به ملی شکاویان بۆ لێره وه هاتن.

ئێریک هه ر به مه غزا وه وتی، "شه ویکێ خۆشه بۆ پیاسه کردن، وا نییه؟" ئهم هه تیوه ده یزانی مارگریت له نیوان خوی و جهیمیدا بوو، بۆیه ئاوها ده می گهرم بوو له ئاستیدا، ده نا وه ک تر، نه یده وێرا ئاوها زمان درێژ بکات. جا ئێریک

که میکی تر
تهنیا وتی

وهک ئه وهی
بپورده
لاندن. توش

چه سیدیک
کم و باکم
کم به رده و
به بووایه یان

مندالی نری
سپاردبوو
بۆم باس
زی کردوو
ه دایک بوو
باوکم هات
ی پیکه وه

ده گبیرت
اخوه، زۆر

هست ده که

دەرفەتیکى ئاوها لەکیس خۆی نادات، ھەر دەبیئت قسەى
خۆی بکات و ۋەک دوویشک پیمەوہ بدات.
جەیمی سەرنجیکى دەوروبەرى دا و وتى، "بەللى، شەویکی
خۆشە."

ئیریکیش چاویکی خەمبارانەى بە دەوروبەردا گیرا و
ھەناسەيەکی قوولى ھەلکیشا، خۆ من چاک دەمزانی ئەم
شەیتانە بەئەنقەست خۆی خەمبار دەکرد و شوخی پیمان
دەھات. وتى، "بەراستی جەویکی خۆشە،" ئاھیکى ھەلکیشا
و پرووی کردەوہ ئیمە، "حەزم دەکرد بتانگەيەنم، بەلام
پياسەکردن بەژیر ئەستیرەکاندا گەلیک خۆشترە، ۋەک لەوہى
بە ئوتومبیل بچنەوہ مالەوہ، بۆیە نامەوئ لیتان تیک بدەم."
یەکی نەزانیت، پیاوہتیمان لەگەل دەکات.

جەیمی پىی وت، "نا، ئەوہندەمان نەماوہ بگەینە مالى
ئیمە. دەچین لەگەل لاندن کەمیک شەربەتى سیو دەخۆینەوہ.
ئيوەش، گەر پیتان خۆشە، ۋەرن، زورمان ھەيە."
شەربەتى سیو؟ لە مالى ئەواندا؟ پيشتەر شتى وای باس
نەکردبوو...

دەستم ئاخنییە نیو گیرفانمەوہ، بیرم دەکردەوہ، باشە
ئەمە چ بوو تووشى بووین.
ئەوانیش وتیان، "نەوہللا، قەینا، ئیمە بەنیازین بچین بو
کافترياکە."

جەیمی وتى، "جا بەم شەوہ دەچن؟ ئەى سەعیتان نییە؟"
ئیرکیش ۋەلامى دایەوہ، "زور لە دەرەوہ نامینینەوہ، بەلام
دەبیئت برۆین. کاتیکی خوش لەگەل شەربەتەکەتاندا."
ئەوان پۆیشتن و جەیمی دەستی بو بەرز کردنەوہ وتى،

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی پابر دوو

”سو پاس بۆ هه وال پرسینتان.“

ئیریک ئوتومبیله کهی لیخوری، به لام به خیرایی نه ده پوشت. رهنگه جهیمی له دلی خویدا گوتیبیتی، شوفیریکی باش و له سه رخویه. به لام وا نه بوو، هه رکاتیکی خوی بکیشایه به دیواریک یان ستوونیکی کاره با یان هه رشتیکی تر، به زمانی لووس خوی لی ده رباز ده کرد. بیرمه جاریکیان پیش و چه مه له غی ئوتومبیله کهی شکابوو، به دایکی گوت، ”دایکه، شته که زۆر کتوپر بوو، مانگایه ک، کهس نه یده زانی له کوپوه ده رکوت و وهک فیشهک هاته به رده مم، ئی منیش فریای هیچ نه که وتم و خۆم پیدا کیشا.“ ئیوه بۆخۆتان حوکم بهن، قهت بیستوو تانه مانگا وهک فیشهک ده ر بچیت؟ که چی دایکی بروای پی کرد.

پاشان که دوور کهوتنه وه و له چاوان ون بوون، جهیمی ته ماشایه کی کردم و به بزه یه که وه وتی، ”لاندن، تۆ هاوپی باشت هه یه.“

به وریایی وه لامه کهم له می شکمدا ریک خست و وتم، ”به لی وایه، مروقی باشن.“

پاش ئه وهی گه یاندمه ماله وه - نا، وا مه زانن بۆ شه ربه تخواردنه وه مایه تمه وه - به لکوو راست به ره و ماله وه به ری که وتم، له ریگه چیرۆکه کهی جهیمی بیرو هۆشی داگیر کرد بووم، ده مه ینا یه به ر زهینی خۆم، ئیستا ئیریک و مارگریت له کافتریا که زه مم ده کهن و پی م پی ده که نن.

فه رموو پیاوه تی بکه یت و گالته شت پی بکه ن.
خوانه کا شتی که بکه ویته ده می ئه وان، بۆ به یانییه کهی که چو وین بۆ خویندنگه، هه موو ده یان زانی شه وان جهیمی

دهگه يه نمه وه ماله وه. ئيدى بووينه بنيشته خوشه ي سهر دداني خه لك. ئهم جاره يان خراپتريش له پيشوو. ههموو به چاويكي تره وه ته ماشاين ده كردم، واي لى هات، له كاتى پشوو خوار دنى نيوه پرواندا، ده چوومه هولى كتيبخويندنه وه كه نانه كه م ده خوارد، تا نه كه ومه بهر تانه وته شهرى ئه وان.

ئهو شه وه راهي نانه كه مان گواسته وه بو هولى شانوكه رييه كه و له وي ئه نجاممان دا. چونكه دواشه وي راهي نانمان بوو پيش ده ستيكر دنى نمايشه كه، بويه گه ليك سهرقال بووين. ههر دواي ئه وه ي له وانه كان ته واو بووين، كورپه كان ده بوو ههموو له وحه و ستاند و كه لوپه لي نمايشه كه بكه ينه ناو ئه و پيكابه ي به كريمان گرتبوو، تا بيانبات بو هولى شانوكه رييه كه. بو نه گبه تي، ته نيا من و ئيدى كور بووين له به شي دراما، ئه و ده ملا له، جا ئه ويش ئه وه نده ده ستوبرد نه بوو پياو بتواني پشتى پى ببه ستي. پيكه وه كه لوپه له كانمان ده برده ده ره وه، له نيو ده رگا كاندا، ده بوو ههموو قورساييه كه بكه وتايه لاي منه وه، خو خوا نه كا تين بداته خو ي و به رزي بكاته وه. شتيكي قورسمان هه لگرتوو، من وا خه ريكه ده ستم ده شكى و ئه ويش ده ست بهر ددا و جاري قالونچه م بو ده كوژى، ئى ههموو قورساييه كه ش ده كه ويته سهر ده ستي من. ده وه ره شيت مه به به ده ست ئهم مه غوله وه.

ئنجا ده يگوت، "بببووره، عه عه زيتتت نه نه نه بوو؟"

منيش چ بكه م، مه جبوور جنيوه كه م قووت ده دايه وه، دانم به خو دا ده گرت. "جاريكي تر وا نه كه يته وه."

جا خو هيچ ده چوو به گويدا؟ ده تگوت ههر له گه ل ئه ويشم نيه. دواتر كه ههموو شته كانمان بار كرد و دامان

گوزهریک بو یادکردنه وهی رابردوو

گرتن، په نجه کانم وهک په نجهی تویی کابرای داربر، هه موو بهقه دهر گوئزیک ئاوسابوون. له وهش خراپتر، دهر فته تیکم بو نه ره خسا، پیش ئه وهی راهینانه کان دهست پی بکهین، بچم شتیک بخوم، خه ریک بوو دهر مردم له برسا. تا هه موو که لوپه له کانمان له وی بار کرد و هینامانن بو هولکه، سی کاترمیرمان پی چوو، ئه و جا هه تا ریکمان خستن و هه موو شتیک ته یار و ئاماده بوو، دهرنگی کرد، کاتیک ته و او بووین، ته نیا چهند خوله کیکی که می مابوو خویندکاره کانی تر و خاتوو گاربه ر بگه نه جی. ئه و روزه بو من نه هات بوو، له گهل ئه وهی شه که ت و ماندوو بووم، مه زاجیشم تیک چوو بوو.

راهینانه کانمان دهست پی کرد. بیرو هوشم هیند ماندوو بوو، نه مده توانی هه واس بکه مه سه ر دهقه کانم. بویه بی ئه وهی بیریان لی بکه مه وه دهرمگوتن. خاتوو گاربه ریش ئه و شه وه لیم نه بیست بلیت نایابه! دواتر خاتوو گاربه ر پیوهی دیار بوو که بیتاقه ت بوو، به لام جهیمی به رده وام به بزه شیرینه کهی خوی دلنه وایی ده دایه وه و پیی دهگوت، خه مت نه بیت، هه موو شتیک باش دهر و ات به ریوه. بوخوشم دهرمزان جهیمی له بهر خاتری من وای ده کرد، تا دلم هیچ نه کات و خاتوو گاربه ر تیروانینی نه گوریت به رامبه ر من، به لام ئه و شه وه، که جهیمی داوای لی کردم تا ماله وهی بگه یه نم، ره تم کرده وه، گوتم ناتوانم. هولی شانوگه ریبه که ده که وته ناوه ندی شاروچکه که وه، جا ده بوو زور دوور بکه و تمایه ته وه، تا جهیمی بگه یه نم، ریگه کهی گه لیک دوور بوو له مالی خومانه وه. جگه له وهش، حه زم نه ده کرد جاریکی دی پیکه وه

بمانبینن. لهو ساته دا که جهیمی داوای لی کردم بیگه یهنم،
خاتوو گاربهر گوئی له قسه کانمان بوو، ههر له خویه وه
ههلی دایی و وتی، "ئا، ئا، پئی خوش ده بیئت. له ریگه ش
دهتوانن باسی شانۆگه رییه که بکهن."

بۆیه ئه مشه ویش بوو به کۆلمه وه و تا ماله وه م گه یاند،
به لام دیار بوو ههستی پی کردبووم که هواسم به تال
و تاقه تی قسه م نه بوو، چونکه له ریگه ههنگاوێک له پیش
ئه وه وه ده رویستم، دهسته کانم خنیه بوو نیو گیرفانه وه، ههر
ئاو ریکیشم لی نه ده دایه وه، تا بزانه ئاخو ههر به دوامه وه یه
یان نا. تا ماوه یه ک ئاوها ریمان کرد، وشه یه کیش چیه له
زارم نه هاته دهر.

دوا جار جهیمی سه ری قسه ی کرده وه و لی پرسیم، "باش
نایه ته بهرچاوم، هیچ بووه؟ له راهینه نه که شدا ساردوسر
دهر ده که وتیت."

بی ئه وه ی ئاوپی بو بده مه وه، به مه غزاوه وتم، "تۆ به
هه موو شتی که وه هیلاکی، وا نییه؟"

به له فزیکی شیرینه وه وتی، "رهنگه بتوانم یارمه تیت
بدهم." که بهم جوړه قسانی ده کرد، زیاتر ده هری ده بووم.
ئه منیش به زمانیکی رهقه وه وتم، "بروا ناکه م بتوانی."
"گهر پیم بلێت چی بووه، ئه وا رهنگه..."

لینه گه رام ته وای بکات. گورج وه ستام و ئاوړم لی
دایه وه، وتم، "سهیر بکه، به درێژایی ئه مرۆ ئیشیان پی
کردووم، وهک کهر باریان پی بار کردووم، له نیوه رو شه وه
هیچ بهر زارم نه که وتوووه، ئیستاش ده بیئت ریگه یه کی دوور
ببرم له بهر خاتری جه نابت، تا به سه لامه تی بگه یته ماله وه،

گوزهریک بو یادکردهوی رابروو

که بوخوشت دهزانی هیچ پیویست ناکات، خو قابیله گورگی ناتخوات.

ئهوه یه کهمین جارم بوو دهنگی به سهردا بهرز بکه مه وه. راستان دهوی، بهو دهنگه رزکردنه وهیه ئارام بوومه وه، چونکه هاتبوووه سهر لووتم، خهریک بوو ده ته قیمه وه. جهیمی واقعی وړ مابوو، نه یده زانی چ بلیت. بهرده وام بووم له قسه کانم، "من ئه مه له بهر خاتری باوکت ده کهم و که چی منیشی خو ش ناویت. شتیکی بیمانایه، خو زگا هر یه کهم جار پازی نه بوومایه."

ئهویش وتی، "تو قهله قی شانوگه رییه کهیت، بویه ئه وها ده هری بوویت..."

به سهر پراوه شاندن قسه کانیم پی بری. من که تینم بو هات، جاری وا هیه به هیچ ناگیریمه وه. ئیتر بیزار بووم له بزه شیرین و دهموله فزه نه رمه کهی، ته واو تا قهتی ئه مانهم نه مابوو.

به پهستی و بیزاریه وه وتم، "تیناگهی؟ من هیچ قهله قی نمایشه که نیم، ته نیا ئه وهیه نامه وی له گهلت بیمه وه، حز ناکهم براده ره کانم تانه وته شهرم لی بدهن و بیمه بنیسته خوشه ی سهر ددانی ئه وان، ناشمه وی کاتی خو م له گه ل تو به سهر به رم. وا خو ت نشان ده دهیت که من و تو هاوړی بین، به لام وا نییه. نه هاوړیین، نه هیچ. دمه وی ئیتر کوتایی به مه بیت، تا بگه پیمه وه سهر ژیانی ئاسایی خو م." بهم مه لچوون و زمانه ره قه ی من، گه لیک دلی بریندار بوو، به لام راستیه که ی، ناهه قیشی نه بوو.

"تیده کهم." ئه وهنده ی گوت و هیچی تری له زار نه هاته

دەر. چاوه‌پوانم ده‌کرد ئه‌ویش کاردانه‌وه‌ی هه‌بیّت و ده‌نگم به‌سه‌ردا به‌رز بکاته‌وه، به‌رگری له‌ خۆی بکات، به‌لام هیچ ته‌نیا سه‌ری شۆر کردبوو، چاوی بری‌بووه زه‌وییه‌که‌ی به‌رده‌می. چاوه‌پوانم ده‌کرد بگری، به‌لام هیچ، دواتر به‌ تورپه‌یی‌ه‌وه لیم دا و پۆیشتم و ئه‌وم له‌وئ به‌جی هیشتم. که‌میکی پی چوو، گویم له‌ ده‌نگی پی بوو، ئه‌ویش هات. له‌دوامه‌وه ده‌پۆیشتم، چه‌ند مه‌تریکی مابوو بگاته به‌رده‌می مالی خۆیان. هه‌تا گه‌یشته به‌رده‌رگا‌که‌ش، هیچی نه‌گوت. من به‌ شۆسته‌که‌دا ده‌پۆیشتم، خه‌ریک بوو که‌میک دوور ده‌که‌وتمه‌وه، ئه‌وسا گویم له‌ ده‌نگی بوو وتی، "لاندن، سوپاس که‌ ئه‌مشه‌ویش تا ماله‌وه هاتیت له‌گه‌لمدا."

که‌ وای گوت، له‌ په‌ستی و بیزاریدا راچه‌نیم، وه‌ک ئه‌وه‌ی ده‌رزیه‌ک بکه‌ن به‌ گیانمدا. ده‌بینن له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی ئه‌و قسه‌ په‌قانه‌شم به‌ چاودا دا و مامه‌له‌م له‌گه‌لی توند بوو، که‌چی هه‌ر سوپاسی ده‌کردم. ئه‌م کچه‌ ئاوها بوو، منیش رقم له‌م ئه‌تواره‌ی ده‌بووه‌وه.

یان راستتر بلیم، رقم له‌ خۆم ده‌بووه‌وه.

شەوى دەستپيكردىنى ناىيشى شانۆگە رىيەكەمان، ھەوا فېنك
 و خۆش بوو، ئاسمان سامال و پەلەيەك ھەور چىيە نەدەبىنرا.
 دەبوو كاتژمىرىك پيش وادەى دەستپيكردىنى ناىيشەكە، لە
 خويندنگەكەو بەچىن بۇ ھۆلەكە، جا منىش ئەو رۆژە، لەبەر
 ئەوەى شەوى رابردوو بەو جۆرە قسەم لەگەل جەيمى
 كەردبوو، گەلىك بىتاقەت و كەمەوسەلە بووم. ئەو كچە
 داماوە ھىچ تاوانىكى نەبوو، بگرە زۆرىش رىزى لى دەگرتم،
 بەلام من خۆم گەمژە بووم. لە راپرەووەكەدا بىنيم، دەمويست
 بچم بۇ لاي و عوزرخوايى بۇ بىنمەو، بەلام تا من فرىا
 كەوتم، ئەو چوو نىو كۆمەلىك خويندكارەو و دەرەفەتم بۇ
 نەرەخسا.

وختىك من گەيشتمە ھۆلى ناىيشەكە، ئەو لەمىژ بوو
 لەوى ئامادە بوو، بىنيم لە بەردەمى پەردەى تەختەى شانۆكە
 لەگەل خاتوو گاربەر و ھىگبىرت قسەى دەكرد. ئىمە ھەموو
 لە ھاتوچۆ و وەرە و برۆدا بووين، تەقەللامان دەدا ترس و
 دوودلى بەسەرماندا زال نەبىت، كەچى ئەو گەلىك كەمتەرخەم
 و بىتاقەت دەھاتە پيشچاو. ھىشتا جلوبەرگى ناىيشەكەى

له بهر نه کړدبوو - د هېوو غزيبه کی سپی پېره په پېوښت،
تا د هورې فرشته که بېښت - به لکوو هر ټو بلووزه ی
له بهر دا بوو، که له قوتابخانه بېښووم. سهره پای ټو هوی
ده تر سام کاردانه وې توندی هېت به رامبه رم، لی پرکیشیم
کرد و چووم بو لای هرسیکیان.

”جهیمی چونی؟ جه نابی هیگبیرت سلاو... خاتوو گاربه ر،
سلاوت لی بیت.“

جهیمی ته ماشای کردم.

به دهنگیکی هیمن وتی، ”لاندن، تو چونی؟“ دیار بوو
هیشتا شهوی رابردووی له دل دهر نه چووبوو، چونکه وهک
جارانی تر که دهیښیم، هیچ بزه یه کی نه کرد بووم. داوام
لی کرد بچینه ټو ولاوه که میک قسه ی له گه لدا بکه م، ئیدی
روخسه تمان له وان وهر گرت. که هاتینه ټو ملاوه، بښیم
هیگبیرت و خاتوو گاربه ر ته ماشایان ده کردین.

به شیرزه ییوه چاویکم به نیو هو له که دا گیرا.

وتم، ”بوره که دوینی شهو بهو جوړه قسم له گه ل
کردی، ده زانم رهنکه دلت زویر بوو بیت، من هه له بووم.“
به جوړیک سهرنجی دهادام، وهک ټو هوی برپا نه کات.
ټو جاپرسی، ”دوینی شهو ټو قسانه ت هه موو به راست
بوون؟“

”برپا بکه هواسم نه بوو، بیتا قهت و شیرزه بووم.
جاروبار وام به سهر دیت.“ ده شمزانی هیشتا به ته وای
وهلامی پرسیاره کهیم نه دایه وه.

ټه جاریش به ده ستووری دوینی شهو، ته نیا وتی،
”تیده گم“ و هیچی تر. پاشان پرووی وهر چه رخاند به ره و

گوزهرنیک بۆ يانکرينهوهی رابروو

لای کورسییهکانی ئامادهبووان. ئەم جاریش رهنگی خه مباری و بیتاقهتی نیشته سهر پرووی.

دهستیم گرت و وتم، "سهیر بکه، بهلین بیت دووباره نایینهوه و ههقت بۆ دهکهمهوه." لیم مهپرسن بۆچی ئاوهام گوت - ئیتر لهو کاته دا ئهوه م به خه یالدا هات و پیم باش بوو وا بلیم.

ئهو شهوه، بۆ یه که م جار بزهیه ک کهوتهوه سهر لیوانی.

نیگای گواستهوه سهر م و وتی، "سو پاس."

لهولاهه خاتوو گاربهر بانگی کرد، "جهیمی؟"

"بهلی خاتوو گاربهر؟"

خاتوو گاربهر به دهستی ئاماژهوه وتی، "وا بزانم کاتی

ئهو هاتوو دهست پی بکهین."

پوخسهتی لی وهر گرتم و وتی، "دهبیت برۆم."

"دهزانم، فهرموو. سهرکهوتوو بیت."

دهستیم بهر دا. ئهویش وتی، "گهر خوا ههز بکا،

ههردوو کمان سهرکهوتوو دهبین."

دوای ئهوه، دهبوو خۆمان تهیار و ئاماده بکهین.

ههیه که مان بۆ شوینی خۆی جیا بووهوه. ئهمن چوومه

ژووری خۆگۆرینی کورانهوه. هۆلی شانۆگه ریه که له چاو

ئهو هی لهو شارۆچکه بچوو که دا بوو، به لام هه موو پیداو یستی

و که لوپه لیکی نمایشت تیدا دهبینی، ژووری تایبته به کورپان

و کچانیش جیا کرابوو وه، هه ستمان ده کرد شانۆکاری

باسته قینه و به ناوبانگین.

ئهو جلوه رگهی دهبوو بۆ نمایشه که له بهری بکه م، له

ژووری خۆگۆرینه که دانرابوو. پیتتر له کاتی راهینانه کانماندا

جلوبه رگه کانیاں به قه باره ی خۆمان بۆ چاک کردبووین،
جا ئه و کاته ی خه ریکی له به رکردنی جلّه کان بووم، ئێریک،
بی ئه وه ی له ده رگا بدات، خۆی کرد به ژووردا. ئیدییش
هیشتا هه ر خه ریکی له به رکردنی جلوبه رگی کاره کته ری
ده رۆزه که ره که بوو، که چاوی به ئێریک که وت، زاره ته ره ک
بوو، چونکه هه ر بیدیته ا، به شوخییه وه که مه ری ده گرت
و به رزی ده کرده وه. ئیدی تا تینی تیدا بوو، تیی ته قاند،
جلوبه رگه کان ی به ته واوی هه لئه کیشابوو، به را کردنه وه
له به ری ده کردن. ئێریکیش گوئی نه دایی و هات له سه ر میزی
به رده م ئاوینه که دانیشته. به پیکه نینیکی به مه غزاوه وتی،
”ها، چۆنی؟ به نیازی چیت؟“

منیش به تێرامانه وه لیم پرسی، ”مه به ستت چییه؟“
”که ره باسی نماییشه که ده که م، خۆ ده قه کانت له بیر
نه چووه ته وه؟“

به سه رباده نه وه وتم، ”نا.“

به تێرامانه وه بۆ ساتیک لیم ورد بووه وه، وه ک ئه وه ی
هه رگیز نه یبینیم. وتی، ”لاندن، وا بزانه خه ریکه گه وره
ده بیته.“ قسه یه ک له ده می ئێریکه وه بیته، بروام نه ده کرد
به راستی بیته.

جا به راستی بوو بیته یان نا، ده مزانی قسه که ی راست
بوو.

له نمایشه که دا تۆم سوورنتن که چاوی به فریشه که
ده که ویت، گه لیک پئی سه رسام ده بیته، بۆیه هه ر به ده وریدا
دیت و ده چیت. کاتیکیش فریشه که له کریسمسدا یارمه تی
هه ژاران و خه لکی ده ستکورت ده دا، ئه میش هاوکاری ده کات.

بهکهمین وشه که له زاری تۆم دیته دهر، دهلیت، "تۆ زۆر جوانیت." جا ئهمنیش دهبوو به جۆریک ئهوه دهقه بلیمهوه، وهک ئهوهی بهراستیم بی و له ناخی دلّمهوه بیلیم. ئهم دهقهش گرنگترین دهق بوو لهنیو ههموو نماییشهکهدا، دهرگای دهخسته سهر پشت بو دهقهکانی تریش. کیشهکهش ئهوه بوو، من هیشتا راهینانم لهسهر ئهوه بهشه نهکردبوو. راسته له راهینانهکاندا حیوارةکهم دهگوت، بهلام له دلّهوه نهبوو، وهک چۆن کهسیکی غهیره جهیمی دهبینیت و ههر وا بهکهمهترخهمی پیی دهلیت، "تۆ زۆر جوانیت،" ئاوهاش دهقهکهم له زار دههاته دهر. خاتوو گاربهریش تهنیا لهم بهشهدا نهیگوت نایابه! بۆیه گهلیک شپرزه و قهلهق بووم. تهقهلام دهدا کهسیکی تر وهک فریشتهکه بینمه بهر زهین، تا حهواسم بجوولیت و دهقهکه بهراستی و له دلّهوه بلیم، کهچی لهنیو ههموو ئهوه دهقانهی تردا، ئهمهیانم باش بو نهدهگوترا.

وهختیک پهردهی شانۆ لا درا به پرووی ئامادهبوواندا، جهیمی هیشتا له ژووری خوگۆرینهکه نههاتبوووه دهر. پیش دهستیپکردن نهیبینی، نههاتبوووه سهر تهخته. بهلام کیشه نهبوو، چونکه دیمهنهکانی سههرتا ئهوی تیدا نهبوو - تهنیا باسی له تۆم سۆرنتن و پهیهندیی نیوان کچه تاقانهکهی دهکرد.

ئهو ساتهی پیم نایه سهر تهختهی شانۆ، بروام نهدهکرد هیچ ههست به شپرزهی بکهم و بروام به خۆم ههبوو، چونکه گهلیک راهینانم لهسهر ئهوه دیمهنانه کردبوو، بهلام که شتهکه پرووی دا، ئهوجا بۆت دهر دهکهویت. هۆلهکه جمهی

دههات، وهک خاتوو گاربهر پیشبینی کردبوو، دهبوو دوو ریزی تر کورسی له بهشی پشتهوه دابنن، تا جیگهی خه لکی تر بیتهوه. له راستیدا هۆله که جیگهی چوار سه د کهسی تیدا دهبووهوه دابنیشن، بهلام بهو دوو ریزهی تریشهوه، نزیکهی په نجا کهسی تریش دانیشتبوون. جگه لهوه، خه لکی تریش هه بوون به پیوه پالیان دابوو به دیواره کانهوه، دهتگوت تۆپه له ماسین چووبوون به ناو یه کدا.

ئهو دهمهی پیم نایه سهر تهختهی شانۆ، هۆله که کشومات، کهس دهنگی لیوه نه دههات. تیبینیم کرد زۆربهی ئاماده بووان ئهو ژنه پیره سهرشینانه بوون، که خوویان به یاری کۆنکه و خواردنهوهی قۆدکاوه گرتووه. بینیم ئیریک و براده رهکانی تریشم له نزیک ریزهکانی دواوه هه لکوور مابوون. به راستی، کاتیک دهچیته تهختهی شانۆ و له بهردهم ئهو هه موو هه شامه ته دا دهو هسستیت و چاوه پروانت ده کهن شتیک بلایت، هه سستیکی گه لیک نامۆت لا دهخولقیت.

بۆیه له دیمه نهکانی سهره تادا، هه موو تهقه لای خۆم خسته کار تا هیچ هه ست به شیرزهیی و ترس نه کهم. سالی به هۆی ئه وهی به دهنی وردیله هه لکه وتبوو، دهوری کچه تاقانه کهی منی دهبینی. پیکه وه دیمه نه کهی خۆمان، هه ر وهک چۆن راهینانمان له سهر کردبوو، پیشکهش کرد. هیچمان هه له یه کیش چیه نه مان کرد، هه رچه ند گه لیک لیها تووش نه بووین. دواتر که په رده مان دادایه وه بۆ دیمه نی دووهم، دهبوو جاریکی دی ستاند و له وحه و شته کان ریک بخهینه وه. جا ئهم جاره یان باش بوو په نجه م به سه لامه تی دهر چوو، چونکه له گه ل ئیدی شته کانم هه لنه ده گرت، خۆم

لهو ددهزیه وه.

تا ئهو کاته، هیشتا جهیمی دهر نه که وتبوو - وا بزنام
له ریکخستن و هه لگرتنی له وحه و که ره سهی نمایشه که
به خشرا بوو، نه با بزماریک یان قه لبه یه ک بجیت به جله کانیدا
و بدریت - به لام هیند سه رقāl بووین، دهر فتهی ئه وه م نه بوو
بیر لهو شتانه بکه مه وه. دواتر په ردهی دیمه نی دووهم به
رووی ئاماده بوواندا هه لدرایه وه، که وتمه نیو جیهانی هیگبیرت
سولیفه نه وه، به به ردهمی دوکان و بازاره کاندا ده گه رام بۆ
سندوقه موسیقا که بۆ کچه تاقانه که م، که داوای کردبوو
بۆ کریسمس بۆی بکرم. ئهو شوینهی جهیمی لیوهی هاته
سه ر ته ختهی شانۆ، من پشتم لی بوو، وه ختی هاته نیو
دیمه نه که وه، گویم له ئاماده بووان بوو هه موو هه ناسه یه کی
سه رسامیان بۆ هه لکیشا. هه موو کشومات، که س چرپه ی
لیوه نه ده هات. له تیلهی چاومه وه هیگبیرتم لیوه دیار بوو
دهمی ده له رزی. خۆم ئاماده کرد ئاوړ بۆ پاش خۆم بده وه،
کاتیکیش رووم وهر چه رخاند، چ ببینم خودایه...

بۆ یه که مین جار، لهو کاته وهی ناسیبووم، قژه
ئالتوونیه که ی له دواوه نه کردبوو به ته ماته. به لکوو خاوی
کردبوو وه و به شان و ملیدا هاتبوو خوار، گه لیک دریژتر
بوو له وهی پیشبینیم ده کرد. که میک بریسکه ی دابوو له
قژی، رووناکیی هۆله که ش که لیی دها، وهک کریستال
ده بریسکایه وه. بهو عه زیه په پهره فریشته ییه وه ئاسایه وه،
که به تایبهت بۆ خۆی درواوو، پیاو هه زی ده کرد هه ر
ته ماشای بکات، به راستی له جوانیدا دلی ده پرواند. لهو کچه
نه ده چوو که من له میژ بوو ده مناسی یان با بلیم که به م

دواییانہ له نزیکه وه ناسیم. که میک مه کیاجی کردبوو - زور
نا، به لکوو تهنیا ئه وهندهی جوانی و ناسکییه کهی دهر بخت.
بزهیه کی نه رمی له سهر لیوان بوو، وهک بلایی نهینییه کی
گه وره ی له دلدا هه لگرتیییت.

به راستی فریشته یه کی راسته قینه بوو.

که بینیم، دهمم داچه قی، وه ستام و به واقور ماوییه وه بو
ماوه یه کیدریژ ههر ته ماشام ده کرد. تا دواتر بیرم که وته وه،
ده بوو دهقه کانم بلیم. هه ناسه یه کی سهر سامیم هه لکیشا و
ده ستم کرد به گوتهی حیواره کهم.

”تۆ زور جوانیت.“ وا بزانه هه موو ئاماده بووان، ههر له
ریزی ژنه سهرشینه کانه وه بگره تا دوا ی دواوه، زانیان له
ناخی دلمه وه ئه وه قسه یه م کرد.

بو یه که مین جار، ئه وه دهقه م به باشی گوت.

گەر بلىم نىمىشەكە مان گەلىك سەرکەوتوو بوو، هيشتا
 كەمە. ئامادەبووان پىدەكەنن و دەشگريان. بوونى جەيمى
 لە نىمىشەكەدا، تايىبەتمەندىيەكى جياوازى پى بەخشى.
 شانۆكارەكانى تىرش، بە خۆشمەو، گەلىك سەرسام بووين
 بەو سەرکەوتنەى بەدەستمان هينا، بروامان نەدەكرد بەو
 جۆرە بىت. ئەوانىش كە سەرەتا چاويان بە جەيمى كەوت،
 واقيان وپ ما، بۆيە لە كاتى نىمىشكردنەكەدا، زياتر ورەى پى
 دەبەخشىن و زياتر بروايان بە خۆ دەبوو. بى هىچ گىفتىك،
 نىمىشى يەكەممان كۆتايى پى هينا. برواتان بىت، بۆ ئىوارەى
 پۆژى دواتر، واى لى هات خەلكى زياتر هاتن بۆ بىننى
 شانۆگەريەكە. تەنانەت ئىرىك، لەدواى تەواوبوون، هات
 پىرۆزبايى لى كردم بۆ ئەو سەرکەوتنە، كە ئەمەش لەچاو
 ئەو قسانەى پىشتىر پى دەگوتم، گەلىك سەير بوو.
 وتى، "پۆلى هەردووكتان بىوئىنە جوان بوو، من شانازىت
 پىو دەكەم، هاوپى."

لەم قسانەدا بووين، لەولاو گوىم لى بوو خاتوو گاربەر بە
 دەنگى بەرز هەركەسىك بەلايدا تىپەرىبايە دەگوت، "بەراستى

نایاب بوو! "هیندی دووباره کردهوه، به جۆریک، ئەو شهوه تا خهویشم لی کهوت، هەر له گویمدا دهرینگایهوه. دواى ئەوهى دیمه نهکان هه موو کۆتایی هات و پهرده دادرایهوه، چاوم بۆ جهیمی گیرا، بینیم له ولارهوه، له گهل باوکیدا وهستابوو. باوکی چاوهکانی پر بوون له فرمیسکی شانازی، جهیمی باوهشی پیدا کرد و بۆ ماوهیهکی درێژیش ئاوها له ئامیزی یهکدا مانهوه. دهستی به قژی کهکهیدا دههینا و بهچرپه پیی دهگوت، "فریشته کهم،" جهیمی چاوهکانی داخستبوو، ئەمنیش خۆم پی نه دهگیرا، قورگم پر بوو.

ئهوجا بۆم دهر کهوت، ئەم کارهی من دهستم دایه، شتیکی خراپم نه کرد.

دواى ئەوهى ئامیزیان لهیهک جیا کردهوه، هیگییترت به شانازییهوه به رهو لای شانۆکارهکانی تری برد، دونیایهک پیروzbایی لی کرا. جهیمی هه رچهنده بوخویشی دهیزانی نمایشیکی جوانی پیشکesh کردبوو، کهچی خووی وا نیشان دهدا، کاریکی وای نه کردووه شایانی ئەو هه موو دهستخووشی و پیروzbاییه بیت. بزه و خهنده شیرینه کهی جارانی له سه ر لیو بوو، به لام بهو جوانییهی ئیستایهوه، بزه و خهندهیهکی گهلێک جیاوازتر له روخساری دهباری. له پشت تهختهی شانۆکهوه وهستام، چاوه پروان بووم پشووی خووی وهر بگریت، راستان دهوئ، به هه مان دهستووری هیگییترت ههستی شانازیم بۆی دهجوولا. گهشکهیهکی شادمانی کهوته رووم. ئەوجا که منی بینى له ولارهوه وهستابوو، روخسه تی لهوان وهر گرت و به رهو لام هات و لیم نزیک بووهوه.

به بزه شیرینه کهیهوه سه رنجی دامی و وتی، "لاندن،"

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردوو

سوپاس بۆ هه‌موو شتیکت. تۆ دلی باوگمت خوش کرد.
له‌ دله‌ وه‌ و تم، "سوپاسی ناوێت."

سه‌یر له‌ وه‌ دا بوو، کاتیگ جه‌یمی وای گوت، بیرم که‌ وته‌ وه‌
هیگییرتی لییه‌، که‌ واته‌ ئه‌ مشه‌و بۆخوی ده‌بیاته‌ وه‌ بۆ ماله‌ وه‌،
خۆزگه‌م ده‌خواست ده‌رفه‌تیگ هه‌بووایه‌ و من له‌ گه‌لی
برۆشتمایه‌.

رۆژی دووشه‌ممه‌ی دواتر، دوا هه‌فته‌ی وهرزی یه‌که‌می
خویندیمان بوو پێش ده‌ستپیکردنی پشووی کریسمس. خشته‌ی
تاقیکردنه‌ وه‌ کانیش بۆ هه‌موو پۆله‌کان ئاماده‌ کران. له‌ لایه‌کی
دیکه‌ شه‌وه‌، ئه‌من ده‌بوو فۆرمی زانکۆی کارۆلاینا باکووریش
ته‌واو بکه‌م، ماوه‌یه‌ک بوو به‌ هۆی راهێنانی شانۆگه‌رییه‌ که‌ وه‌،
نه‌پرژابوو مه‌ سه‌ری. ئیدی ئه‌و هه‌فته‌یه‌ ته‌گبیرم کرد سه‌عییه‌کی
باش بکه‌م له‌ وانه‌کانمدا و شه‌وانیش، پێش ئه‌وه‌ی بخه‌وم،
فۆرمه‌که‌ پر بکه‌مه‌ وه‌. که‌چی له‌ گه‌ل ئه‌وه‌ شدا، بیرو هۆشم هه‌ر
لای جه‌یمی بوو.

ئه‌و گۆرانکاری و ره‌نگور و خسار و جووری جلوه‌رگه‌
نوێیه‌ی جه‌یمی له‌ کاتی نمایشه‌که‌دا کردبووی، گوتم ئیدی
ته‌واو، هه‌ر وا ده‌مینیته‌ وه‌ و له‌ سه‌ر ئه‌و شیوازه‌ به‌رده‌وام
ده‌بیست. بۆخۆشم نازانم بۆ ئه‌وها خه‌یاڵم ده‌کرد، به‌لام ئیتر
وام به‌ زه‌یندا ده‌هات. که‌چی دوا ی شه‌وی نمایشه‌که‌، بۆ
به‌یانیه‌که‌ی بینیم دیسان چووبوو وه‌ه‌و قه‌لبه‌ کۆنه‌که‌ی جارانی،
به‌ته‌واوی سه‌رم سوور ما: بلووزه‌ خوورییه‌ قاوه‌یییه‌که‌،
قژی کردبوو به‌ ته‌ماته‌، ته‌نووره‌ نه‌خشچوارگۆشه‌یییه‌که‌، ئیتر
بۆخۆتان ده‌زانن، به‌ هه‌مان ده‌ستووری پێشوو.

یه‌ک ته‌ماشای به‌س بوو، من بۆخۆم به‌زه‌ییم پێیدا

دههاته وه. دواى نمايشه كه م خه لكى به نموونه يى له قه له ميان ددها - بگره گه ليك تاييه تيش - به لام به ده ستي خوئى ئهم پيايه لډانه ي له خوئى كرد. ئهو كه سانه ي پيشتر نه ياننا سيبوو، ده ستخوشيان لئ ده كرد و به شان و باليدا هه ليان ددها، لئ من باش ده مزاني ئهمه زور ناخايه نيئت. مروف كه له مندا ليه وه تيرواني نيكى هه بوو به رامبه ر به كه سيك، تا راده يه ك سه خته بيگوريت. له لايه كى ديكه شه وه، دنيا نه بووم ئاخو دواى ئهمه تيرواني نه كه م خراپتر ده بيت يان نا. ئيستا كه خه لكى بويا ن ده ر كه وت كچيكي ساده وساكاره و به و جوړه نيه كه له نمايشه كه ده ر ده كه وت، رهنگه قسه ي بو هه لبيه ستن. خه لكى هه ن، خوا ناناسن.

ده مويست قسه ي له گه لډا بكه م و را و سه رنجى خوئى پئ بلئيم، به راستى مه به ستم بوو، به لام ته گيرم كرد له كو تايي هه فته دا پئى بلئيم. نه ك له بهر ئه وه ي سه رقال بووم و نه ده پرژامه سه ر هيچ، به لكوو ده مويست كا تم له به ر ده ستدا بيت تا به با شترين شيو ازى ده ر برين پئى بلئيم. راستيه كه ي، هيشتا له دلم ده ر نه ده چوو كه ئهو شه وه ي تا ماله وه بر دمه وه، مامه له ي توندم له گه لډا كرد و قسه ي ره ق و ناخوشم پئ گوت. له بهر ئه وه ش نه بوو بلئيم نمايشيكي سه ركه وتوو مان پيشكه ش كرد. به لكوو زياتر له بهر ئهو راستيه بوو، كه له و ماوه زوره ي پي كه وه بوو ين، جه يمي هه ميشه به قسه ي شيرين و مامه له ي نه رم له گه لم هه لسو كه وتى كرد بوو، بوئه من هه ستم به په شيمانى ده كرد.

ئهو ي راستى بئ، له و بروا يه دا نه بووم نيازى هه بيت هه ر قسه شم له گه لډا بكات. چونكه منى ده بينى له گه ل هاورپيكانمدا

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردوو

له کاتی نانی نیوه پۆدا پیکه وه خر ده بووینه وه و بوخویشی
له قوژبنه که ی ئه ولاوه دووره په ریز داده نیشته و کتییی
ئینجیله که ی ده خوینده وه، نه ده هات بۆ لامان. به لام ئه و پۆژه،
که له خویندنگه ده گه پامه وه، گویم له دهنگی بوو له پشتمه وه
بانگی کردم، داوای لی کردم گهر بتوانم تا ماله وهی بگه یه نم.
هه رچه ند هیشتا خوشم ئاماده نه کردبوو را و سه رنجه کانی
خومی پی بلیم، لی رازی بووم به داواکه ی.

که میکی پی چوو، دواتر جهیمی سه ری قسه ی کرده وه.
”بیرته چیت پی گوتم، که ئه و شه وهی منت گه یانده
ماله وه؟“

سه ریکی ئه رینیم له قاند، خۆزگا ئه و باسه ی نه هینایه ته
پیشی.

پاشان وتی، ”به لاینیشته دامی هه قی هه موویم بۆ بکه یته وه.“
بۆ ساتیک شیرزه یی دای گرتم. به خه یالی خۆم، به
نمایشکردنی شانۆگه رییه که هه قم بۆ کردبوو وه. ئه و درێژه ی
دا به گوته کانی، ”به رده وام بیر ده که مه وه، ئاخۆ چۆن هه قم بۆ
بکه یته وه،“ بی ئه وهی بوار بدات ده م بکه مه وه و قسه ی خۆم
بکه م، ئه و به رده وام بوو له قسه کانی، ”من بۆخۆم شتیکم به
خه یالدا هاتوو هه ر بۆم بکه یته.“

داوای لی کردم له هه قی ئه وه دا یارمه تیی بده م له
کوکردنه وهی ئه و کوپ و قووتووانه ی له دوکان و موغازه
و شوینه بازرگانییه کانی شارۆچکه که دای نابوون. ئه م
قووتووانه ی له سه ر میزی ده غیله وانی ئه و شوینانه داناوون،
تا هه رکه سه و لای خۆیه وه چه ندی توانی، شتیکم پاره ی تی
بکات بۆ خیر. پاره که بۆ مندا له هه تیوه کان ته رخان ده کرا.

جهيمى هه رگيز نه ده چوو راسته وخو داواى خير له خه لك و ريبواران بكات، بهلكوو دهيوست ههركهسه به پيى توانا و به حوسن و رهزاي خويان پاره دابنين. به بوچوونى نهو، له ئاييني مهسيحيدا ئوسول وايه.

جا بيرمه پيشتر، كه له گهل هاورپكانمدا دهچووينه دوكان و كافتريا و نهو شوينانان، نهو قووتووانه لى دانرابوون. ئيمهش بو قهشمهري، كه دهمانزاني كابراي دهغيلهوان چاوى لى غافله، دهچووين پارچه كاغەز و پارهى وردهى ساخته مان تى دهكرد چونكه كه دهكهوته نيو قووتووهكانه وه، وهك دهنگى پارهى راستى دههاته بهرگوئ. نهو جا به عهقلى جهيمى پندهكەنين و گالته مان پيى دهكرد. دهمانكرد به نوكته، كه جهيمى چون ديت و قووتووهكاني دهكاته وه، دهبينيت پره له شت و گهليك قورسه، چاوه پروانى نهوه دهكات، هه مووى پاره بيت، دهيكاته وه و دواتر سهير دهكات، جگه له پارچه كاغەز و پارهى ئاسنى ساخته، هيچى ترى تيدا نيه. ههنديك كات كه نهو رهفتارانەى جارانت بير دهكه ويته وه، بروسكه يهكى شه رمه زاري به ئازاي گيانندا ديت، جا منيش كه نه مانهم بير دهكه وته وه، هه ستم به تهريقبوونه وه دهكرد.

جهيمى روخسارى خويندمه وه، ههستى پي كردم. وتى، "پيوست ناكات ههقم بو بكه يه وه. ته نيا شتيكم ليت دهويت، بوخوت دهزاني جهژنى كرېسمس هيندى نه ماوه و نزيكه، جا بوخوشم ئوتومبيلم نيه، بويه گه ليكم پي دهچيت تا بچم نهو قووتووانه لى دوكان و بازارهكان..."

نه منيش قسه كانيم پي برى و لينه گه رام ته واوى بكات، وتم، "به سه ر چاو، هيچ كاريكى ترم نيه و كاتيشم ههيه."

ئیدی پۆژی چوارشه ممه دهستم پی کرد، گهرچی
تاقیکردنه وهم هه بوو، ده بووایه سه عییه کی باشم بکردایه و
خۆمی بۆ ئاماده بکه، جگه له وهی فۆرمی زانکۆ که شم له ولاوه
وه ستابوو. جهیمی لیستیکی ناوی ئه و شوینانهی دامی، که
قوتوووهکانی لی داناوون، منیش ئوتومبیله کهی دایکمم وهر
گرت و له وسهری شارۆچکه که وه دهستم پی کرد. نزیکه ی
شهست قوتووی له شوینی جیاواز داناوون، ئی بۆ منیش
تهنیا پۆژیکم پی دهچوو تا هه مووی کۆ بکه مه وه. جهیمی ئه و
کاتهی قوتوووهکانی به سه ر شوینهکاندا دابهش کردبوو، شهش
ههفتهی پی چووبوو، چونکه ده بوو سه ره تا شهست قوتووی
به تال پهیدا بکات، دواتر له بهر ئه وهی ئوتومبیلی پی نه بووه،
له پۆژیکدا تهنیا سی قوتووی دابهش کردوو به سه ر دوکان
و شوینهکاندا، هه ر ئه وهندهشی بۆ هه لگیراوه. به راورد به وه،
بۆ من وهک ئاوخواردنه وه بوو. که دهستم پی کرد پیکه نینم
به خۆم دههات، ده مگوت ئه وه منم قوتوووهکان بۆ جهیمی کۆ
دهکه مه وه؟ خۆ جارێ گالته مان به عه قلی دههات. به لام له دلی
خۆمدا به خۆم دهگوت، جهیمی پیویستی به یارمه تی منه.
دهستم پی کرد، له م دوکان بۆ ئه و دوکان، قوتوووهکانم
کۆ دهکرده وه، ئیواره ی یه که م پۆژ بۆم ده ر کهوت که مینک
زیاترم پی دهچیت وهک له وهی پیشبینیم کردبوو. تهنیا بیست
دانه یه کم پی کۆ کرایه وه، له بهر ئه وهی له شارۆچکه ی بیوفورت
راستییه ک هه یه، من بیرى ئه وه م نه بوو. له شارۆچکه یه کی
بچووکى ئاوهادا، هه موو یه ک ده ناسن، نه ده کرا به بی سه لام
و که لام راست خۆت بکهیت به ژووردا و دهست بدهیته
قوتووویه ک و چیی تیدایه هه لی بگریت، یاخود به بی ئه وهی

له گهل خاوهن شوینه که دا قسه بکهیت و حالومه سه له ی تیښگه یه نیت، یان که ناسیاویکت بدیتبا، هر ده بوو تاویک دمه ته قیت له گهل بکړدایه. ئوسول وا بوو. جا ریک ده که وت که ده چوومه شوینیک، برادریک باسی ئه وهی ده کرد، پاییزی رابردوو ماسییه کی گه وره یان راو کردوو، یان پرسپاری قوتاخانه یان لی ده کردم، یان جاری وا هه بوو، داویان لی ده کردم یارمه تییان بدهم له داگرتی کارتونه کان، یان بوچوونی منیان وهر ده گرت، که سه فته گوڅار و رږژنامه کان له کویی دوکانه که دا دابنن بشته. له بیري خومدا ده مگوت، جهیمی بو ئه مه باشه، ئیتر ته قه للام ده دا به ویستی جهیمی بجوولیمه وه، چونکه ئه مه پرږڅه ی ئه و بوو.

بو ئه وهی کات به فیرو نه دهم، له دوکان و بازاره کان پاره کانم نه ده ژمارد، هلم ده گرت و ده رږښتم بو دوکانیکی تر. تا ئیواره که ی سوورپامه وه، له کو تاییدا هه موو ئه و پارانه ی کو م کردبوونه وه، دوو قووتووی شووشه ی گه وره ده بوون. هلم گرتن و بردمه ژووره که ی خوم. له شووشه که وه دیار بوو چهند پارچه وه سل و کاغه زی تیدا بوو - زوریش نه بوون - قووتووه کانم هه موو هه لږشته سهر زه وییه که و بینیم زوربه ی پاره کان ورده بوون. هه رچه ند زوریش پارچه کاغه ز و پاره ی ئاسنی ساخته ی تیدا نه بوو وهک خوم پیشبینیم ده کرد، به لام که ژماردم، دلم خورپه ی پیدا هات. ته نیا بیست دلولار و سیودوو سه نتي تیدا بوو. ئه و دمه، که سالی ۱۹۵۸ بوو، ئه م پاره که مه هیچی نه ده کرد، جا وهره دابه شی بکهیت به سهر سی مندالی هه تیویشدا.

لی نائومید نه بووم، گوتم رهنکه هه له یهک بووینت، بو

گوزهریک بۆ یادکردهوی رابرنوو

رۆژی دواتریش تی هه لچوو مه وه، بیست شوینی ترم کرد و له گهل هه موو خاوه نه کانیشیاندا که میک دهمه ته قیم ده کرد و نه و جا پاره ی نیو قووتوو ده کانم کو کرده وه. نه م جار ه ته ماشام کرد، پاره ی قووتوو ده کانی نه مر و هه مووی بیستوسی دۆلار و هه شتاو نو سه نت بوو.

رۆژی سییه م خراپتر. دوا ی نه وه ی پاره که م ژمارد، بوخوشم بروام نه ده کرد. چه ند بیت باشه؟ ته نیا یازده دۆلار و په نجاودوو سه نت. نه مه یانم له و دوکان و بازارانه ی نزیک که ناری رووباره که کو کرده وه، که گه شتیار و کوپوکالی وه ک خو م گوزهریان پیدا ده کرد.

که ته ماشای هه موو پاره که م کرد، شتیکی وا نه بوو - به هه مووی، په نجاو پینج دۆلار و هه فتاوسی سه نت - ناپه هه تی دای گرتم، به تایبه ت که بیرم ده کرده وه ماوه ی سالیکی ره به ق بوو نه م قووتوو انه دانرابوون له و دوکان و شوینانه و بوخوشم چه ندین جار به لایاندا تیپه ر ببووم، که چی نه وه تا، به هه مووی نه و تۆزه پاره یه ی تیدایه. نه و شه وه ده بوو ته له فون بۆ جهیمی بکه م، تا پیی بلیم چه ند م کو کردوو ته وه، به لام نه مده توانی. جهیمی پیی گوتبووم، که نه مسال دهیه ویت شتیکی گه لیک تایبه ت بۆ مندا له هه تیوه کان بکات، بۆیه نه م پاره که مه نه و ئاواته ی جهیمی نه ده هینا یه دی - من بوخوشم نه و راستیه م ده زانی. ئی چی بکه م باشه؟ شتیکی پاره م به دهسته وه بوو، چووم هینام و تیکه لی پاره کانی ترم کرد. نه وسا به دزۆوه پی م گوت، "له به ر نه وه ی پرۆژه که ی هیی تویه، کو ی پاره که ناژمی رم، تا پیکه وه هه ردوو کمان نه یکه یین." دلم نه ده هات له ده می منه وه نه و هه واله ناخوشه بیستیت.

به لېنم دايه، بۇ پاشنيوه پوڭى پوڭى دواتر، كه له خويندنگه ته و او بووين، پاره كې بۇ بېه. ئەو پوڭەش دېكرده ۲۱ ي كانوونى يه كه، كورتترين پوڭى سال. تهنيا چوار پوڭيشمان له بهردهم مابوو بۇ جه ژنى كريسمس.

پاش ئەوهى پاره كانمان ژمارد، وتى، "لاندن، ئەمه پەر جووى خوايييه!"

لېم پرسى، "چه ندی تېدايه؟" بۇخوشم چاك دهمزانی چهنده. كه چى خوم لى نه بان ده كرد.

سهرى هه لېرى و به گه شكه يه كى شادمانيه وه وتى، "دوو سهد و چلوحه وت دۆلارى تېدايه!" ئەو دهمه هيگيېرت له مال بوو، بۆيه پېگه م درابوو بچمه ژوورى. چووبووينه ژوورى دانيشتنه كه، هه ر له ويشتدا جه يمي پاره كې ژمارد. له سهر ئه رزه كه سه فته سه فته ي كردن، زۆربه ي ورده ي ده سه نتي و بيستوپينج سه نتي بوون. له و كاته دا هيگيېرت له سهر ميژى ئاشپه زخانه كه خه ريكي نووسيني وتارى ئاييني بوو، ئه ويش كه گوڤى له قسه كه ي جه يمي بوو، سهر يكي هه لېرى و گوڤولاخ بوو.

لېم پرسى، "له و بر وايه دايت به ش بكات؟"

چاويكى به نيو ژووره كه دا گيړا و له خوشيدا فرميسك به روومه ته كانيدا چۆراوگه ي به ستبوو، هيشتا بر واي به چاوى خوى نه ده كرد، ئەو بره پاره يه ي كو كرديته وه. بگره دواى نمايشى شانۆگه رييه كه ش، ئاوها به م جوړه ي ئيستا شاگه شكه نه بوو. راست نيگاي گواسته وه سهر من و بۇ ساتيك هه ر وا چاوى سهرنجى تى برېم.

به پيكه نينه وه وتى، "شتيكي زور باشه." له ده نگيدا هه ست

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردوو

و سۆزیک قوول و شادمانییه کی بیسنوورتر له جارانییم ههست
پئ کرد. "سالی پار، ته نیا هفتا دۆلارم پئ کۆ کرایه وه."

ئه منیش به قورگی پره وه وتم، "پیم خوش بوو ئه مسال
زیاترت کۆ کردوو ته وه، گهر ئه مسالیش زوو ئه و قووتوانه
دانه نایه، رهنگ بوو ئه وهندهت دهست نه که وتبایه."

خۆشم ده مزانی درۆ ده کهم، به لام گرنگ نه بوو لام.
جاروبار ناچار ده بیت درۆ بکهیت.

له ههلبژاردن و کرینی یاری و کهلوپه لی مندالانه کاند،
له گه لی نه چووم - گوتم جهیمی بۆخوی باشت ده زانی مندال
حه زی له چی جۆره یارییه که - به لام زۆری لی کردم، له
ئیواره ی جه ژنی کریسمس له گه لی بچم بۆ خانه ی هه تیوان، تا
منیش له وئ ئاماده بم که منداله کان دیارییه کانیاں ده که نه وه.
وتی، "لاندن، تکایه وهره." که بینیم ئاوها پئی خوش بوو،
نه مه ده توانی دلی بشکینم.

سئ پۆژ دوا ی ئه وه، دایکم و باوکم بۆخویان چووبوون
بۆ ئاههنگیک له مالی سه رهۆکی شاره وانی، ئه منیش له ماله وه
مامه وه، چاکه تیکی که شخه م له بهر کرد و بۆینباخیکی جوانیشم
بهست، دیارییه کم بۆ جهیمی کریبوو، خسته م بن دهستم و
به ره و ئوتومبیله که ی دایکم چووم. دیارییه کهش بلووزیکی
خووری بوو، چونکه گوتم ته نیا به مه دلی خوش ده بیت.
شتیکی تر پارهم له گیرفاندا مابوو، به و پارهی کریبووم.
جهیمی هه رگیز له و که سانه نه بوو ریگه بدات خه لکی شتی
بۆ بکرن.

قه ول وا بوو کاتژمیر حه وت له خانه ی هه تیوان ئاماده بم،
جا پردی په رینه وه کهش نزیک بهندهری شاری مۆرهید بوو،

بۆيە دەبوو چاۋەروان بىم، تا كەشتىيە بارھەلگرەكان وردەوردە
بە كەنالەكەدا تىدەپەپىن. ئەنجام، كەمىك دوا كەوتم. تا من
گەيشتم، دەرگاي دەرەوۋە داخراۋو، بۆيە دەبوو لە دەرگا بدەم،
تا بەرپۆۋەبەرى خانەكە لىم دەكاتەوۋە. دواجار گويى لە تەقەي
دەرگا كە بوو، بە خۆي و گورزەيەك كىلەوۋە ھات و بەنيوياندا
گەر، تا كىلى ئەو دەرگايەي دۆزىيەوۋە، ئەوجا لىي كىردمەوۋە.
پىم نايە ژوورئ، ھىند سارد بوو، لە سەرمادا ھەلدەلەرزىم.
جەنكىنزي بەرپۆۋەبەر بە پوويەكى گەشەوۋە وتى، "فەرموو،
ئەو ھاتىت؟ دەمىكە چاۋەروانت دەكەين. فەرموو با بچىن بۇ
لاي ئەوانىش."

بە راپەرەكەدا بىردىمى بەرەو ئەو ھۆلەي مندالەكان تىيدا
لە كاتى پشووۋەكاندا يارىيان لى دەكرد. ھەمان ئەو شوينەي
جارەكەي تر لەگەل جەيمى ھاتىن. پىش ئەوۋەي پى بنىمە
ژوورئ، بۇ ساتىك ۋەستام، تا ھەناسەيەكى قوول ھەلكىشم و
ئەوجا خۆم بىكەم بە ژووردا.

گەلىك باشتىر بوو لەوۋەي پىشبنىم دەكرد.

لە نيۋەندى ھۆلەكەدا، دىرەختىكى گەورە دانراۋو، بە گلۆپى
رەنگاۋرەنگ و قىزىلە و سەدان ئىشى دەست رازىنراۋوۋەوۋە.
ژىر دىرەختەكەش بە چواردەورىدا كۆمەلىك دىيى پىچراۋەي
گەورە و بچووك دانراۋوون. دىيىيەكان لەسەر يەك
كۆمەل كىرەۋوون، مندالەكانىش ھەموو بە جلوبەرگى جوان و
رەنگاۋرەنگەوۋە، بە شىۋەيەكى نيۋەبازنەيى خىر بىۋونەوۋە و
لەسەر زەۋىيەكە دانىشتىۋوون. مندالە كۆرەكان ھەموو پانتۆلى
نىلى و كراسى سىپى يەخەداريان لەبەردا بوو، بۇ كچەكانىش،
تەنۋورەي نىلى و بلووزى قۇلدريژيان لەبەر كىردىۋوون. ھەموو

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردوو

جوان و خاوین، دهتگوت تازه له گهرماو هاتوونه دهری،
زۆربهی کورپهکانیش قژیان تازه چاک کردبوو.

لهسهر میژهکهی تهنیشته دهرگاکه، شووشهیهکی گهوره
شهرهت و سینیهک شیرینی و بسکیتی لی دانرابوو،
بسکیتهکان له شیوهی درهختی کریسمس دروست کرابوون
و شیرینی بهسهرهوه بوو. چهند کهسیکیش لهگهڵ منداڵهکان
دانیشتبوون، بچووکهکان چووبوونه سهر کۆشیان و به
شادمانیهوه گویان بۆ گۆرانیی بابە نوئیل دهگرت.

سهرهتا لهنیو منداڵهکاندا جهمیم بهرچاو نهکهوت، دواتر
که گویم له دهنگی بوو، ئهوجا چاوم گیرا و ناسیمهوه.
لهسهر زهوییهکه، له بهردهم درهختی کریسمسهکه چوارمشقی
ههڵکوو مابوو، چیرۆکی بۆ دهخویندنهوه.

سوپاس بۆ خوا، ئهمنشه و قژی نهکردبوو به تهماته، بهلکوو
به ههمان دهستووری شهوی نماییشهکه، به شان و ملیدا بهری
دابوووه. ههروهها لهجیاتی چاکهته خوورییهکهی، که دایمه
خوا له بهری دهکرد، ئهمنشه و بلووزیکی سووری یهخهحهوتی
پۆشیبوو، که به هۆیهوه رهنگی چاوه شینهکانی زیاتر ده
دهخست. پیاو که تهماشای ئهوانییهی دهکرد، خۆی پێ
نه دهگیرا. بێ ئهوهی خۆشم ههستی پێ بکه، له حهپهساندا
هه ناسهی خۆم گرتبوو، به تیلای چاو به پێوه بهری خانهکهشم
دهبینی به خندهوه تهماشای دهکردم. ئهمنیش به بزهییهکهوه
هه ناسهیهکی قوولم ههڵکیشا و تهقهلام دا بێمهوه سهرخۆم.
جهمی سهرقالی خویندنهوهی چیرۆک بوو بۆ منداڵهکان.
سهریکی ههلبیری و منی بهدی کرد لهنیو دهرگاکه دا وهستابووم،
ئهوجا نیگای گواستهوه سهر خویندنهوهی چیرۆکهکهی. تاکوو

تەواو بوو، كەمىكى تىرى پى چوو، ئەوجا ھەلسايە سەر پى و تەنوورەكەى رېك كىردەو و بەنيو مندالەكاندا، بەرەو لای من ھات. نەمدەزانى بۆ كۆيىم دەبا، بۆيە لە شوينى خۆمدا وەستام. لەو كەينوبەينەدا، جەنكىنزی بەرپۆو بەر پۆشتبوو.

كە گەيشتە لام، وتى، "ببۆرە كە چاوەروانمان نەكردى تا دىيت، مندالەكان لە خوشيدا نەياندەتوانى زۆر چاوەروان بن، بۆيە زوو دەستمان پى كرد."

منيش بە پىكەنيەو وەتم، "گوى مەيەرى." بيروھۆشم تەنيا لای جوانيەكەى بوو.

"زۆرم پى خوشە ھاتيت."

"منيش."

پىكەنى و دەستى گرتىم، ئەوجا بەرەو لای مندالەكان بردىم. "وەرە، يارمەتيم بدە لە دابەشكردنى ديارىيەكان بەسەر مندالەكاندا."

ئەو كاتژمىرەمان بە دابەشكردنى ديارىيەكان بەسەر برد، تەماشاي مندالەكانمان دەكرد، ھەركەسە ديارىي خۆى دەكردەو، لە خوشيدا حاليان نەبوو. جەيمى ھەموو شارۆچكەكەى كىردبوو، تا بۆ ھەر مندالە چەند شتىكى جياواز بكريت، ھەرگىز شتى وایان بە خۆو نەديتبوو. جەيمى تەنيا كەس نەبوو ديارى بكريت بۆ مندالەكان، بەلكو ستافى خانەكەش ھەريەكە دەستوديارىي خۆيان ھىنابوو بۆيان. قاوقىز و ھات و ھەراى شادىي مندالەكان ھەموو لايەكى گرتبوو وەو. ھەستم دەكرد ئەم مندالانە بۆخوشيان چاوەروانى ئەو نەبوون ئەم ديارىيانەيان بۆ بيت، بەردەوام دەستخۆشى و سوپاسى جەيمىيان دەكرد.

گوزهریک بو یاسکرده وهی رابردوو

دوای ئه وهی که شی خانه که ئارام بو وه وه و مندالان هه موو
دیاری خویان کرده وه، بیدهنگی و ئارامی بالی کیشایه وه
به سهر شوینه که دا. به ریوه به ری خانه که و ژنیکی دی، که
هه رگیز پیشتر چاوم پیی نه که وتبوو، قویان لی هه لکرد و
دهستیان کرد به خاوینکردنه وه و ریخستنه وهی هوله که.
هه ندیکیش له منداله ورده کان له ژیر درهختی کریسمسه که دا
خهریک بوو خهویان لی ده که وت. ئه وانی دیکه ش که هه راشتر
بوون، به خویان و دیارییه کانیه وه چوو بوونه وه ژووره کانی
خویان. پووناکیی گلپه کانی سه قفی هوله که شیان که میک کز
کردبوو. گلپه کانی به درهخته که وه بوون، پووناکییه کی ناسک
و ئارامبه خشیان ده دایه وه، له قوژبنه که ی ئه ولاشه وه قهوانیک
دانرابوو، موسیقای شه ویکی هیمنیان خستبووه سهر. هیشتا
له تهک جهیمیه وه له سهر زهوییه که دانیشتبوو، کچیکی مندالی
له باوهش کردبوو، خه و بردبوویه وه. ئه وسا به هوی قاوقیژ
و هه راوزه نای منداله کانه وه، درهفته تی قسه مان نه بوو. ئیستاش
هه ردوو چاومان بریبوووه پووناکیی گلپه رهنگا ورهنگه کانی
درهختی کریسمسه که، له بیر خومدا ده مگوت، ده بیت جهیمی
ئیستا بیر له چ بکاته وه. توژئالیک کامه رانی سهر پووی
نیشتبوو، ده مزانی چهند له دله وه شاده به وهی ئه م ئیواره یه
به و جوړه تیپه ری، لیتان ناشارمه وه، منیش ههستی شانازی
زایه نیو دلم. خوشتین ئیواره ی کریسمس بوو، تا ئه و کاته
له ژیاندا به سهرم بردبیت.

سهرنجیکم دایی، پووناکیی گلپه کزه کان نیشتبوونه سهر
پووی، هیند شوخوشه نگ ده هاته بهرچاوم، دلی ده پرواندم.
ئه وسا وتم، "شتیکم بو کریوی، مه به ستم ئه وه یه، دیارییه کم

بۆ هیناویت. "به چرپه قسه م ده کرد، نه با کچه بچو و که که ی
باوه شی بیدار بیت، هیوام ده خواست شیرزه یی و قه له قیم پیوه
دیار نه بیت.

نیگای له سهر دره خته که گواسته وه بۆ سهر من، بزه یه کی
نهرم رووی داگرتبوو. ئه ویش به دهنگی نزمی موسیقائاسا
وتی، "پیویستی نه ده کرد."

"ده زانم، به لام حه زم کرد دیارییه کت پیشکه ش بکه م."
دیارییه که م له ولای خومه وه دانابوو، دهستم بۆ درێژ کرد و
دامه دهستی.

"ده توانی بۆم بکه یته وه؟ دهستم گیراوه." ته ماشایه کی کچه
بچو و که که ی باوه شی کرد و سهری هه لبریه وه.

ئه منیش به شانیه لته کاندیکه وه وتم، "گهر ئیستا حه ز
ناکه ییت، ده توانی نه یکه یه وه، شتیکی ئه وتۆ نییه."

"بیعه قل مه به، ئیستا ههر له بهرچاوی خۆتا ده یکه مه وه."

دیارییه که ی له گه ل خۆم هینابووم، کردم وه، به ئه سپایی
کاغه زی پاکه ته که م لیده کرده وه، تا خشه خش نه کا. پاشان
کاغه زه که م خسته لاوه و سهری پاکه ته که م لا دا، بلووزه که م
دهر هینا و پیشانیم دا. بلووزیکی رهنگ قاوه یی، ههر له و
جوړه ی خۆی دایمه له بهری ده کرد. لی به خه یالما هات ده کرا
مۆدی لیککی تری بۆ بینم.

به راورد به و شادی و کامه رانییه ی پیشووتری، چاوه پروانی
کاردا نه وه ی زیاترم لی نه ده کرد. وتم، "ئه وه تا، ههر وه ک پیم
گویتیت، شتیکی ئه وتۆ نییه." ده ترسام به دلی نه بیت و هه ست
به ته ریقبوونه وه بکات.

به له فزیکی شیرینه وه وتی، "لاندن، زۆر جوانه. ئه م جاره

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردو

بیته وه، له بهری ده کهم که یه کمان بینی. گه لیک سوپاس.
بۆ ساتیک بیدهنگی بالی به سهر ههردوو کماندا کیشا،
دانیشتبووین، هیچمان نه ده گوت. ئه و سا جاریکی دی سه رنجم
گواسته وه سهر گلوپه رهنگاو پهنگه کانی درهخته که.

پاشان جهیمی به چرپه وتی، "منیش شتیکم بۆ تو هیناوه."
له گهل قسه کهیدا، ته ماشای درهخته کهی کرد، منیش له گهل
سه رنجی ئه ودا، نیگام چووه سهر درهخته که. دیارییه کهی بۆ
منی هینابوو، له پشت لقی درهخته که وه دیار بوو. دهستم دایه.
پاکه تیکی شیوه لاکیشیهی و که میکیش قورس بوو. هینام و
له سهر کوشم دام نا، بی ئه وهی بیکه مه وه.

ته ماشای کردم و وتی، "بیکه ره وه."

به دهمی ته ته له وه وتم، "چۆن ده بیته ئه مه م بدهیتی؟"
ههستم کرد، راست زانیم چیی تیدایه، بروام نه ده کرد شتی وا
بکات. دهسته کانم که وتنه له رزین.

به دهنگیکی پر له تکا و پارانه وه و به نه غمیکی شیرین
وتی، "تکات لی ده کهم، بیکه ره وه. ده مه ویت لیم وهر بگریته."
به دوودلی و شیرزهیییه وه، هیواش هیواش دهستم کرد
به هه لچرینی پاکه ته که. پاشان که بهرگه کهیم لی کرده وه و
ته نیا پاکه ته که مایه وه، به ئه سپایی و له سه رخۆ کرده وه. که
بینیم، چاوم ئه بله ق بوو، به واقورماوییه وه دهستم به بهرگه
چهرمه کهیدا هینا، فرمیسی شادی له چاوانمدا قه تیس ما.
جهیمی دهستی هینا و توند دهسته کانمی گوشی. گهرمای
دهستی به ئازای گیانمدا گوزهری کرد.

به چاوی سه رسامیییه وه ته ماشایم ده کرد، زمانم گۆی
نه ده کرد، نه مده زانی چ بلیم.

كتيبي ئىنجىله كەي خۇي بەدىارى بۇ ھىنابووم.
بەچرپە وتى، "سوپاس بۇ ھەموو ئەو دلسۆزى و
ھاوکاریهت. خۆشترين ئىوارەي کریسمسە تا ئیستا بەسەرم
بردبى."

بى ئەوہى ھىچ بلیم، رووم وەر چەرخاند و دەستم دایە
پەرداخە شەربەتەكەم. گۆرانىيەكەش ھىشتا دەنگى دەھات،
مۆسیقاكە ھەوای ھۆلەكەي پر کردبوو. قومیکم لە پەرداخەكەم
دا، تا ھىچ نەبى كەمیک قورگمى پى تەر بکەم. ھەر كە قومیکم
لى دا، ھەموو ئەو یادەوہرییانەي لەگەل جەیمی بەسەرم
بردبوو، بە بیروھۆشمدا گوزەریان کرد. ئاھەنگى دەستپیکى
پشووی ھاوینەكەم ھاتەوہ یاد، كە ئەو شەوہ جەیمی چى
بۇ کردم. ھەروہا شەوی نمايشەكەم بیر كەوتەوہ، كە
فریشتەئاسا دەھاتە پىشچاو. بیرم لەو شەوانە دەکردەوہ، كە
تا مالەوہم دەگەياند، كۆکردنەوہي پارەي نیو قووتووەكانم
كەوتەوہ یاد، كە پر بوون لە پارەي وردە بۇ مندالە ھەتیوہكان.
كە ئەم یادەوہرییانە بە بیروھۆشمدا دەھاتن و دەچوون،
لەناكاو ھەناسەم گیرا. تەماشایەكى جەیمیم کرد، دواتر
سەرنجپكى سەقفى ھۆلەكەم دا، گەلیك تەقەللام دەدا زال بم
بەسەر شەپۆلى شپرزەيى و ھەلچوونى دەروونمدا، ئەوسا
جاریكى دى نیگام گواستەوہ سەر جەیمی. ئەو بزەيەكى دا
بە روومدا و منیش بە دەستوورى ئەو، بزەيەكم بۇ کردەوہ،
لە بیرى خۆمدا وردم دەکردەوہ، كە چۆن بۇ دواجار كەوتمە
داوى خۆشەویستی كچىكى وەك جەیمی سولیفەن.

ئەو شەۋە لە خانەى ھەتيوانەكەۋە گەياندمەۋە مالاۋە.
 سەرەتا دوودل بووم، ئاخۇ بتوانم ئەو ترس و قەلەقيەم
 بشكىنم و لە ئامىزى بگرم، بەلام ئەوى راستى بى، نەمدەزانى
 لەو كاتەدا ئەۋىش چ ھەستىكى لە دەرووندا بوو بۆ من.
 ئەو جوانترین ديارى بۆ ھىنا بووم، كە تا ئەو كاتە بۆم
 ھاتىت، گەرچى لەوانەيە، بە دەستوورى ئەو، راست نەتوانم
 بىكەمەۋە و بىخوينمەۋە، بەلام دەمزانى ئەم كتيبەى ئەو
 پىشكەشى كردووم، بەشيكە لە رۆحى خۆى. جەيمى لەو
 جۆرە كەسانە بوو، كە گەر رېيواريكى بدىتابا و پيوستى
 بە يارمەتیی ئەم بوۋايە، ئامادە بوو گورچيلەى خۆى بۆ
 دەر بھينىت. بۆيە نەمدەزانى چۆنى ورد بکەمەۋە لە زەينى
 خۇمدا. ئاخۇ منىش ۋەك رېيواريكى لىقەوماو تەماشا دەكات،
 يان جۆريكى تر؟

جاريكيان جەيمى بۆخۆى پىي گۆتم، كە ھىندە بىمىشك و
 بىشاگا نىيە، بۆيە ئەمنىش دواجار بۆم دەر كەوت و دانى پىدا
 دەنيم، كە كچىكى بەراستى وريايە. رەنگە جاران... كەسىكى

تر بووینت، به لām ئیستا، ئه وه تا، به چاوی خوی ده بینت
و هه ست ده کات چۆن هاوکاریم کردوو له خانه ی مندا له
هه تیوه کاندای. گهر ئاوړیکیش بو پشتر بدهینه وه، ئه و کاته ی
له مالی خویان بووین و له سه ر زه وییه که دانیشتبووین
و پاره کانمان هه لږشتبوو، وا بزانه که گوتی په رجوو
مه به ستی له من بوو.

بیرمه ئه و پۆژه که من و جهیمی باسی پاره کانمان
ده کرد، هینگبیرت خوی کرد به ژووردا، به لām هیچی نه گوت.
ئه و ماوه یه، وه ک من بزانه، هینگبیرت له سه ر خوی نه بوو.
وتاره کانی له باره ی پاره و مالی دونیا وه بوو، که چی له
نیوهیدا باسی تاوانی زیناکردنی ده هینایه وه پیشی، له م
دواییانه شدا وتاره کانی که میک کورتتر ببوونه وه وه ک له
جاران و له کاتی وتارخویندنه وه شدا، جاروبار بوی ده وه ستا
و شیرزه یی پوخساری داده گرت، وه ک بلایی له و کاته دا
شتیکی تری به خه یالدا هاتییت، شتیکی خه مه یین و دلپروین.
راستییه که ی، منیش چونکه باش نه مده ناسی، بۆیه
نه مده زانی چۆنی ورد بکه مه وه. جهیمییش کاتیک باسی
ئه وی بو ده کردم، بروام نه ده کرد، ده تگوت باسی که سیکی
ترم بو ده کات، جیاواز له باوکی. که ده یگوت باوکم که سیکی
قسه خوش و قوشمه چییه، نه ده چوو به عه قلمدا. هینگبیرت و
نوکتیه و قسه ی خوش؟ ئاخیرزه مانه، وه ک ئه وه یه بلاییت
گورگ و مه ر پیکه وه ئاو ده خۆنه وه.

به هه ر حال، ئه و پۆژه که له گه ل جهیمی پاره کانمان
ده ژمارد، خوی کرد به ژووردا، جهیمی که له و کاته دا

گوزهریک بۆ یادکرینهوهی رابردوو

فرمیسکی شادمانی زابووه نیو چاوهکانی، ههستایه سهر پی و باوهشی به باوکیدا کرد. هینگبیرت وهک بلیی ههر منی لی نه بم، به خیر هاتنیکی نه کردم، به کچه که ی گوت گه لیککی خوش دهویت و شانازی پیوه دهکات، نهوجا گه رایه وه ناشپه زخانه که و دهستی کرده وه به نووسینی وتاره که ی. ئیستاش، من بۆخۆم گهرچی زۆر هاتوچۆی که نیسه و ئەم شتانه م نه ده کرد، که چی ئەو رهفتار و ههلسوکه وتهی هینگبیرتم لا نامۆ بوو.

له و ساته دا که ئەم بیروخه یالانه به میشکما گوزهریان ده کرد، سهرنجیکم دایه جهیمی که له سهر کوشنه که ی ته نیشتمه وه دانیشتبوو. به روخساریکی پر له گهشکه و کامه رانییه وه له دهروهه ی دهروانی، بزهیە کیش نیشتبوو سهر لیوهکانی، منیش له و کاته دا ههستیکی شادمانی زایه نیو دهروونم. ویده چوو ئه ویش بیروهووشی لای من بوو بیت. ورده ورده دهستم برد بۆ دهستی، به لام پیش ئەوه ی دهستم بیگاتی، پرووی به لامدا وهر چه رخاند و بیده نگیه که ی شکاند. وتی، "لاندن، تو قهت بیر له خودای گه وره ده که یه وه؟" دهستم گیرایه وه.

تا ئەو کات، که بیرم له خودا ده کرده وه، وهک ئەو نیگار و وینه کۆنانه ده هاته پیشچاوم، که له کلێساکاندا بینیبووم - وهک دیویکی زه به لاه به پۆبیکی سپی و قژیکی درێژه وه بالی کیشاوه به سهر شوینیکیدا - به لام ده مزانی ئەوه ی جهیمی باسی ده کرد، ئەوه نه بوو که له خیالی مندا بوو. ئیستیکم کرد، ئەوسا وه لامیم دایه وه.

وتم، "به دلتيايييه وه، هه نديك جار."
"قەت لە خۆت پرسىوه بۆچى شتەكان به و جورە پروو
دەدەن؟"

بى ئەوهى لە خۆشم دلتيا بم، سەريكى ئەرينيم لەقاند.
ئەويش وتى، "ماوهيه كه زۆر بير لەم شتانه دەكه مه وه."
ويستم لىي بپرسم، ئاخۆ زۆر زياتر لە جارانيشت بيرى
لى دەكهيه وه؟ لى هيچم نه گوت. ديار بوو قسهى ترى پى
بوو بيليت، بۆيه من بيدهنگ بووم.

"من باش دەزانم خوداي گه وره بۆ ههريه كه مان
قه دهريكى لە چاره مان نووسيوه، به لام هه نديك جار لە
پهيامه كانى تيناگه م. تۆش قەت شتى وات به سەر هاتووه؟"
يه كى نه زانى من ئيشم نييه، هەر بير لە شتى واده كه مه وه.
ته قه للام دا خۆم وا نيشان بدهم، منيش وهك ئەو بروام
به و شتانه هيه. وتم، "شەرت نييه ئيمهى مرووف هه موو
كاتيك لە ته واوى پهيامه كانى خوداي گه وره تيبگهين. به
برواى من، هه نديك جار ته نيا پيوسته ئيمانمان به شتەكان
هه بيت و هيچى تر."

وا بزاتم وه لامه كه م لە جيى خويدا بوو. ئەو هه ست و
سۆزهى هه مبوو به رامبه ر به جهيمى، زياتر لە چاو جارمان
ميشكمى دهخسته كار. ديار بوو بيرى لە وه لامه كه م
دەكرده وه.

ئەوجا وتى، "به لى، تۆ راست ده كه يت."
زه ردهيه كى شانازيم كرد و بابەته كه م گوڤرى، چونكه
باسوخواسى بابەتى ئاييىنى، شتيك نه بوو هه ستى پومانسيت

گوزەرىك بۇ يادكردنەۋەي رابردو

لا دروست بكات.

بى ئەۋەي خۆم شىپىزە بىكەم، وتم، "دەزانى، بەراستى
شەۋىكى گەلىك خۆش بوو، كە پىكەۋە لاي درەختى
كرىسمسەكە دانىشتىبووين."

"بەلى، زۆر خۆش بوو." بىروھۆشى لە شوينىكى تر بوو.
منىش وتم، "تۆش زۆر قەشەنگ و جوان بوويت."
"سوپاس."

سوودى نەبوو.

بەو ھىۋايەي شەپۆلى بىرکردنەۋەكانى بىچرىنم و
بىروھۆشى بىنمەۋە لاي خۆم، وتم، "دەكرىت پرسىارىكت
لى بىكەم؟"
"بۇ نا؟ فەرمو."

ھەناسەيەكى قوولم ھەلكىشا.

وتم، "سبەينى، دواي ئەۋەي لە كەنىسە ھاتىتەۋە،
مەبەستم ئەۋەيە دواي ئەۋەي چەند ساتىكت لەگەل باوكتدا
بەسەر برد... مەبەستم..." دەمم تەتەلەي دەكرد و بەيەكدا
دەھات، وشەكانم لە زار بۇ نەدەھاتە دەر. پاشان تەقەللام
دا تەۋاۋى بىكەم، "دەتوانىت بىتت بۇ مالى ئىمە بۇ خوانى
ئىۋارەي كرىسمس؟"

ھەرچەند ھىشتا پرووى ۋەر چەرخاندبوو بەلاي جامەكەدا،
بەلام بىنىم ھەر كە ئەۋ قسەيەم كرد، بروسكەيەكى شادمانى
بوخسارى داگرت.

"بەلى لاندن، زۆر ھەز دەكەم."

ئامىكى ئارامىم ھەلكىشا، بروام نەدەكرد ئەۋە من بم

داوای شتی وای لی بکه‌م، سه‌رم سوور مابوو له‌م شتانه.
به شه‌قامه‌کاندا لیم ده‌خوری، په‌نجه‌ره‌ی مال‌ه‌کان هه‌موو
بو یادی کریسمس رازینرا بوونه‌وه، ئه‌وجا به گوره‌پانی
نیوه‌ندی بیوفورتدا تیپه‌رین. پاش که‌میکی تر، جاریکی دی
ده‌ستم برده‌وه بو ده‌ستی، لی ئه‌م جاریان ئه‌ویش ده‌ستی
لا نه‌برد.

گه‌یشته‌ی به‌رده‌می مالیان و ئوتومبیل‌ه‌که‌م راگرت،
گلۆپه‌کانی ژووری دانیشه‌نه‌که‌یان هیشه‌تا نه‌کوژابوو، بینیم
هه‌نگبیرت له‌پشتی په‌رده‌که‌وه وه‌ستابوو. دیار بوو بۆیه
چاوه‌روانی ده‌کردین، تا بزانی‌ت له‌خانه‌ی هه‌تیوانه‌که
چۆنمان گوزه‌راند. یان دیاره ده‌یویست بزانی‌ت ئاخۆ له
به‌رده‌رگا که‌یان ماچی که‌که‌ی ده‌که‌م یان نا. شتی وای
قبول نه‌ده‌کرد. خو چاوی ده‌چوو ه‌پشتی سه‌ری.

که‌ له‌ ئوتومبیل‌ه‌که‌ دابه‌زین و به‌ره‌و ده‌رگا که‌یانم برد،
بیرم له‌وه ده‌کرده‌وه که‌ مال‌ئاواییمان کرد، چ بکه‌م، خو
ئهو به‌لایه‌ش وا له‌ سه‌ره‌وه چاودیریمان ده‌کات، ده‌رفه‌تی
ماچیکیشم نابیت. جهیمی له‌و ساته‌دا هه‌چی نه‌ده‌گوت،
شه‌پۆلی کامه‌رانی روخساری داگرتبوو، گه‌لێک به‌وه
دلخۆش بوو، که‌ داوام لی کرد بو سبه‌ی ئیواره‌ی کریسمس
بچینه‌ مالی خۆمان. جهیمی له‌به‌ر ئه‌وه‌ی به‌ زرنگی خۆی
پیی ده‌زانی و له‌ به‌رچاوی بوو چیم بو خانه‌ی هه‌تیوان
کردبوو، که‌واته‌ په‌نگه‌ له‌وه‌ش تیگه‌یشه‌تی، که‌ له‌ شه‌وی
ئاهه‌نگی ده‌ستپێکی پشووی هاوینه‌که‌ چ هه‌لویستیکم هه‌بوو
به‌رامبه‌ری. له‌ زه‌ینی خۆیدا، ته‌نانه‌ت دیاره درکی به‌وه‌ش

گوزهریک بو یادکرنه وهی رابریوو

کردوو، که ئەمه یه کهم جاری منه ههز بکهه و داوای لی
بکهه بیت بو مالمان.

که دابه زین و گهیشته سهر پلیکانه ی بهردهه
دهرگاکیان، بینیم هیگبیرت له ویدیو په رده که وه سهره تاککی
بوو. لای هه ندیک دایک و باوک، بو نمونه، دایک و
باوکی ئەنجیلا، ئەم سهره تاککیه واتا ئەوه هاتین، ئیستا
دهرگاتان لی ده کهینه وه. ئی ئەمهش دهرفه تیکی باش بوو
بو ههردووکتان له و ماوه کورته دا، تا ئەوان دهرگاتان لی
ده کهنه وه، نیگایه کی یه کتر بکهه و ئەوجا یه کدی راموسن.
راستییه که ی، دلنیا نه بووم ئاخو جهیمی نیازی ههیه
ماچم بکات یان نا، گومانم هه بوو شتی وا بکات. به لام
بوخوم که ته ماشای ئەو جوانیه سیحراوییه ده کرد، که
دهمینی ئەو قره خاوه ی به شان و ملیدا بهر داوه ته وه، که
یادهوری ئەو چهند ساته ی پیشترم ده هینایه وه بهر زهین،
گهر هه لیکی وام بو هه لکه وئ، پیم کوفر بوو له کیس خومی
بدهم. بلیسه یه کی ئاگرین له ناخه وه ده یکلاندم، خهریک بوو
دهستی خوم بوه شینم، که چی له و ساته دا هیگبیرت دهرگای
لی کردینه وه.

به دهنگیکی کز وتی، "گویم له دهنگی ئوتومبیله که بوو
هاتنه وه." رهنگی پیستی هه ره وهک جاران زهره هه لکه رابوو،
که مینکیش شه کهت و ماندوو ده هاته پیشچاو. به نا ئومیدییه وه
وتم، "سلاو جه نابی هیگبیرت."

ئه وجا جهیمی به گهشکه یه کی ورشه داره وه وتی، "باوکه
گیان چونی؟ خوزگا ئەمشه و توش بهاتیایه. زور خوش

بوو.

ئەویش وتی، "بە خوشیت بیت کچم." ئیستیکی کرد،
ویدەچوو بیروھۆشی ویک بخاتەو. ئەوسا قورگی پاک
کردەو و بەردەوام بوو، "کەمیک کاتت دەدەم، تا شەوشاد
لەیهک دەکەن، من دەچمە ژوورەو، دەرگاگەش داناخەم،
دواتر خۆت پێوہی بدە."

هێگبیرت پووی وەر چەرخاند و وەرژوور کەوت. لە
ژووری میوانەکەو، لەو شوینە ی لی دانیشت، دەمزانی
ئیمە ی لیوہ دیار بوو. خۆی وا نیشان دەدا، وەک ئەوہ ی
کتیب یان شتیک بخوینیتەو، بەلام هیچیشم بە دەستیوہ
نەبینی.

جەیمی پووی تی کردم و وتی، "لاندن، بەراستی شەوکی
خۆشم لەگەڵدا بەسەر برد."

"منیش ھەر وەھا." ھەستم دەکرد هێگبیرت بە تیلە ی چاو
تەماشای دەکردم. گوتم ئاخۆ بلی ئاگای لەوہش بوو،
کە لەناو ئوتومبیلەکە دەستی جەیمیم گرت. خۆ ئەمە بەلایە،
ئاگای لە ھەموو شتیکە.

"سبەینی چ کاتیک بێم بۆ مالتان؟"

هێگبیرت کە ئەمە ی بیست، کەمیک گوێقولاخ بوو.

"خۆم دیم بەدواتدا، کاتژمێر پینج باشە؟"

لەنیو دەرگاگەوہ ئاورپکی بۆ ژوورەوہ دایەوہ. "باوکە؟"

رێگەم دەدەیت سبەینی بچم بۆ مالی لاندن؟"

هێگبیرت دەستیکی ھینا بە پوخساریدا و ئاھیکی ھەلکیشا.

ئەوسا وتی، "گەر خۆت پیت خۆشە، دەتوانیت بچیت."

گوزەرىك بۇ يادكرىنەۋەى رابردو

نالېم لە خۆشىدا پېم بە خۆمەۋە نەدەگرت، نا، ئىجگار
ۋاشمان نەۋت، بەلام ۋەلامەكەى بە دلى من بوو.
جەيمى لىنى پرسىم، "چى بېنم لەگەل خۆمدا؟" لە باشوور،
لاى ئىمە ئوسول ۋا بوو، كە كەسىك بچوۋايە بۇ سەردانى
كەسىكى تر، ئەۋ پرسىارەى دەکرد.
"پىۋىست ناكات هېچ بېنىت، چارەك بۇ پىنج دىم
بەشۋىتندا."

تاۋىك ھەر ۋا، بى ئەۋەى هېچمان شتىك بلېن، لە شوئىنى
خۆمان ۋەستائىن، ديار بوو هېگبېرت خەرىك بوو ئاگر لە
دلى بەر دەبوو. لەۋ كاتەۋەى ئىمە لە بەردەرگا بووئىن،
ئەۋ پەرەيەكى لە كىتېبەكەى ھەلنەدابوۋەۋە، ئەمە ئەۋەى
دەگەياند، خويندنەۋەى چى و شتى چى! بىروھۆشى ھەر
لاى ئىمە بوو. ئەۋسا جەيمى وتى، "سبەينى دەتېنمەۋە."
"زۆر باشە."

بۇ ساتىك سەرى داخست، پاشان سەرى ھەلېرىيەۋە و
وتى، "گەلىك سوپاس، كە منت گەياندەۋە مالەۋە."
رووى ۋەر چەرخاند و پىنى نايە ژوورەۋە. كە دەرگاگەى
دەداخست، بەئەستەم بزه شىرىنەكەى سەر لىۋانېم لە درزى
دەرگاگەۋە لىۋە ديار بوو.

بۇ سبەينى، ھەر ۋەك قەۋلمان ۋا بوو، لە كاتى خۆيدا
گەيشتمە جى، سوپاس بۇ خوا، ئەم جارىش قژى نەكردبوو
بە تەماتە، بەلكوۋ بە دەستوورى نمايشەكە بەرى دابوۋەۋە.
ئەۋ بلووزەى لەبەر كىردبوو، كە من بەديارى پىشكەشم
كرد، ھەر ۋەك خۆيشى بەلېنى دابوۋ، لەبەرى بكات.

دایک و باوکم گهلیک سهریان سوور ما، که ئیزنم لی خواستن جهیمی بانگ بکهه بۆ خوانی ئیوارهی جهژنی کریسمس. کیشیهک نهبوو، چونکه ههرکاتیک باوکم له مال بووایه، دایکم هیلینی بانگ دهکرد - ئاشپهزهکهمان - و بهشی سوپایهکی بچووک خواردنی لیدهنا.

وا بزانه پشتر باسی ئه و ئاشپهزهه بۆ نهکردوون. له مالی ئیمه دا، ئاشپهزیک و خزمهتکاریکمان ههبوو، تهنیا له بهر ئه وه نا که هه بوو بووین، به لکوو زیاتر به هۆی ئه وهی دایکم باش چیشتی نه ده زانی. جاروبار بابۆلهی بۆ دروست دهکردم بۆ قوتابخانه، به لام تا بابۆلهیهکی ئاماده دهکرد، هه موو جلهکانی خۆی تیوه دهنه. دوو رۆژی شی دهووست تا پاکیان بکاته وه. خوا خیری هیلین بنووسی، ئه گینا تا ژنم دههینا، ده بوو پهتاتهی کوللوم بخواردایه. شکور باوکم هه که دایکمی هیناوه، راست بۆی دهر کهوتبوو له چیشتلیناندا له تری که ریشی نه ده زانی، جا بۆیه هه ره له و کاته وهی من چاوم به دونیا هه لهیناوه، ئه م ئاشپهز و خزمهتکاره ئیشمان بۆ دهکهن.

له گه له ئه وهی خانووه کهی ئیمه له زۆربهی خانووهکانی تری بیوفۆرت گه وره تر بوو - نالیم وهک کۆشک و ته لار بوو - به لام جیگه ورپیگهی وامان نه بوو تا ئاشپهز و خزمهتکاره کهش له گه لماندا بژین. باوکم بۆیه ئه م خانووهی کریبوو، له بهر گرنگی میژووه کهی. خۆزگا خانووی کابرای چهتهی ریشرهش بووایه، ئه و کاته به لای منه وه گه لیک گرنگتر ده بوو، به لام وهک باسی دهکهن، ئه مه

گوزهریک بو یادکرده‌وهی رابردوو

مالی ریچارد دؤبس سپایت* بووه، که حاکمی ویلایه‌تی کارولاینای باکوور بووه و ده‌ستووری نووسیوه‌ته‌وه. ئەم حاکمه کیلگه‌یه‌کیشی هه‌بووه له دهره‌وهی شاری نیو بیرن، که چهند کیلومه‌تریکی زۆر له شه‌قامه سه‌ره‌کییه‌وه دووره، وهک ده‌لین، هه‌ر له‌ویشدا نیژراوه. ئەم خانووهی ئیمه‌ی تیدا بووین، په‌نگه هینده‌ی ئەو شوینه ناوبانگی نه‌بوویت، که خویان تیدا ناشتووه، به‌لام باوکم شانازی پیوه ده‌کرد و له ئەنجومه‌نی نوینه‌رانیشتا هه‌یبه‌ت و قورساییی پی دهدا، هه‌رکاتیکیش به‌نیو باخچه‌که‌یدا ده‌گه‌را، خه‌ونی به‌وه‌وه ده‌بینی، له‌پاش خوی به‌میراتی به‌جیی بیلیت. من هیچ دلیکم پیی خوش نه‌بوو، چونکه باوکم هه‌رچییه‌کی بکرایه، هینده‌ی ریچارد دؤبس ناوبانگی دهر نه‌ده‌کرد. رووداوێکی میژووویی وهک نووسینه‌وهی ده‌ستوو، ته‌نیا له چهند سه‌د سالی‌کدا یه‌ک جار روو دهدا. جا کومه‌ککردن و قه‌ره‌بوو‌کردنه‌وهی جووتیاران یاخود تاوتویکردنی مه‌سه‌له‌ی وهک بیرى کۆمۆنیستی، شان له‌شانی نادات. بگره‌خه‌لکی وهک منیش ئەو راستیه‌یان ده‌زانی.

خانوه‌که‌مان، وا بزانه هیشتا له تۆماری شوینه میژووویییه‌کاندا بوو. هه‌رچه‌ندیش جهیمی پیشتر هاتبووه مالمان، که‌چی هه‌ر که پیی نایه ژووره‌وه، له جوانی و رازاوه‌ییی ماله‌که سه‌ری سووپ ما. ئەو ئیواره‌یه دایک و

* ریچارد دؤبس سپایت - Richard Dobbs Spaight: هه‌شته‌هه‌مین حاکمی ویلایه‌تی کارولاینای باکوور بووه. له سالی ۱۷۵۸ له‌دایک بووه و له سالی ۱۸۰۲ کۆچی دواویی کردووه.

باوکم خویان جوان گۆریبوو، منیش به دهستووری ئهوان،
خۆم تاسولووس دابوو. دایکم ئهملاولای جهیمی ماچ کرد
و بهخیر هاتنیکی گهرمی کرد. لیتان ناشارمهوه، بهغیلیم به
دایکم دهبرد که له ماچکردنی جهیمی پیشی دامهوه.

ئێوارهخوانیکی خوشمان بهرێ کرد، خۆراک و
خواردنهوهیهکی باشمان خوارد. دایک و باوکم لهگهڵ
جهیمی باسوخواسیکی زۆریان هینایه پیشی و ئهمنیش
جاروبار هر بۆ پیکهنین قسهیهکم فری دهدا، بهلام جیی
خوی نهدهگرت. تهنیا جهیمی به قسهکانم پیکهنینی دههات،
ئهوهش بۆ من شتیکی خوش بوو.

پاش خوانی ئێواره، گهرچی سههماوسۆله بوو و
گولهکانیش وشک ببوون، جهیمیم لهگهڵ خۆم برد پیاسهیهک
بهنیو باخچهکهدا بکهین. چاکهت و پالتۆمان لهبهر کردو
چووینه دهرهوه، هیند سارد بوو، ههناسهمان دهبوو به ههلم.
هاتینه دهرهوه و کهمیک گهراین، ئهوسا وتی، "دایک و
باوکت گهلیک مروقی چاکن." دیار بوو زۆر گوئی نهدابوو
به قسه و تارهکانی باوکی، که ههندیک جار لهبارهی
بنهمالهکهمانهوه دهیگوتن.

"بهلی، گهلیک باشن، بهتایبهت دایکم، ژنیکی زۆر دلساف
و خوینشیرینه." ئهم قسهیهم تهنیا لهبهر ئهوه نهکرد، که
به شان و بالی دایکمدا ههلبه، بهلکوو لهبهر ئهوهی مندا له
ههتیوهکانیش ههمان شتیان به جهیمی دهگوت. هیوادار
بووم له مهغزای قسهکهم تییگات.

ههنگی وهستا و سهرنجی چوووه سهر گولهباخهکان. نه

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردوو

گهلا، نه گولیان نه گرتبوو، نازانم سهرنجی به لای کوئی ئەم گولانه دا چوو.

لێ پرسیم، "راسته دهلێن جارێ باپیرت ئاوها بووه؟"
به خوا دیاره له مه بهستی قسه که ی پیشووم
تینه گه یشتوو ه.

خۆم هیچ تیک نه دا و وتم، "به لێ، وا دهلێن."
ئه ویش وتی، "شتیک ناخۆشه باپیرت له و جۆه که سانه
بیت. پاره هه موو شتیک نییه، چلکی دهسته و ده پوات."
"وایه، ده زانم."

نیگایه کی کردم و وتی، "ده زانیت؟"
له ساتی وه لامدانه وه مدا ته ماشای چاوه کانیم نه ده کرد.
مه لێن بۆچی، چونکه خۆشم نازانم بۆ.

"ده زانم ئه وهی باپیرم ده یکرد، خوا قبولی نه ده کرد."

"به س خۆ تۆش ناتهووی وهک ئه و بیت، وا نییه؟"

"راسته ده ووی؟ هه رگیز بیریشم لێ نه کردوو ته وه."

"ئه ی پوژیک له پوژان بیری لێ ده که یه وه؟"

وه لامیم نه دایه وه، ئه ویش پرووی وه ر چه رخانده بۆ لایه کی
دی. جاریکی تر سهرنجی گواسته وه سهر گوله باخه کان،
راسته به زه ینمدا هات، که ده یویست بلێم به لێ، منیش وهک
باپیرم ده ر ده چم.

خۆم پێ نه گیرا و لیم پرسی، "بۆچی شت وا لیده که یت؟"
پرومه ته کانم سوور هه لگه پان، "مه به ستم ئه وه یه، وام
لێ ده که یت هه ست به تاوانباری بکه م. خۆ من شتی وام
نه کردوو، ئیتر تاوانی من چییه که له م بئه ماله یه چاوم به

دو نیا هه لهیناوه؟

دهستی برد بۆ لقی دارگوله باخیک و به دهنگیکی کز و له سه رخۆ وتی، "جا خۆ ئەمه مانای ئەوه نییه نه توانیت وا نه بیت. مه به ستم ئەوه یه، هه رکاتییک تۆش ده رفه تی وات بۆ ره خسا..."

مانای قسه کانی روون و ئاشکرا بوو، بۆخۆشم له دله وه ده مزانی راستی ده کرد. به لام گهر شتی وا هه بیت، جاری زۆری ماوه. به بۆچوونی خۆم، شتی له وه گرنگترم له میشکدا بوو تا بیرى لى بکه مه وه، نه ده په رژامه سه ر شتی وا. بابه ته کهم گۆری بۆ باسیک، که زیاتر په یوه ندیی به خۆمانه وه هه بیت.

لیم پرسى، "باوکت منى خوش ده ویت؟" ده مویست بزنام هه گبیرت ده هیلایت جاریکی تر چاوم به جهیمی بکه ویته وه. ئیستیکی کرد و وه لامى دامه وه.

به دهنگى نزم و له سه رخۆ وتی، "باوكم گه لیك خه مى منیه تی."

منیش وتم، "جا هه موو دایک و باوکیک هه ر وا نین؟" سه رى نزم کرد، پاشان رووی به لایه کی تر دا وه ر چه رخانده ته ماشای منى کرده وه. وتی، "به لام باوكم له هه موو کهس جیاواز تره. به لى، ئەو تۆى خوش ده ویت، هه ستیشى کردووه که من به بینینی تۆ کامه ران ده بم، هه ر له بهر ئەمه ش بوو پێگه ی دا ئەم ئیواره یه بێم بۆ مالتان بۆ خوانی ئیواره."

له دله وه وتم، "پیم خوش بوو پێگه ی دایت بیت."

گوزهریک بۆ یادکردنهوهی پابردوو

“منیش ههروههها.”

ئاسمانی شهوهکه سامال بوو، لهژیر تریفهی مانگهشهوهکهدا، بۆ تاویک ئاوها نیگای یهکترمان کرد، خهریک بوو لیی بچمه پیشی و ماچی بکهه، بهلام ئهو زووتر وهر چهرخا و شتیکی سهیری گوت، سهرم سوور ما پیی.

وتی “لاندن، باوکم خه می تۆشیهتی.” پهژاره و نهرمی له دهنگیدا دهبیسترا.

جا بۆیه دهلیم، ئهم قسهیهی به جوریک گوت، ههستیکی لا خولقاند، ههستم کرد هیگییترت له بهر ئهوهی نه بووه که من ههست به بهرپرسیاریتی ناکهه یان جارن له پشت درهخته کانهوه خۆم دهشاردهوه و گالتهم پی دهکرد، یاخود له بهر ئهوهی بوویت، که کوری بنه ماله ی کارتهرم.

لیم پرسی، “بۆچی خه می منیشیهتی؟”

“له بهر هه مان ئهو هۆکاره ی که منیش خه می تومه.” ههر ئه وهنده ی گوت و چیی تر دریژه ی نه دایی، ده مزانی شتیکی له دلدا بوو، شتیکی، که نه یده توانی بیلیت، شتیکی، که خه م و په ژاره ی بۆ ده هینا. ههر نه مزانی ئهم نه ئینییه چی بوو، تا دوا ی ماوه یهک، ئه و جا بۆم پوون بووه وه.

که وتنه داوی خۆشه ویستی کچیکی وهک جهیمی سولیفه ن، بیشک نامۆترین ههست بوو له ژیانمدا پیندا تیپه پ بیه. نهک ته نیا له بهر ئه وه ی کچیکی بوو ههر گیز پیشتر بیرم لی نه کرد بووه وه – کهرچی ههر له مندالییه وه پیکه وه که وهه بروین – به لکوو به هوی ئه وه ی شتیکی جیاواز له دهروون

و هه ستمدا جوو لآبوو. ئەمەیان وەک ئەو پەيوەندییە نەبوو،
 کە کاتی خۆی لە گەڵ ئەنجیلا هەمبوو، کە هەر یەكەم جار
 زانیم کە سمان لێو هەیار نەبوو ماچیم کرد. کەچی ئەو هەتا،
 هیشتا ماچی جەیمیم نەکردوو و لە ئامیزیشم نەگرتوو،
 بگره هەر نەشمبردوو بۆ کافتریاکە ی کەنار پووبارە کە یان
 بۆ سینەما و شتی وا. بە کورتی، هیچکام لەو شتانەم لە گەڵ
 جەیمی نەکردوو، کە ئاسایی لە گەڵ کچانی تردا دەمکرد.
 لی ئەو هەتا، ئیستا گیرۆدە ی عەشقی ئەوم.

کیشە کە ئەو بوو، هیشتا نەمەزانی ئاخۆ ئەویش
 هەستی چۆن بوو بە رامبەر بە من.

راستییه کە ی، هەندیک نیشانه هەبوون، دەریان دەخست
 ئەم کچە منی خۆش دەویست. بیگومان ئەو کتییە کە ی کە
 لە پۆچی خۆی خۆشتری دەویست، دابووی پیم، هەروەها
 ئیوارە ی جەژنی کریسمسیش کە دەرگا کە ی پێو هەدا و
 بزە یە کە ی عاشقانه ی کە و تبوو هە سەر لێو، بۆخۆی نیشانه یە ک
 بوو، ئی جگە لە مانەش، ئەو شەو هە ی لە خانە ی هە تیوان
 گە یاندمە وە ماله وە، لە ئوتومبیلە کە دا لێگە را دەستی بگرم.
 ئەمانە لە خۆپایی نەبوون - تەنیا ئەو هەندە بوو، نەمەزانی
 چۆن هەنگاوی دواتر بنیم.

ئیدی ئیوارە ی کریسمس، کە شیومان کرد و کاتی
 پۆیشتنە وە ی هات، بردمە وە بۆ مالی خۆیان، لە پێگە لیم
 پرسى، داخۆ دەتوانم جاروبار بچم سەریکی لی بدەم،
 ئەویش بە لایە وە شتیکی باش بوو. هەر راست وە لامە کە شى
 وا بوو، گوتى، "شتیکی باشە." گویم نەدایى، ئەم وە لامە

گوزهریک بو یادکرده وهی رابردوو

ساردوسرهم نه هینایه سهر خوم - جهیمی بوخوی عادهتی
وابوو که قسانی دهکرد، دهتگوت گهرهکانه، پیتم وای بی
هر نه وهش بوو وای کردبوو له گهل خه لکی له خوی
به ته مه نتردا ده گونجا.

بو پوژی دواتر، به پی به رهو مالیان به پی که وتم،
سه یرم کرد ئوتومبیله که ی هیگبیرت له دهره وه نه بوو. جا
کاتیک جهیمی دهرگای لی کردم ه وه، بوخوم شعورم پیی
شکا، که نه ده بوو پوخسه ت بخوازم بچه ژووری. چونکه
هیگبیرت له مال نه بیت، چوونه ژووره وه هرامه.

"لاندن، چونی؟" وهک هه موو جارهکانی تر، بهو ده ستووره
دهرگای لی کردم ه وه، وهک نه وهی بینینی من ریکه وتیکی
سه یر بیت بو نهو. نه م جاریش قژی بهر دابوو ه وه، له
ییری خومدا گوتم، نه مه شیان له خورایی نییه.
"سلاو جهیمی."

دهستیکی به رهو لای کورسییهکانی ژیر دالانه که دریژ
کرد و وتی، "فهرموو، باوکم له مال نییه، به لام له دهره وه،
له سهر نهو کورسییهکانه داده نیشین..."

نیوهش هیچ لیم مه پرسن چون بوو و چون پرووی دا.
چونکه تا کوو نیستا بوخوشم سه ری لی دهرناکه م. ساتی
به که م له بهرده میدا وه ستابووم، چاوه پوانم ده کرد پیشم
که ویت به رهو لای کورسییهکان، لی ساتی دووهم نه جوولام.
له باتی نه وهی قاچ هه له ینمه وه بو نهوئی، که میک لیی چوومه
پیشی و دهسته کانیم گرت. دهستم نایه نیو دهستی و چاوم
بریه چاوهکانی، که میکی تر چوومه پیشی. نه ویش هیچ

هه‌لۆه‌سته‌یه‌کی نه‌کرد و له شوینی خۆی نه‌جوولا، لی
واقی وێ مابوو. بۆ ساته‌وه‌ختیکی کورت وام به‌ زه‌یندا
هات، شتیکی باش ناکه‌م، ئاخۆ شه‌یتان به‌نه‌عه‌ت بکه‌م و
به‌رده‌وام به‌م، یان بکه‌شیمه‌ دواوه‌. ئیستیکم کرد و بزیه‌کم
بۆ کرد، که‌میک سه‌رم به‌لادا وه‌ر چه‌رخاند، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌م
زانی، ئه‌ویش چاوه‌کانی داخست و زیاتر سه‌ری هێنایه
پیشی، به‌ جۆریک، پوومان له‌ پووی یه‌کدی ده‌دا.

زۆری پی نه‌چوو، له‌و جۆره‌ ماچانه‌ش نه‌بوو که‌ له‌م
پۆژگاره‌دا ئیوه‌ له‌ فیلمه‌کاندا ده‌یبینن، به‌لام تاموچێژی خۆی
هه‌بوو، جا ئه‌وه‌ی له‌بیرم بیته‌، ئه‌و ساته‌یه‌ که‌ لیومان به‌ر
لیو که‌وت. ده‌مزانێ ئه‌م ساته‌ کورته‌ ده‌بیته‌ یاده‌وه‌رییه‌ک،
هه‌رگیز بیر ناچیتته‌وه‌.

“تو یه کهمین کورپی له ژیانمدا ماچم کردییت.”

چهند رۆژیکى کهمى مابوو بۆ سهرى سالى نوئ، من و جهيمى پیکه وه له شاروچکهى پاين نۆل شوړس له سهر کنارى دهرياکه وهستا بووین. بۆ ئه وهى بگهينه ئیره، ده بوو به پردى سهر پرووبارى ئینتراکۆستلدا بپهړینه وه و کهمیکى تر به دوورگه کهدا پى بکهین، تا دهگه یشتیینه ئهم کهناره. له م سهرده مه دا شوینه که بوو ته یه کیک له کهناره گه شتیاریه گرانبه هاکانى ویلايه تى کارولاینای باکوور، به لام کاتى خوى، ئهم شوینه ته نیا ته پۆلکه لمیکى ورد بوو و هیچى تر.

منیش وتم، “خۆشم هه ر وای بۆ چووم، رهنگه یه کهم کور بى ماچى بکهیت.”

“بۆچى؟ کاریکى هه له م کردووه؟” به شتوازی پرسیاره کهیدا دیار بوو گه ر له وه لامدا بشمگوتایه به لى، له دلى نه ده گرت و بیتاقهت نه ده بوو پى، به لام خودا دهیگرتم گه ر وام بگوتایه.

دهستیم توند گوشى و وتم، “ماچت گه لیک خۆش بوو.” سهریکى له قاند و نیگای گواسته وه سهر زهرياکه، ئهم

جاريش چاوى برييه ئاسۆى دوور. ماوهيهكه زور جاران
ئەم خووهى گرتووه. منيش تا ساته وهختىك ليگه رام ئەوها
نوقمى ئاسۆ ببيت، ئەوجا بيدهنگيه كه م شكاند.

ليم پرسى، "جهيمى، تۆ باشيت؟"
له باتى وهلامم بداته وه، بابته كهى گۆرى و وتى، "هەرگيز
له ژياندا كه سيكت خوش ويستووه؟"
دهستىكم به قژمدا هينا و ليم پرسى، "مه به ست پيش
ئىستايه؟"

پيشتر ئىرىكى هاوړيم ئامۆزگارىي كردبووم، گەر كچىك
ئەو پرسىارهى لى كردم، منيش ئاوها وهلامى بدهمه وه.
ئىرىك لهو مه سه لانه دا سه رى سپى كردبوو.
به تيله نىگايه ك ته ماشاي كردم و وتى، "لاندن، به راستمه،
پيم بللى كه ست خوش ويستووه؟"

وا بزنام ئەويش ئەو فيلمانەى ديتووه، له وسه رى
هاتبوو وه. كه بيرم له پرسىاره كهى ده كرده وه، ده كه وتمه
ئاقارىكى تاريكه وه، ئاخۆ چۆن وهلامى بدهمه وه. شپزه يى
داى گرتم. دواجار تينم دايه خۆم و وتم، "راستىيه كهى،
به لى."

نىگاي هيشتا هەر له دوور ده روانى. گوتم رهنگه ئىستا
بىرى بۆ لای ئەنجىلا بچيت و وا بزانيتم مه به ستم ئەوه. به لام
ليتان ناشارمه وه، ئەو ههستهى هه مبوو بۆ ئەنجىلا، گه لىك
جياواز بوو له هه ست و سۆزى ئىستام به رامبه ر به جهيمى.
ليى پرسيم، "چۆن ده زانيت هه ستى خوشه ويستى بووه
ياخود نا؟"

شنه بايه كى فينك هه لى كردبوو، به نه رمى يارىي به قژه

گوزهریک بۆ یادکردنهوهی رابردوو

خاوهکهی دهکرد و دهیهینا و دهیبرد. ئیدی کاتی ئهوه نهما
پچوپهنا بینمهوه و به جوریکی تر خۆم دهر بخهه و واش
نههم. بۆیه روون و ئاشکرا وتم، "خۆشهویستی راستهقییه
کاتیک وه دیار دهکهویت، که ههر دووکتان پهروشی یهکدی
بن و تاکه ئامانجتان پیکهوهژیان بیت."

بیریکی له وهلامهکهه کردهوه و بزیهکی کالی به پرودا
هات.

ئهوسا به دهنگیکی نههم وتی، "تیدهگهه."

چاوهروان بووم قسهی تریشی به دوا دا بینیت، بهلام
هیچی تری له زار نههاته دهر. ئهمنیش لهو کاته دا درکم به
راستیهکی تر کرد.

راسته پیدهچیت جهیمی زۆر تیکهلی کوپوکال نه بوو بیت،
لی له ههلسوکه و تدا گهلیک به سیاست بوو، یاری به
عهقلت دهکرد.

بۆ نمونه، دوو پوژی دواي ئهوهش، که پیکهوه
دهچوینه دهرهوه، قژی دیسان دهکردهوه به تههاته و له
دواوه دهیههست.

ئیوارهی سهری سالی نوو، له گهه خۆم بردهم تا له
دهرهوه نان بخوین. ئهوه ئیوارهیه یهکهمین ژوانی جهیمی
بوو له ژیانیدا له گهه کوپیک بچیته دهرهوه بۆ نانخواردن.
چوینه شاری مورهید و له سهه کهناری پرووباره که
چیشتهخانهکی بچووکمان ههلبژارد. شوینه که ناوی فلاوین
بوو. یهکیک بوو لهو چیشتهخانهی خامی سپیان دها به سهه
میژهکاندا و قاپ و کهوچک و چهتالیان پیشتر له سهه میژه که
ئاماده دهکرد و به مومی داگیرساو، ههریهک له میژهکانیان

دەرازاندهو. شاگردەکان ھەموو جلوبەرگی ڕەش و سپیان
پۆشیبوو. کە لە پەنجەرە گەورەکانیشەو تەماشای دەروەت
دەکرد، ڕووناکی مانگ ھیدی ھیدی دەکەوتە سەر ڕووی
ڕووبارەکە.

پیانۆژەن و گۆرانییژیکیش لەو ئامادە بوون، ئەمانە
ھەموو شەویەک نەدەهاتن، بەلکوو ھەرکاتیک لە پشووەکاندا
بیانزانیبا شوینەکە جەنجال دەبیئت و خەلکیکی زۆر ڕووی
تێ دەکەن، ئەوجا دەهاتن. پێش ئەوەی بچینە ئەو، دەبوو
مێزیک بگرم بۆ خۆمان، جا یەکەم جار کە تەلەفۆنم بۆ
کردن، گوتیان جیگە نەماو، بەلام ناچار دایکم ڕاسپارد
پەیوەندیان پێوە بکات، ئێتر ئێشەکەم ماشی بوو. لەو
دەچیت خاوەن چیشخانەکە ئێشی بە باوکم بوو بیئت یان
شتیک، بۆیە ھەر کە دایکم تەلەفۆنی کرد، مێزیکیان بۆ دابین
کردم. یاخود ڕەنگە تەنیا لەبەر ئەوە بوو بیئت، نە یووستوو
دلی باوکم زویر بکات، چونکە زانیویەتی باپیرم ھیشتا لە
ژیاندا ماو.

راستیەکە، تەگبیری دایکم بوو کە جەیمی بێم بۆ
شوینیکی ئەوھا تاییەت. دوو ڕۆژ پێش ئەو، لەو ماوہیە
جەیمی دیسانەو قژی دەکردەو بە تەماتە، ھەموو شتیکم
بۆ دایکم گێرایەو و نیاز و خواسی خۆم بۆ ھەلپشت.
بە دایکم گوت، "دایکە، ئەم کچە بیروھۆشی داگیر
کردووم، دەزانم ئەویش منی خۆش دەوێت، بەلام نازانم تا
چەند وەک من بیر دەکاتەو."

دایکم لێی پرسیم، "ئەوئەت ئەو کچە لا گرنگە؟"
"بەلێ، زۆر."

گوزهریک بۆ یادکردنهوهی رابردوو

“باشه، ئه‌ی تا ئیستا چ هه‌نگاوێکت ناوه؟”

“مه‌به‌ستت چییه؟”

دایکم بزه‌یه‌کی کرد و ئه‌وسا وتی، “قه‌سدم ئه‌وه‌یه، کچانی گه‌نج، ته‌نانه‌ت جه‌یمیش، هه‌ز ده‌که‌ن گرنگیه‌کی تاییه‌تیان پێ بدری.”

بۆ ساتیک بیرم له‌و قسه‌یه‌ی دایکم کرده‌وه، هه‌نگی تی رامام، نه‌مه‌زانی چۆنی ورد بکه‌مه‌وه. تۆ بلیی مه‌به‌ستی هه‌ر ئه‌وه‌ نه‌بی که‌ خۆم هه‌ولم بۆی ده‌دا؟

وتم، “ماوه‌یه‌که‌ هه‌موو پۆژیک ده‌چم بۆ مالیان.”

دایکم ده‌ستی خسته‌ سه‌ر ئه‌ژنۆم. هه‌رچه‌ند له‌ کاروباری ناوماڵ و چیشته‌لێناندا فری به‌سه‌ر هه‌یچه‌وه‌ نه‌بوو، وه‌ک پێشتریش باسم کرد، به‌لام له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا مرۆفیکی گه‌لیک داساف و خوێنگه‌رم بوو.

“سه‌ردانکردنی مالیان شتیکی خراپ نییه، به‌لام شتی له‌وه رۆمانسێتر هه‌یه‌ بیکه‌یت. ده‌بیئت کاریک بکه‌یت، که‌ هه‌ست بکات به‌راستی خۆشت ده‌وێت.”

دایکم ته‌گبیری بۆ کردم بچم بۆنیکی خۆشی بۆ بکرم، له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌ی بۆخۆشم ده‌مزانی جه‌یمی گه‌لیکی پێ خۆش ده‌بیئت، به‌لام بیرم لێ کرده‌وه، گوتم بۆن و عه‌تر و شتی وا بۆ ئه‌و نابێت. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی باوکی نه‌یده‌هه‌شت مه‌کیاج بکات - جگه‌ له‌و پۆژه‌ی نماییشه‌که - بۆیه‌ دانیای بووم گه‌ر بۆیشم بکریایه، له‌ خۆی نه‌ده‌دا. ئیدی که‌ ئه‌مه‌م به‌ دایکم گوت، ئه‌ویش ئه‌و ته‌گبیره‌ی بۆ کردم، ئیواریه‌ک بیه‌مه‌ ده‌ره‌وه و پیکه‌وه‌ نانێک بخوین.

به‌خه‌فه‌تباری به‌ دایکم وت “هیچ پارهم پێ نه‌ماوه.” راسته

بنه ماله که مان دهوله مهند بوو و دایمه خواش پارهی گیرفانیان
دهدامی، به لام گهر زوو پاره کهم خه رج بکردایه، هیی تریان
نه دهدامی، تا کاتی خوئی دههاته وه. باو کم جاریکیان پیی
گوتم، ”دهبیت ههست به بهرپرسیاریتی بکهیت و دهست به
پاره وه بگریت، چونکه دروستت دهکات.“

دایکم پرسیی، ”ئهی ئه و پارهیهت چی لی کرد، که له
بانک دات نابوو؟“

ئاهیکم هه لکیشا، ئه و جا بۆم پوون کرده وه چیم له پاره که
کرد، ئه ویش بیده نگ دانیشتبوو، گوئی بۆ شل کردبووم.
که ته و او بووم، ته لیسمیکی ره زامه ندی به روخساریدا هات،
وهک ئه وهی بللی ئافه رین، خه ریکه دهبیت به پیاو.

به دهنگیکی ئارامه وه وتی، ”بۆ خوومی دابنی. تو ته نیا
ئه وهنده بزانه، ئاخو بۆخوئی حه ز دهکات له گه لت بیته
دهره وه، گهر باوکی لیگه ری. ئه و کاته که زانیت پیی خوشه
و دهتوانی، بۆخومان ریگه یه ک ده دۆزینه وه سه ر بگریت.
خه مت نه بییت.“

بۆ پوژی دواپی، چووم بۆ کلێسا. ده مزانی هیگبیرت
ده چپته ئه وئ و له نووسینگه کهی خوئی دهبییت. سه ره تا
هیشتا به جهیمیم نه گوتبوو، چونکه ئه ویش هه ر ده بوو داوای
پوخسه ت له باوکی بکات، جا بۆیه به باشم زانی بۆخوم
بچم له گه ل باوکی قسه بکه م. هه رکاتییک ده چووم بۆ مالیان،
هیشتا نه گه یشتبوومه به رده رگا که یان، حاسه ی شه شه می
هیند کارا بوو، راست دهیزانی، له پشت په رده کانه وه ده که وته
سه ره تاتکی وای ده زانی کویرم، نایبینم. که له ده رگاشم ده دا،
پیی ده چوو تا لیی ده کردمه وه، ده تگوت رییه کی ئه وهنده

گوزهریک بو یادکردنه وهی رابردوو

دووره. جارئ بو ئیستیک هەر وا لیم رادهما، هه ناسهیه کی
قوولی هه لده کیشا و سلاوی ده کرد.

به هه رحال، که چوومه کلێسا، که میکی ده رگای
نووسینگه کهی کرابوو وه، بینیم له پشت میزه کهیه وه
دانیشتبوو، چاویلکه کهیشی که میک هینابوو خوارئ بو
سه ر لووتی. هه ندیک کاغه زی له به ردهم بوو، سه ری
به سه ردا شوڤ کردبوونه وه - کاغه زه کان له پسووله ی پاره
و حسابات ده چوون - دیار بوو حسابی بودجه ی سالی
داها تووی کلێسا کهی ده کرد.

ته قه م له ده رگا دا، به روخساریکی گه شه وه سه ری
هه لبری، وه ک ئه وه ی چاوه پروانی قه شه یه کی تری کلێسا که
بکات. ئه وسا که بینیی منم، گری که وته نیوچه وانی و پروه
گه شه که ی کال بووه وه.

به ئه ده ب و ئوسوله وه وتم، "ئه م کاته ت باش، جه نابی
هیگی یرت. کاتت هه یه که میک قسه بکه یین؟"

هیند ماندوو دیار بوو، ده تگوت کولی ئه م دونیا یه به سه ر
شانی ئه وه وه، دیار بوو حالی باش نه بوو.

به ده نگینکی ماندوو و مرده لۆکه وه وتی، "ئه م کاته ی
تۆش باش، لاندن."

جلوبه رگینکی جوان و چاکه ت و بۆینباخیکی شم به ستبوو.
وتم، "ده توانم بیمه ژووره وه؟"

به ساردوسرپییه وه سه ریکی له قاند و ئه منیش وه ژوور
که وتم. فه رمووی لی کردم له سه ر کورسییه که ی به ردهم
میزه که ی دابنیشم.

لیی پرسیم، "فه رموو، خیره ها توویت بو ئیره؟"

شپږزه يی دای گرتبووم، له سهر کورسييه کهم که ميک خوّم
ريک خست و وتم، "جه نابی هيگيږت، ئه وهی راستی بيت،
هاتووم داوای شتيکت لی بکه م."

چاويکی تی بریم و لیم ورد بووه وه، پاشان وتی،
"په يوه نديی به جه يمييه وه هه يه؟"
هه ناسه يه کی قوولم هه لکيشا.

"به لی، جه نابی هيگيږت. ويستم دواتان لی بکه م، گهر
به ريزتان په زامه ند بن، جه يمی له گهل خوّم ببه مه دهره وه بو
ئيواره ی سهری سالی نوی و پيکه وه نانی ئيواره بخوين."
ئویش ئاهيکی قوولی هه لکيشا و وتی، "هر ئه وه نده؟"

"به لی، هه رکاتيک جه نابتان ئه مرتان فهرموو، راست
ده يهنمه وه بو مال ه وه، زورمان پی ناچيت."

چاويلکه که ی دانا و به ده سته سرپه که ی خاوينی کردنه وه،
دواتر له چاوی کرده وه. دیار بوو بیری لی ده کرده وه. وتی،
"دایک و باوکيشت له گهلتن دین؟"

"نه خير، جه نابی هيگيږت."

"دهی که وا بی، ريگه به شتی وا ناده م. سوپاسيشت
ده که م بو هاتنه که ت." دووباره سهری خسته وه سهر کاغه ز
و شته کانی به رده می، وهک ئه وهی بللی فهرموو، ئيستاش
ده توانی برؤيت و ملی خوّت بشکيني. هه لسام و به ره و
دهرگای نووسينگه که رؤيشتم، پيش ئه وهی پی بخرمه
ئوديو، جاريکی دی ئاورم بو دايه وه. "جه نابی هيگيږت؟"
سهریکی هه لبري، سهری سوور ما که هيشتا له وی
مابووم.

وتم، "داوای ليږووردن ده که م بو هه موو ئه و هه لسوکه وته

گوزهریک بۆ یادکردنهوهی رابردوو

ناشرینانهی جارنم، داوای لیووردن دهکهم که جارن مامهلهم لهگهڵ جهیمی باش نهبوو. بهلام له ئیستا بهدواوه، شتهکان دهگۆرین. بهلینت دهدهمی.

راست چاوی سهرنجی برییه چاوم. منیش ههر بهوهنده دلم ئاوی نهخواردوه. وتم، "من ئهوم خوش دهویت." که وام گوت، هیندهی تر لیم راما.

به خهفه تباریهوه وتی، "دهزانم کههه مت خوش دهوی. بهلام نامهوی تووشی خهه و ئازار بیت." بینیم فرمیسک زایه نیو چاوهکانی و کهمیك سوور ههلهگه ران. وتم، "من نایهلم تووشی خهه و ئازار بیت."

رووی لیم وهر چهرخاند و نیگای چووه سهر پهنجهرهی ژوورهکه، رۆژیکی سارد بوو، ههوریکی چریش بهری ئاسمانی گرتبوو. دواجار وتی، "به مهرجیک، دهبیت کاتژمیهر ده بهینیتیهوه مالی."

رووم گهشایهوه و ویستم سوپاسی بکهه، بهلام هیچم نهگوت. چونکه دیار بوو دهیویست زوو بهجیی بیلم و بهتهنها بیت. لهو ساتهه دا که ههنگاوم ههلهتیا بچمه دهرهوهی ژوورهکه، بینیم دهستهکانی نا بهه روخساری خۆیهوه و سهری داخست، وهک ئهوهی بۆخۆیشی بزانیته بریاریکی ههلهی داوه.

کاتژمیهریکی پێ چوو، ئهوجا چووم به جهیمیشم گوت. بهکهه قسهی ئهوه بوو، گوتی لهوه ناچیت بتوانم لهگهلت بیسه دهرهوه، مغیش حال و مهسهلهه تێ گهیانده و بۆم باس کرد که به باوکیم گوتووه و رازییش بووه. واقعی ورم، برهوی نهدهکرد بتوانم ئاوها چاونهترسانه بچم بۆ

لای باوکی و داوای شتی وای لی بکه‌م. ئیتر وا بزنام هەر
 ئەمەش بوو، لەوە بەدوا تێروانیی بەرامبەر بە من گۆرا.
 حال و مەسەلەم تیگەیاندا، بەلام تەنیا ئەوەم پێ نەگوت،
 کە لە کاتی هاتنەدەرەویدا لە نووسینگەکەی باوکی، بینیم
 فرمێسک زابوو و نیو چاوەکانی. نەک تەنیا لەبەر ئەوەی
 تێی نەدەگەیشتم بۆچی دەگری، بەلکوو نەمدەویست جەیمی
 خەفەت بخوا و دلی لای باوکی بیّت. ئیدی ئەو شەو، داوای
 ئەوەی جاریکی تر قسەم لەگەڵ دایکەدا کردەو، ئەویش
 گوتی ناھەقی نەبوو بەگری. دیارە هیگبیرت گەیشتوو تە ئەو
 برۆیە ئیدی کچەکەی گەورە بوو و وردەوردە لێی دوور
 دەکەوێتەو و ژیاڵی خۆی هەڵدەبژیریت. لیتان ناشارمەو،
 خۆزگەم دەخواست وا بیّت.

ئەو ئیوارە، لە کاتی خۆیدا چووم بەشوینیدا. گەرچی
 من پێم نەگوتبوو قژی بەر بداتەو، کەچی لەبەر خاتری
 من وای لی کردبوو. بە پرده‌کەدا تێپەڕین و لەوێشەو
 بۆ چیشخانەکە، لە رێگە هیچمان لە زار نەهاتە دەر.
 هەر گەیشتینە بەردەم چیشخانەکە، خاوەنەکەی هات بە
 پیرمانەو و بە فەرموو فەرموو بەرەو میزەکەی خۆمان
 رێنوینیی کردین. یەکیک بوو لە میزە تاییبەتەکانی ئەو شوینە.
 ئەو ساتە ئێمە گەیشتین، هیند جەنجال بوو، جمەیی
 دەهات، خەلکی لە هەرچوار لایمانەو دانیشتبوون و بای بالی
 خۆیان دەدا. ئوسول وا بوو، لە شەوانی سەری سالی نویدا،
 هەموو بە جلۆبەرگی نوێو دەهاتنە دەر. لەو شوینەدا، تەنیا
 من و جەیمی نەبیّت، ئەوانی دیکە هەموو مال و خێزان بوون.
 جەیمی پیشتر قەت سەری نەکردبوو بەم چیشخانەدا،

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردوو

هه ر چاوی به دهو رو پشتدا دهگیرا، بۆیه که میکی پی چوو تا چاوی به شوینه که راهات. شه پۆلیکی بهختیاری سه ر پرووی داگرتوو، له زهینی خۆمدا گوتم، به خوا دایکم تهگیریکی چاکی بۆ کردووم.

جهیمی وتی، "شوینیکی گهلیک خوشه. سوپاس بۆ ئهم بانگهشته."

به پرویه کی گه شه وه وتم، "خۆشحالم."

"پیشتر هاتوویت بۆ ئیره؟"

"هه ندیک جار هاتووم. جاروبار که باوکم له واشتتۆن

ده گه ریته وه، له گه ل دایکدا هه ز ده که ن بیین بۆ ئیره."

سه رنجی چوو ه سه ر ده ره وه و له په نجه ره که وه ته ماشای

به له میکی ده کرد له پرووباره که دا، که به لای چیشته خانه که دا

تیده په ری، پرووناکیی گلوپه کانی تیشکیان ده دایه وه. بۆ

ساتیک نوقمی خه یال بوو، پاشان وتی، "ئیره شوینیکی زۆر

جوان و دلگیره."

منیش وتم، "تۆش به هه مان شیوه."

که میک سوور هه لگه را و وتی، "گالته م له گه ل ده که یت؟"

که میک ده نگم کز کرد و وتم، "زۆر به راستمه."

ده ستمان له ناو دهستی یه ک نا و تا شاگرده کان

خواردنه که یان بۆ هیناین، باسوخواسی چه ند مانگی

رابردوو مان هینایه پیشی. که باسی ئاههنگی دهستیکی

پشوو ی هاوینه که مان کرد، جهیمی پیکه نینی دههات، ئه منیش

بۆم گیرایه وه، که ئه و کاته کچیکم دهست نه ده که وت ژوانی

له گه ل به ستم بۆ ئاههنگه که و دواتر هاتم داوام له و کرد بیت

له گه لم. ده مزانی بۆخویشی ههستی پی کردبوو. به هه ر حال،

ئیدی تا خواردنه که هات، قسه‌ی خوش و یاده‌وه‌رییه‌کانی
ئه‌و رۆژانه‌مان هینایه‌وه پیشی.
به شوخییه‌وه وتی، "جاریکی تر ده‌مبه‌یته‌وه؟"
"بیگومان."

خواردنه‌که‌یان گه‌لیک به‌تام بوو - هه‌ردوو‌کمان ماسی
و زه‌لاته‌مان داوا کرد. دوا‌ی ئه‌وه‌ی ته‌واومان کرد و
شاگردەکان هاتن قاپه‌کانیان لا برد، موسیقا ده‌ستی پی کرد.
هیشتا کاتژمیریکی مابوو هه‌لسین و برۆینه‌وه. ده‌ستم برد
بو ده‌ستی، تا پیکه‌وه سه‌ما بکه‌ین.

سه‌ره‌تا ته‌نیا من و جهیمی ده‌ستپیشخه‌ریمان کرد،
له‌سه‌ر میزه‌که هه‌لساین و که به‌ره‌و نیوه‌ندی چیشته‌خانه‌که
ده‌چووین، هه‌موو ته‌ماشایان ده‌کردین.

دیار بوو هه‌موو ده‌یانزانی هه‌ستمان به‌رامبه‌ر یه‌کدی
چۆنه، که ئیمه‌یان ده‌بینی، زه‌مانی گه‌نجیتی خویان ده‌هاته‌وه
یاد. به‌بزه و خه‌نده‌ی کامه‌رانییه‌وه ته‌ماشایان ده‌کردین.
گلۆپه‌کان پووناکییه‌کی کزیان په‌خش ده‌کرد، کاتیکیش
گورانییژه‌که ئاوازیکی خاوی ده‌ست پی کرد، له‌ ئامیزم
گرت و له‌ خۆم نزیک کرده‌وه. به‌ده‌م سه‌ما‌کردنه‌وه، له
زه‌ینی خۆمدا ده‌مگوت ئاخۆ چ شتیکی تر له‌ ژیانمدا هینده‌ی
ئه‌م ساته‌وه‌خته به‌چیژ و ئارامبه‌خش بیت، هه‌ر بو‌خۆشم
وه‌لامی خۆم ده‌دایه‌وه، ده‌مگوت هیچ شتیکی.

هه‌ستی خۆشه‌ویستی زابووه نیو دل و ده‌روونه‌وه،
هه‌ستی‌ک بوو، راپیچی دونیایه‌کی ده‌کردم، هیچ کات و
زه‌مانیک به‌عه‌قلمدا نه‌هاتبوو.

دوا‌ی سه‌ری سالی نوی، تا هه‌فته و نیویکیش هه‌ر وا

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردوو

به دهستووری عاشقه کانی تر پیکه وه دهگه پراین و پیاسه مان
دهکرد و ئەم جوۆره شتانه، جاروباریش جهیمی بیتاقت
و که محه و سه له ده بوو. لهو ماوه یه دا ده چووینه سهر
که ناری رووباری نیوس و له وێوه به دەم قسه و باسه وه
بهردمان هه لده دایه نیو ئاوه که وه و ته ماشای شه پوله کانمان
دهکرد، هه ندیک جاریش ده چووینه قه راغ ده ریاکه و له وێ
داده نیشتهن. هه رچه ندیش زستان سه رما و سه و له ی هینابوو،
لی ئارامی پی ده به خشین. دوا ی کاتژمیریک، ئەوسا جهیمی
داوای دهکرد بیه مه وه بۆ مالی، له ریگه، له ناو ئوتومبیله که دا
تا دهگه یشتین، دهستمان له ناو دهست دهکرد. جاروباریش
جهیمی له ئوتومبیله که دا خه ریک بوو خه و ده بیرده وه و
که چی جاری واش هه بوو، تا به رده رگای ماله وه له قسان
نه ده وه ستا، بواری نه ده دا من شتیک بلیم.

بیگومان هاوه لیکردنی جهیمی مانای ئەوه بوو هه رچییه که
بکه م، ده بیته به دلی تهویش بیت. ئەوی راستی بی، من
نه ده چووم بۆ خولی فیروونی ئینجیل - نه مده ویست له
به رچاوی ئەو ته ریق بیه مه وه - به لام دوو جاری تر چووین
سه ردانی خانه ی هه تیوانمان کرده وه، هه رجاریکیش که
ده چووین، گه لیک هه ستم به به ختیاری دهکرد له وێ، به
مالی خۆم ده زانی. لی روژیکیان له خانه ی هه تیوان بووین،
ئه وه نده م زانی، جهیمی تایه کی قورس دای گرت و روخساری
سوور هه لگه را، ئیدی ده بوو زوو هه لسین و به په له بیگه یه نمه
ماله وه.

ئێ به هه ر حال، که پیکه وه ده بووین، یه کتریشمان
را ده موسی، هه موو جاریکیش نا، به لام جاروباری تی

دهكهوت، نه مدهويست بيكهه به خو و بيتام بيت. ماچه كانى
گهليک نهرم بوون، كه ليوم دهنه به ليويهوه، ههستيكي
ئارامبهخش به رۆحمدا دههات، ئهوهنده بۆ من بهس بوو،
هه موو دونياى دههينا بۆ من. ههتا زياتر له جهيمي نزيك
بوو مائهتوه و زياتر ليومان بهر ليوى يهكدي بكهوتايه، زياتر
ئهو راستيهه لا روون دهبووهوه، كه خهلكى له سه رهتاوه
بهههله لهم كچه گهيشتون، بگره به خوشمهوه.

جهيمي تهنيا ئهوه نهبوو كچى قهشهيهكى گهورهى كليسا
بيت و ههر خهريكي خويندنهوهى ئينجيل بى و ژيانى تهرخان
كرديت بۆ يارمهتیی مندا لانى ههتيو، بهلكوو ئهويش، به
هه مان شيوهى كچانى تر، كيژولهيهكى ته مهن حهقده سالانى
ئهو سه ردهمه بوو، ئهويش، ههر به دهستورى من، هيو و
خولياى له ميشكدا ههبوو. ههتاكوو بۆخويشى دوا جار ئهم
شتانهى لا باس كردم.

ههريگيز ئهو رۆژهه له ياد ناچى، كه چهند بيدهنگ و ئارام
دههاته پيش چاو، به دريژايى ئهو رۆژه له زهيندا ههر
دهمهينا و ده مبرد، ده مگوت دياره شتيكى له ميشكدايه، بۆيه
ئاوها ماتومه لوول بووه.

رۆژيكي شه ممه، پيش ئهوهى قوتابخانه دووباره
بكريتهوه، له كافترياكه به پى دهگه پراينهوه، رۆژيكي
باوبوران و سه رماوسۆله بوو، ههواى ساردى زستان، وهك
خه نجهر دهچوو به گيانندا. له به يانيى رۆژى پيشووترهوه
ئهم ره شهبايه ههلى كردبوو، خوشى نه دهكردهوه، بۆيه له
ريگه كه ده رويشتين، ده بوو خومان له يه كتر بئالينين، تا
سه رما زور كارمان تى نهكات. جهيمي له سه رمادا باوهشى

گوزهریک بو یادکرده وهی رابردوو

پیدا کردبووم و به کاوه خو ریمان دهکرد، بگره له جارانی تر هیواشتر دهرویشترین، دیار بوو نه مرۆش حالی باش نه بوو. نهوی راستی بی، له بهر هاوړیکانم، من زورم لی کرد بچینه دهره وه، دهنه نه وه به هوی سه رماوسوله وه دلی پیوه نه بوو له گه لم بیت. ده مگوت ئیدی کاتی نه وه هاتوو هاوریکانم هه موو شتیک بزنان، پیویستی نه دهکرد لیان بشارمه وه. که چی قه دهری خوا وا بوو، چووینه کافتریاکه و که سی تری لی نه بوو، که ناری روو باره که ی ته نیشتی کشومات، له بهر سه رمای زستان، که س نه یده توانی بیته ده ری.

له ریگه که ده هاتینه وه، جهیمی بیدهنگی دای گرتبوو هیچی نه ده مگوت، ده مزانی شتیکی له خه یالدایه و ده یه ویت شیوازیک بدوزیته وه و پیم بلیت. هه ر وا به و شیوه یه که میکی تر ریمان کرد، نه وسا بیدهنگیه که ی شکاند و وتی، "خه لکی به که سیکی نامو له من گه یشتوون، وا نییه؟"

گه رچی بوخوم وه لامی پرسیاره که یم ده زانی، لی وتم، "مه به ست کیه؟"

"له قوتاخانه."

"نا، وا نییه." دروشم دهکرد، راست وا بوو.

ماچیکی روومه تیم کرد و توندتر قولیم گوشی، ئاخیکی کرد، دیار بوو ئازاری پی گه یشت به گوشینه که.

وتم، "ببووره، ئازارت نه گه یشت؟"

"نا، من باشم." خو ی که میک جورج کرده وه و نه و جا گه رایه وه سه ر بابه ته که ی خومان. وتی، "شتیکت پی بلیم بوم ده که یت؟"

"هه رچییه ک بیت."

”به لاینم ددهیتی ئیتر راستیه کانم پی بلیت؟ مه به ستم
هه موو کاتیکه.“

”به دلنیا ییه وه.“

له پریکدا وهستا و ته ماشای ناو چاوی کردم، وتی، ”خو
دروم له گه لدا ناکه یت؟“

نه مده زانی ئه م قسانه به ره و کوئی ده چیت، وتم، ”دروت
له گه ل ناکه م، به لینیشت دده می، له ئیستا به دواوه، هه رچییه ک
بیست، راستیت پی ده لیم.“

که چی که وام گوت، ئه و جا زانیم له ده وه هه ستم به
په شیمانی ده کرد له و به لینه م.

ده ستمان به رویشتن کرده وه. له و ساته دا که به
شه قامه که دا ریمان ده کرد، سه رنجم چووه سه ر ده سته کانی،
که له سه رمادا له که مه رمی ئالاند بوو، بینیم ژیر په نجیه
شین و موړ هه لگه رابوو. نه مده زانی له چییه وه وای لی
هاتووه، چونکه روژی پیشووتر ساغوسه لیم، چ عه یی نه بوو.
سه ره تا وام به خه یالدا هات، گوتم په نگه به هوئی منه وه
بوو بیست، به لام بیرم کرده وه هه ر ده ستم به ره ئه و شوینه ی
نه که وتبوو.

جاریکی دی لئی پرسیمه وه، ”خه لکی به که سیکی نامو له
من گه یشتون، وا نییه؟“

هه واکه هیند سارد بوو، که هه ناسه م ده دا، ده یکرد به
ته م.

دوا جار وه لامیم دایه وه، ”به لی.“ بوخو شم به و وه لامه
جه رگم کونکون ده بوو.

به ده نگیکی پر له په ژاره واری و خه مباریه وه وتی، ”بوچی

وا بیر دهکهنهوه؟

که میک بیرم کردهوه و وتم، "ههرکسه به شیواژیک بیر دهکاتهوه." وه لامیکی ناروونم دایهوه، تهقهلام دها چیی تر دریژهی نهدهمی.

"به لام ئاخر بوچی وا بیر دهکهنهوه؟ ئاخو به هوی باوکمهوه ئه وهاش له من دهروانن؟ یان ههر له بهر ئه وهی یارمهتی خه لک دهدهم؟"

نهمدهویست هیچ له م بارهیهوه بلیم.

"وای بو دهچم." ئه وهندهم گوت و هیچی تر. که میک شیرزهیی دای گرتم و دلم بهیهکدا دههات.

جهیمیش به وه لامهکانی من نائومییدی و خهم بهروکی گرتن. چهند ههنگاویکی تریشمان بهبیدهگی بری.

دواتر لینی پرسیم، "توش من به کهسیکی نامو لهقهلم دهدهیت؟"

پرسیارهکهی نوقمی خه یالیکی بهئازاری کردم و خورپهیهکی جهرگبر به دلمدا هات. ئه وهدهمه خهریک بوو دهگیشینه بهردهمی مالی ئه وان، توند له ئامیزم گرت و ماچم کرد. که بهرم دا، سهری شوپ کرد و چاوی بریه زهوییهکهی بهردهمی.

پهنجهم برد بو ژیر چهناگی و سه ریم بهرز کردهوه، تا ته ماشام بکات، وتم، "جهیمی، تو کهسیکی بیوتنهیت، زور جوانیت. تو کچیکی دلساف و خوینشیرینیت. هه موو شتیکی نوم به دله. گهر خه لکیکیش هه بن تو یان خوش نهویت، یان به ناموت لهقهلم بدهن، ئه وه کیشهی خویانه و هیچ لای من گرنگ نییه."

له‌نیو ته‌م و هه‌وای ساردی زستانی ئه‌و پۆژده‌دا، بینیم
لیوه‌کانی که‌می‌ک ده‌له‌رزین، منیش به‌هه‌مان ده‌ستوور،
هه‌ستم کرد ترپه‌ی دلم خیراتر لی‌ی ده‌دا. چاو‌م برپیه
چاو‌ه‌کانی، هه‌موو هه‌ست و سو‌زی ناخ‌م له‌زه‌رده‌خه‌نه‌ی
سه‌ر لی‌وم‌دا کو‌ کرده‌وه، چیی تر نه‌م‌ده‌توانی ده‌روون و ناخ‌م
کو‌ت و زنجیر بکه‌م.

پيڻ وٽ، ”جھيمي، خوشم دھوييت. تُو به نرخترين شتي
له ژيانمدا.“

ئەو ھەمىن جارم بوو لە ژيانمدا ئەو قسانە بە
كەسيكى تر، جيا لە خيزانەكەى خۆم، بلييم. پيشتريش
ھەركاتيک بيرم لى دەكردهو، گەر ئەم شتانە بە كەسيك
بلييم، گەليک سەخت دەھاتە بەر زەينم، بەلام ئەو ھەتتا، سەخت
نەبوو. ھيچكات ھيندەى ئەو ساتەو ھەختەش لە قسەکانى خۆم
دنيا نەبووم و بەو شيوھەى لە ناخەو ھەتتاو نەدەر.

جهیمی سه‌ری شوپ کرد و لی‌شاوی فرمی‌سک زایه نیو چاوه‌کانی، ئەمنیش ئامی‌زم پێدا کرد و توند به گیانی خۆمه‌وه گو‌شیم. به‌نه‌رمی ده‌ستم به قو‌لیدا ده‌هینا و نه‌مه‌زانی ئاخۆ ئەم گریان‌ه‌ی له‌به‌ر چ بوو. به‌ده‌نی هیند باریک و سووک‌ه‌له‌ بوو، به‌ئاسانی قو‌لم ده‌هاته‌وه‌ یه‌ک. دیار بوو ئەم هه‌فته و چه‌ند پو‌ژه‌ی پابر‌دوو کیشی دابه‌زی‌بوو، له‌کاتی نان‌خواردنه‌کانیشدا، که‌می ده‌خوارد. سه‌ری نابوو به‌ سنگمه‌وه و بو‌ تاوی‌ک هه‌ر وا ده‌گریا. لی د‌ل‌نیا نه‌بووم ئاخۆ چی وا گریان‌ی بو‌ دین‌ی، نه‌مه‌زانی چو‌نی ورد بکه‌مه‌وه. هه‌یچ په‌شیمان نه‌بووم له‌ قسه‌کانم. راستی هه‌ر راستیه‌، به‌لینیشم دابوو‌ی، که هه‌رگیز درو‌ی له‌گه‌لدا نه‌که‌م.

گوزهریک بو یادکردنه وهی رابردوو

به قورگی گریان و هه نسکه وه وتی، "تکات لی دهکهم وا مهلی، ئەو قسه یه مهکه. تکایه..."

وام دهزانی بروام پی ناکات، وتم، "به لام من به راستی خوشم دهوئیت."

بگره هیندهی تر دایه قولپی گریان. به قورگی گریان و هه نسکه وه وتی، "بمبووره. دهبیئت بمبووری..."

که ئەمهم لی بیست، زاره تهرهک بووم، قورگم تهپایی تیدانهما و زمانم له گو کهوت. هه رچونیک بیئت تهقه للام دا و وتم "بوچی داوای لیبووردن دهکهیت؟" پهروش بووم تیگهم ئاخو چ خیریتهی. "له بهر قسه وقسه لۆکی هاوړیکانم وا دهکهیت؟ من چیی تر گوئ به قسه ی ئەوان ناهم، چیی تر." بی ئەوهی ئاگام له خوُم بیئت، له شیرزهیی و دله کوته دا دهستم به هه موو لایه کدا دهجوولاند. بیرو هوشم تاسابوو.

بو ساتیکی تریش هه ر وا له گریان بهردهوام بوو، تا دواتر چاوهکانی سری و سهری هه لبری. زاری هینایه پیشی و ماچیکی ئەسپایی کردم، ئەوجا په نجهکانی هینا به برومه تمدا و به چاوی سووره لگه راو و ئاوساوه وه وتی، "لاندن، تو نابیئت منت خوش بوئیت. دهبین به هاوړی، به کتریش دهبینین... به لام نابیئت منت خوش بوئیت."

هه واسم نه دهجوولا، تینه دهگه یستم چ قه و ماوه. به قورگی نووساوه وه وتم، "بو نابیئت؟"

پاشان ئەویش به دهنگیکی مرده لۆکه وه وتی، "چونکه من نه خوشم، لاندن."

وشهکانی هیند نامۆ و سهیر بوون، به جوریک، بۆم هه زم نه دهکرا باسی چیی دهکرد.

وتم، "ئى جا ئەمە كەي كىشەيە؟ چەند رۆژيک پشوو
بدە و ئەوجا..."

زەردەخەنەيەكى پىر لە خەم و پەژارە كەوتە سەر لىوى،
راست لىي تىگەيشتم دەيوست چم پى بليت. چاوەكانى
برييهو چاوم و نەيدەتروكاندن. ئەوسا وتى، "من نەخوشيم
لەگەلدايە، دەمرم. لاندن."

بەم هەوالەي، ئىجگار زارەتەرەك بووم، رۆحم سىر بوو.

نەخۇشى شىرپەنجەي خوينى لەگەلدا بوو، بۇخۇشى تا
ھاوینى رابردوو دركى پى نەکردبوو.

ئەو ساتەوہختەي ئەم ھەوالە جەرگېرەي پى گوتم،
بەرچاوم تاريک داھات و بیروھۆشم لای خۆم نەما،
دونيَا وەک فرفرۆکە لە پىشچاوم دەخولایەوہ. دەتگوت
ھا لەو ساتەدا کات لەناکاو وەستا و درکم بە شتەکانى
نیوانمان کرد. ئەوجا تیگەیشتم داخو بۆچى دەیویست من
نمایشەکەي لەگەلدا بکەم: تیگەیشتم ئەو شەوہ، دواي ئەوہي
لە نمایشەکە بووینەوہ بۆیە ھیگبیرت باوہشى پىدا کرد و
بە چاوی پر لە فرمیسکەوہ بە گوئییدا چرپاندی و پىي گوت،
تۆ فریشتەي منیت، ئەمە بۆیە بەردەوام خەمى ئەم کچەي
بوو و ھیلاک و کەمحەوسەلە دەر دەکەوت و ھەرکاتیکیش
سەردانى مالیانم دەکرد، خەمبار و نائومید دەھاتە پىشچاوم.
ئیدی ھەموو شتیکم وەک ئاوی کانى لا پوون بووہوہ. لە
ھەمووی گەیشتم.

بۆیە دەیویست جەژنى کریسمس لە خانەي ھەتیوان
بکەین و بە شیوازیکى گەلیک تایبەت بەرپۆہ بچیت...

بۆیه دهیگوت برؤا ناکهه بچم بؤ کولیتز...
بۆیه کتیبه کهی له دایکیه وه بؤی مابو وه وه، پیشکه شی
منی کرد...
له هه موو ئەمانه گه یشتیم، که چی له لایه کی تریشه وه
نه مده زانی بؤ.

جهیمی نه خوشیی شیرپه نجهی خوینی ههیه...
جهیمی، جهیمی خوینشیرین و دلساف دهمری...
جهیمییه کهم...

به دهنگیکی کزو مردو وه وه به گویمدا چرپاند، "نا، نا،
له وه دهچیت به هه له تیگه یشتبن..."

به لام هه لهی چی و شتی چی، که دووباره دلنای
کردمه وه، ئیدی تهواو زاره ته رهک بووم، بهری بیناییم تاریک
داهات و هیچم نه ده بینی، خۆم به پیوه بؤ رانه دهگیرا، خهریک
بوو ده که و تم، لی توند ئەوم گرت، تا هاوسهنگیی خۆم
رابگرم و له پێ نه که و م. له سههر شهقامه که ژن و پیاویکم بینی،
به رهو لای ئیمه دههاتن، له تاو سههما، سههری خویان که میک
شۆر کردبوو و دهستیشیان به کلاوه کانیانه وه گرتبوو، تا
ره شهباکه هه لیان نه دا. له ولاشه وه سه گیکم بهرچاو که وت، به
راکردن به شهقامه که دا په پییه وه بؤ ئەوبهر و خۆی خزانه
نیو چهند داروده وه نیکه وه. له وه به ریشه وه دراوسیه کیان
چووبووه سههر په یژیه که و خهریکی لیکردنه وهی ئەو گلۆپ
و میزه لدان و کاغهزه رهنگاو رهنگانه بوو، که بؤ کریسمس
هه لی واسی بوون. له م ساته دا هه موو ئەم دیمه نه ئاساییانه ی
ژیانی پۆژانه، که پیشتر پیاو حهواسی نه ده چووه سهریان،
دههریان دهکردم. چاوه کانم داخست، تهقه للام ده دا ئەم

گوزهریک بۆ یادکرده وهی رابردوو

شتانه له بهرچاوم نه مین و بیرو هوشم بینمه وه سهر خو.
لی بۆخوشم ده مزانی تازه بیرو هوشم بچرا و تاریکی
بهری بینایی گرتووم. جاریکی دی به په شوکاوییه وه
په لامارم دا و له باوهشم گرت، لیشاوی فرمیسک زایه
چاوهکانی منیش، خۆم پی نه ده گیرا.

بۆ چه ند ساتیک له سهر شه قامه که ههردوو کمان پیکه وه
دهستله ملان ده گریان، ته نیا چه ند ههنگاوێکی که میشمان
مابوو بۆ بهردهمی مالی ئهوان. به ده م گریان و هه نسکه وه،
به ری که وتینه وه و له ده رگامان دا. هیگیبیرت ده رگای لی
کردینه وه و ته ماشای روخساری سوور هه لگه راوی کردین،
ئه و جا راست بۆی ده ر که وت ئیدی نه ئینییه که یان ئاشکرا
بووه. ئه و دوانیوه روپیه ش درهنگانی که چه وین بۆ مالی
خۆمان، حالومه سه له شمان له دایکم گه یاند، ئیدی له گه ل
ئه ویشدا چینیکی تر گریاین. دایکم سهری ناین به سنگی
خۆیه وه و ئه ویش دایه قولپی گریان، به جوریک، هیلینی
ئاشپه ز و خزمه تکاره که خه ریک بوو ته له فۆن بۆ دکتور
بکه ن، وایان ده زانی به لایه ک به سهر باو کم هاتوو. پوژی
یه کشه ممه ش هیگیبیرت چه وه کلێسا و پرونکردنه وه یه کی
له باره ی ئه و نه ئینییه پیشکه ش کرد، که تا کوو ئه و وه خته
پاراستبوویان. خه م و که سه ریکی به ئازاری نیشتبوو وه سهر
روخسار، ئه ویش قاچی به خۆ وه نه ده گرت، پیش ئه وه ی
وتاره که یشی ته و او بکات، توانای لی برا و ده بوو دهستی
بگرن و بیبه نه وه سهر کورسییه که ی دای بنیشین.
هه موو ئه وانه ی له ویدا ئاماده بوون، واقیان و پ مابوو،
به روایان به گوپی خۆیان نه ده کرد، هه ر وا به سه رسامییه وه

چاوه پروان بوون، به لكوو ئه مه راست نه بئيت و هيگبئيرت به شوخييه وه وا بلئيت. به لام دواتر كه بويان پروون بووه وه، ئه وانيش گريان بوي و فرميسكي نائوميدي به روخسارياندا چوپاوكه ي به ست.

ئيدي ئه و پوژهي جهمي راستييه كه ي لا دركاندم، له گه ل باوكي دانيشتبووين، جهمي به ئارامييه وه وه لام ي پرسياره كانمي ده دايه وه. پئي گوتم نه خوشييه كه ي دريژخايه نه و نازانيت چهندي له ژياندا ماوه. دكتوره كان هيچيان پي نه ده كرا، پييان گوتبوو نه خوشييه كه جورئكي ده گمه نه و چاره سه ري هيشتا نه دوزراوه ته وه. ئه و ساله، له سه ره تاي كردنه وه ي قوتابخانه دا، حالي باش بوو، به لام له و چهند ههفته يه ي رابردوودا، زياتر ههستي به كاريگه رييه كان ي نه خوشييه كه ي ده كرد.

جهمي وتي، "نه خوشييه كه م ورده ورده پهره ده سينئيت. سه ره تا ههستي پي ناكهيت، دواتر ههست ده كهيت ئازاي گيان ت بيته يز و كه محه وسه له ده بئيت، ئه و جا لئيت ده دا." فرميسك له چاوه كانمدا قه تيس مابوون، زورم له خو ده كرد، ليشاوي گريانم بو نه يات. به رده وام نمايشي شانوكه زيه كه م ده هاته وه ياد. وتم، "باشه ئه ي بوچي له كاتي ئه و هه موو راهيئانه دا... ئه و هه موو پوژهي پيكه وه بووين... كه واته نه ده بوو..."

دهستي هينا بو دهستم و قسه كان ي پي بريم. وتي، "راست ده كهيت. به لام راستييه كه ي، هه ر ئه و شانوكه رييه بوو هيژ و تواناي پي ده به خشم و ده يه يشتمه وه."

دواتر بوي باس كردم، كه له و كاته وه ي نه خوشييه كه ي

گوزهریک بۆ یادکردنهوهی رابردوو

لئ دیاری داوه، حهوت مانگی بهسهردا تیپهر بووه.
دکتورهکانیش تهنیا سالیکیان بۆ دانابوو، رهنگه کهمتریش.
گهر لهم سهردهمهه ی ئیستادا بووایه که ئهم باسهتان بۆ
دهگێرمهوه، رهنگ بوو شتهکان جیاواز بوونایه. لهم سهردهه
ئیستادا، ئهو نهخۆشییه چارهسههری ههیه و دهتوانرا جهیمی
پزگار بکریت. لهوانه بوو ئیستا له ژياندا بمایه. بهلام ئهوهی
من بۆتان دهگێرمهوه، چل سال بهر له ئیستایه.
تهنیا پهرجوو پزگاری دهکات.

“ئهی بۆچی له سهرهتاوه پیت نهدهگوتم؟”

ئهمه ئهو پرسیاره بوو، که لیم نهکرد، تهنیا بیرم لئ دهکردهوه
و ههچی تر. ئهو شهوه خهو نهدهچوووه چاوم، بهری بیناییم
تاریک و پیلوووهکانی چاوم پهنا بوون. خۆزگهم دهخواست و
دهپارامهوه، خوایه ئهمه خهونیک بیت دوور له راستی.

بۆ پۆژی دواهی چووم بۆ مالیان، له ژووری میوانهکهیان
دانیشتبووین، باسی ئهو پۆژه دهکهم، که گوتم ههگبیرت
چوو بۆ کلێسا و نههینییهکهیان بۆ ههمووان ئاشکرا کرد.
پۆژی یهکشهممه، ۱۰ ی کانوونی دووهمی سالی ۱۹۵۹ بوو.
جهیمی بهو شیوهیه شیرزه و بیتاقهت نهبوو وهک
چاوهروانم لئ دهکرد. جافهقیره چی بکات؟ ئهوه ماوهی
حهوت مانگ بوو لهگهڵ ئهم نهخۆشییهیدا راهاتبوو. تهنیا
خوی و باوکیشی ئهمهیان دهزانی، بگره به منیشیان
نهگوتبوو. دیار بوو ههچیان متمانهیان به منیش نهکردبوو،
بۆیه نهیاندرکاندبوو لام. که بیرم لهم شتانه دهکردهوه، دلێ
دهپرواندم.

جهیمی وتی، “من لای خۆمهوه بریارم دابوو، وا باشتره

به کهسی تر نه لیم، به باو کیشم گوتبوو، که ئه ویش لای
کهس نه یدرکینئی. چونکه بوخوت بینیت ئه مرؤ خه لکی
چه ندیان پی ناخوش بوو له کلێسا. تو بوخوت بیهینه
پیشچاوی خوت، گهر چه ند مانگیکی کهمت مابیت له ژياندا
و کهسانی ده وروپشتیشت بیئومید بین لیت و به ته مات نه بن،
ده بیت چ ههستیکی جهرگبر بیت.

ده مزانی راستی ده کرد، به لام هیند ئاسان نه بوو دلی
مرؤف بهرگهی بگریت. یه کهمین جارم بوو له ژياندا ههست
به ئازاریکی قوول بکهه له پوحمدا و کهوتبمه نیو قوولاییهکی
بیینه وه و کهسیک نه بیت دهستم بگری و رزگارم بکات.

پیشتر، تا ئه وکاته، هیچ کهسیکی نزیکم نه مردبوو، به بیرم
نایهت خزمیک یان ئازیزیکم مردبیت. نه نکم وهختی کوچی
دوایی کردبوو، که من ته مه نهم سنی سالان بوو. ئی هیچ
شتیکی ئه ورم نه ده هاته وه یاد، بگره مه راسیمی پرسه و
سالانی دواي مردنه کهیشیم له یاده وریدا نه مابوو. جاروبار
باوکم یان باپیرم سه رگوزه شته ی نه نکمیان بو ده گێرامه وه،
به لام جگه له چیرۆکیک، هیچی تر نه بوون. وهک ئه وه بوو
چیرۆکی ژنیکی کوچکردوو له پوژنامه یه کدا بخوینمه وه، که
ههرگیز نه مبینیی و نه مناسیی. گهرچی باوکم که ده چوو
سه ر گلکوی نه نکم و گولی بو داده نا، منیشی له گهل خوی
ده برد، به لام هیچ ههستیکم بو ی نه ده جوولا. ته نیا ههستم
بو ئه و که سانه ده جوولا، که له پاش خوی جیی هیشتبوون.
هیچ کهسیک، نه له خیزانی ئیمه و نه هیچکام له
هاورپیکانم، شتی وایان به سه ردا نه هاتبوو. جهیمی ته مه نی
ته نیا هه قده سالان بوو، تاوی لاویتی بوو، له یهک کاتدا

گوزهریک بۆ یادکردهوی رابردو

پۆحی له ژیان و له مردنیشدا گوزهری دهکرد. من گهلێک دهترسام، تهنیا له بهر ئهو نا، به لکوو بۆ خۆیشم. دهترسام شتیکی ههله بکهه و ههستی بریندار بییت. دهکرا له بهردهمی ئهو دا دههری بیه و ئهویش خهفته بخوا؟ دهکرا چیی تر باسی پۆژانی داهاوو بکهه؟ هههچهند جهیمی گهلێک ئارام و له سهرخۆ بوو له گهلمدا، لی ترس و نیگه رانی، قسه کردنیشی لا ئاستهنگ کردبووم.

ترس و نیگه رانییه کانم راستیه کی تریان لا ئاشکرا کردم، راستیه ک، که هیندی تر شتهکانی خراپتر دهکرد. درکم کرد ماوهی ئهه چهند مانگه، که تهندروستی جیگیر بوو، من بیئاگا بووم له ههموو شتیکی و جهیمیم به تهواوی نه ناسیوه. تهنیا چهند مانگیکی کهه بوو له یهکدی نزیک ببووینه وه و لهو ماوه که مهشدا، که نزیکه ی ههشتا پۆژ دهبوو خۆشم و یستبوو. ئهو ههشتا پۆژه ههموو ژیانمی من بوو، که چی ئیستا که تهماشای دهکهه، دهلیم ئاخۆ ئهو ژیا نه ههشتا پۆژییه ی منیش چهندی به به ره وه ماوه.

بۆ پۆژی دوا یی له خویندنگه نه مبینی، له بیرمی خۆمدا گوتم، ئیدی رهنگه جاریکی تر به نیو ئهه ژوور و هۆلانه دا هاوچۆ نه کاته وه. ئیدی نابینم کتیه که ی به دهسته وه بییت و له پشوهکاندا بجیه قوژبنیکه وه و دهست بکات به خویندنه وه ی. ئیدی به بلووزه خوورییه قاوه ییه که و قژه ته ماته ییه که یه وه، نابینمه وه به نیو خویندکارهکاندا بییت و بجیت. تهواو، ئهو خویندنگه ی تهواو کرد، هه رگیز بروانامه نابینیت.

ئهو پۆژه له پۆلدا ماتومه لوول دانیشتبووم و هه واسم لای خۆم نه بوو، مامۆستا له دوا ی مامۆستا دههات و هه مان

ئەو قسانەيان بۆ دەكردين، كە پيشتەر زۆربەمان بېستبوومان.
 ۋەلامەكانيش ھەمان ئەو ۋەلامانە بوون، كە پوژى پيشووتر
 لە كلىسا دەمانبىست. كچەكان دەستيان كرد بە گريان،
 كورەكان سەريان داخست، بە جورىك باسيان دەكرد، ۋەك
 ئەۋەى مردىيت. سەريان لى ھاتبوۋەۋە يەك ۋ دەيانگوت،
 "ئىستا چى بكەين؟" ھەمووشيان پرويان لە من دەكرد
 ۋەلاميان بدەمەۋە.

تەنيا دەمگوت، "نازانم" ۋ ھىچى تر.

ئەو پوژە، زوو خويندنگەم جى ھىشت ۋ بەرەۋ مالى
 جەيمى بەرپى كەۋتم. ھەر ۋەك جارەن، بە پرويەكى خوشەۋە
 دەرگاي لى كردمەۋە، ۋەك ئەۋەى نە باى دىيى ۋ نە بارەن.
 "لاندن، چۈنى؟ ئەۋە چۈنە ھاتيت؟"

سەرى ھىتايە پيشى تا ماچم بكات، ئەمنيش توند
 پەلامارم دا ۋ ليوم نا بە ليويەۋە، ھەرچەند قورگيشم پر
 بىو لە گريان.

ۋتى، "باۋكم لە مال نىيە، گەر ھەز بكەيت، دەچينە سەر
 ئەو كورسيانەى ژير دالانەكە دادەنيشين."

ليم پرسى، "چۈن ئەمەت پى دەكرى؟ چۈن دەتوانى
 خوت ۋا نيشان بدەيت ۋەك ئەۋەى ھىچ نەبووييت؟"
 "من خوم ۋا نيشان نادەم ۋەك ئەۋەى ھىچ نەبووييت.
 جارى با بچم چاكەتەكەم بىنم، ئەۋسا لە دەرەۋە دادەنيشين
 قسە دەكەين، باشە؟"

زەردەخەنەيەكى بۆ كردم ۋ چاۋەرۋان بوو بلىم باش.
 منيش سەرىكم بۆ لەقاند. دەستىكى دا بە شانمدا ۋ ۋتى،
 "ھەر ئىستا دىمەۋە."

گوزهریک بۆ یادکردنه وهی رابردوو

چوومه لای کورسییه کانی ژیر دالانه که و له سه ریه کییان
دانیشتم، ئەویش که میکی پی چوو، پاشان به چاکهت و
دهستکیش و کلاوه وه هاته وه. ئەو سه رماوسۆله یه چهند
رۆژی رابردوو هه لی کردبوو، ئەمڕۆ که میک ئارام ببووه وه،
به لام بۆ ئەو، هه ر سارد بوو.

هات و دانیشت. وتم، "ئەمڕۆ نه هاتبوویت بۆ خویندنگه."
سه ری که میک داخست و وتی، "ده زانم."

"خۆ ئیجگاری واز ناهینیت، دیته وه، وا نییه؟" ئەوی
راستی بی، خۆیشم وه لامه کهیم ده زانی، به لام هه زم ده کرد
له زاری خۆیه وه گویم لی بی.

به غه مگینییه وه وتی، "نا، ناگه ریمه وه بۆ خویندنگه."
"ئاخر بۆچی؟ خۆ ئەوه تا ئیستا ته ندروستیت باشه."
لیشاوی فرمیسک زایه نیو چاوه کانه وه، دهستی هینا و توند
ده ستمی گوشی.

"راستییه که ی، ئەمڕۆ گه لیک باشم. ته نیا ئەوه یه، ده مه ویت
ئیت به یانیان له ماله وه بم پیش ئەوه ی باوکم بچیت بۆ
کلیسا. ده مه وئ ئیت زۆرتین کاتی له گه ل به سه ر بهم."
پیش ئەوه ی بمرم! دیار بوو مه به سستی ئەم وشه یه بوو،
به لام نه یگوت. دلم تیک ده هات و زمانم له گو که وتبوو.
ئهو درێژه ی دایه و وتی "سه ره تا که دکتۆره کان
هه واله که یان داینی، گوتیان ده بیئت نا ئومید نه بیئت و تا
ده توانیت ژیا نی ئاسایی خۆت به ری بکه و بیر له هه چ
مه که ره وه، چونکه زیاتر زیندوو رات ده گریت و وزه و توانات
بی ده به خشی."

به قورگی وشکه وه وتم، "ئەم ژیا نه ی تۆ هه چ ئاسایی

نييه ئىستا.

”دەزانم.“

”ناترسىت؟“

چاۋەرۋان بووم بلىت، ”نا“ و قسەيەكى كامىل و
تىگەشتۋانە بىكات، ياخود بلىت ”ئىتر قەدەرى خوايە و
كەس نازانىت چىمان بەسەر دىت.“

لى، روى وەر چەرخاند و وتى، ”بەلى، ھەموو كات
دەترسم.“

”ئەى كەۋاتە بۆچى ئاۋھا خۆت دەر دەخەيت و بەسەر
خۆتى ناھىنىت؟“

”كە بەتەنھا دەبىم، زياتر پىمەۋە ديارە.“

”لەبەر ئەۋەى متمانەت بە من نييه؟“

”نا، مەسەلەكە ئەۋە نييه، بەلكوو دەزانم تۆش دەترسىت،
بۆيە.“

دەستم كرد بە نزا و پارانەۋە، بەلكوو خوايە پەرچوۋيەك
بىت و پۆھمى پى بىكات و چاكى بىكاتەۋە.

ۋەك باسى دەكەن و بۆخۆشىم لە پۆژنامەكاندا بەرچاوم
كەوتوۋە، دەلىن پەرچوۋ ھەموو كات روى دەدات. پۆژانە
لىرە و لەۋى دەبىستى، خەلكىك دەستىك يان قاچىكىيان
شكاۋە و پىيان دەگوترىت ئىتر تەۋاۋ، چاك نابىتەۋە،
كەچى دواتر خۋاى گەۋرە پۆھمىيان پى دەكات و چاكىش
دەبنەۋە، يان ھەبوۋە توۋشى بەلەيك بوۋە و ھىچ ھىۋايەكى
نەماۋە، كەچى دواتر چارەسەرى بۆ دەكرىت و ھىۋاى بۆ
دەگەرپىتەۋە. جاروبار لەم شارۋچكەيەى خوشماندا، شىخىك
ھەبوۋ لە شوپىنىكدا خىۋەتى گەپۋكى دادەنا و نەخۇشى

چاک دهکردهوه و خه لکیش دهچوونه ته ماشای. من بۆخۆم
دوو کهرته تان چووبووم، گهرچی له خه یالی مندا وام دهبینی
له نمایشیکی سیحربازانه چیی تر نییه، چونکه ئه و خه لکه ی
چاک دهبوونهوه، هیچیانم نه دهناسی، که چی جارجارهش
هه ندیک شتی دهکرد، سه رم دهسوورما پیی. پیاویکی
پیر هه بوو له شارۆچکه که ماندا، ناوی سوینی بوو، کاری
نانه وایی دهکرد. ئه م کابرایه، وه ک دهگیرنهوه، له زه مان
جه نگی جیهانیی دووه مدا له یه که ی توپخانه سه رباز بووه،
له پشت سه نگه ره کانه وه تا چه ند مانیگک توپی به ره و دوژمن
هاویشتووه و کاریگه ریی دهنگی توپه کانیش گوئییه کیانی که ر
کردووه. بۆیه گوئی گران ببوو، ئیمه ییش که ئه و کاته مندا
بووین، به دزییه وه دهچووین نانمان لی دهبرد، بی ئه وه ی
ئاگای لی بیت. جا رۆژیکیان ئه م شیخه ی باسم کرد، هات و
خیه تیکی دانا، مامه پیره ی خوشمان چووه سه ردانی، به لکوو
ئی خوا دهرووی خیری لی بکاته وه و هه ستی بیستنی بۆ
بگه ریته وه. کابرای شیخ سه ره تا به نزا و پارانه وه ی شیخانه
دهستی پی کرد و ئه و جا دهستی نایه سه ر گوئی مامه پیره.
هیندی پی نه چوو، مامه پیره هاواریکی لی به رزبووه وه و
ئیمه هه موو له شوینی خۆمان زاره ته ره ک بووین، هه رکه سه
له سه ر کورسییه که ی خۆی راچله کی. ره نگی به جوریک
تیک چوو، وه ک ئه وه ی شیشی سووره وه بوویان ئاخنییه
گوئی، به لام که میک سه ری راوه شاندا و سه رنجی دایه
دهورپشتی خۆی و گوئی، "ئیسئا گویم له شته، ده بیستم."
بگه ر بۆخویشی برۆای نه ده کرد. کابرای شیخ وتی، "خودای
سه زن توانای هه موو شتیکی هه یه. نزا و پارانه وه کانمان

قبول دهکات.

ئیدی ئەو شەو چووم کتیبی ئینجیلەکی جەیمی، که بەدیاری پێی دابووم، هینام و دەستم کرد بە خویندنهوهی. پیشتر که پۆژانی یەکشەممە دەچووین بۆ کلیسا دەمانخویندەوه، بەلام ئەوی راستی بیت، تەنیا پروداوه سەرەکانم لەبیر ماوو - که خودای گەرە حەوت بەلای ناکام دەنیریت، تا ئیسرائیلییهکان بتوانن میسر جی بێن، یان که حەزرەتی یونس دەکەوێتە نیو دەریاکە و نەهەنگیکی گەرە قووتی دەدا و سێ شەو و سێ پۆژ لە ناو سکیدا دەمینیتەوه، یاخود ئەو بەشە یاسی حەزرەتی عیسا دهکات، که به پێ بەسەر ئاوهکهدا دەروات و قەشەیهکی مردوو لەدوای چوار پۆژ زیندوو دهکاتهوه. لەبەر ئەو چەندین پروداوی سەمەرە تریشی تێدایه و دەشمزانی هەموو بەشەکانی کتیبەکه یاسی پەرچوووهکانی خودای گەرە دهکات، بەلام هەموویانم لەبیر نه‌ماوو. ئیمە ی مەسیح له ژيانماندا گەلیک پشت به وانه فێرکاری و ئامۆژگارییهکانی کتیبی ئینجیل دەبەستین.

شەوی یەكەم دەستم کرد بە خویندنهوهی ئەو بەشە یاسی سەرەتای دروستبوونی جیهان دهکات، هەرۆه‌ها چۆن خودای گەرە ئادەم و حەوا دەنیریتە سەر زهوی و دواتریش حەزرەتی ئیبراهیم دهکاته پەيامبەری خۆی بۆ پینۆنیکردنی مرقایه‌تی. شەوی دواتر چوومه سەر بەشی دووهمی کتیبەکه، که باس له کۆچی بەکۆمه‌لی ئیسرائیلییهکان دهکات به سەرکردایه‌تی حەزرەتی موسا له میسرۆه به‌رهو شاخی سینا. سێهەم شەو چوومه سەر بەشیکی تر، ئەویش که باس

گوزهریک بو یا لکرنه وهی رابردو

له نه وه کانی حه زره تی یه عقوب و هوزه کانی به نی ئیسرائیل دهکات. نه و جا بو شهوی دوا ییش ئه و به شه م خوینده وه، که باسی حه زره تی موسا دهکات، که چون پیش ئه وهی نه هله که ی بگه نه شاخی سینا، په یامه کانی خوی گه وره یان بو پروون دهکاته وه. له هه ندیک به شی کتیه که دا خاو دهرویشتم، به تایبته له و به شانیه ی رینمایی و ئاموژگارییه کانی تیدا پروون دهکریته وه. لی، هیشتا نه مده توانی واز له کتیه که بینم. هیزیکی نادیار له ناخمه وه هانی ده دام به رده وام بيم له خوینده وهی. تینه ده گه یشتیم چ بوو.

شه ویکیان درهنگ، شه کهت و ماندبوو بیووم له خوینده وه، دوا جار گه یشتمه سهر به شی نزا و پارانه وهکان، بوخویشم ئه و هم دهویست که بو ی ده گه رام. پرویشتم پرویشتم، تا دوا جار چوومه سهر چهند دیریک، که خه تیان به ژیردا هاتبوو، وای بو چووم ئه مه رهنگه جهیمی خه تی به ژیردا هینابن، دیاره لای ئه و شتیکی گرنگی تیدایه. ئه مهش خه تبه ژیردا ها تو وهکان بوو:

هاوار بو تو ئه ی خوی گه وره، ئه ی پشتوپه نام!
پشتم تی مه که، تا منیش به دهردی ئه وانی تر، نه چم به ناخی زه ویدا!

نزا کانم لی وهر بگره، هاوارم بو تو یه تا یارمه تیم بدهیت.
دهستی پارانه وه م بو پیروزی و عهرشی موباره کی تو بهرز ده که مه وه.

ئه ی خوی عالهم، رهحم و به زه ییی خوت به سه رمدا بیاریته.

به چاوی فرمیسکاوی و سووره لکه راوه وه کتییی

ئینجیله کهم داخست، توانام نه مابوو هه موو نزاکان ته و او بکه م.

پیده چیت جهیمی ئەم نزانە ی بۆ من دیاری کردین. به دهنگیکی کز و غه مگینه وه رووم کرده دایکم و وتم، "نازانم چی بکه م." نیگام گواسته وه سهر پرووناکیی کزی گلۆپی سهر میزه که ی ته نیشت جیخه وه که م. دایکیشم له ته که مه وه دانیشتبوو. ئەو دهمه کوتاییی مانگی کانوونی دووهم بوو، سهختترین و پرئازارترین مانگ له ژیا نی مندا، ده شمزانی مانگی شوبات گه لیک خراپتر ده بییت بۆ من. دایکیشم وتی، "تیده گه م لیت، کورم. به لام ده سه لات نییه، چیمان پی ده کریت؟"

"مه به ستم ته نیا نه خوشییه که ی جهیمی نییه، ده زانم ده سه لات نییه و هیچمان پی نا کرئ. به لکوو مه به ستم هه ردوو کمانه، من و جهیمی."

دایکم به نیگایه کی پر به زه یی لیی ده پروانیم. ئەویش خه می جهیمی بوو، به لام له هه مان کاتدا خه می منیشی بوو.

به رده وام بووم، وتم، "بۆ من گه لیک سه خته قسه ی له گه لدا بکه م. که ته ماشای ده که م، ته نیا بیر له و پروژانه ده که مه وه که له گه لدا نابیت و نایبینمه وه. ئیدی ئەو کاته گه ر بشچمه خویندنگه، هه موو بیرو هوشم هه ر لای ئەو ده بییت و خۆزگه ده خوازم له ته که مه وه بیت. کاتیکیش ده چم بۆ مالیان، نازانم چیی پی بلیم."

دایکم وتی، "بروا نا که م تازه هیچت پی بکرئ و بتوانی کاریک بکه یت چاک بیته وه."

"ئهی باشه من چی بکه م؟"

به نیگایه کی پر له خه م و په ژاره وه ته ماشای کردم و دهستی کرده ملم. وتی، "تۆ به راستی خوشه دهویت، وای نهیه؟"

"به دل و به گیان."

هرگیز پیشتر دایکم به و شیوهیه نه بینیبوو، ئاوها خه م و په ژاره دای گرتبیت. لئی پرسیم، "دلته چیت پی دهلیت بیکهیت؟" "نازانم."

ئهوسا به دهنگیکی ئارام و له سه رخۆ وتی، "کهواته ده بیت زیاتر گوی بۆ دلته رادییری، تا بزانی چیت پی دهلیت." بۆ رۆژی دواپی، کهمیک حاله باشتر بوو له گهل جهیمی، به لام زوریش نا. پیش ئه وهی بگه مه مالیان، له ریگه په یمانم به خۆم دا، ناییت هیچ کاریکی وای بکه م یان شتیک بلیم، ههستی بریندار بکه م. به لکوو وهک چۆن جاران قسه مان دهکرد، ئه مپروش ئه وها بکه م. هه ر واشم کرد. له سه ر قه نه فه که یان دانیشتبووین، باسوخواسی هه ندیک له هاوړتیان و حال و ئه حوالیانم پی گوت، چی ده که ن و چی ناکه ن. پاشان مه سه له ی یاریی باسکه و سه رکه و تنه کانی تیمه که ی خۆمانم هینایه پیشی. ئه و جا ئه وه شم پی گوت، که هیشتا زانکوی کارۆلاینا ی باکوور وه لامی قۆرپه که یان نه داومه ته وه، به لام بیه یوا نیم، به لکوو له م چهند هه فته ی داها توودا وه لامم بده نه وه. پی م گوت هه ز ده که م زوو خویندنگه ته وای بکه م و بچه زانکۆ. وای قسه م ده کرد، وهک ئه وهی ئه ویش هه فته ی داها توو بگه رپته وه بۆ خویندنگه، بۆخویشم هه ستم کرد له قسه کاندایا شیرزه یی و تی که چوونم پیوه دیار بوو.

جەيمى جاروبار لەنيوان قسەكاندا بزهيهك يان سەريكى دەلهقاند، ناوبەناویش كورتهپرسیاریكى تى دەهاویشت. بەلام ئەو كاتهى لە قسان بوومهوه، وا بزائىم هەردووكمەن ئەو راستىيەمان لا ئاشكرا بوو، كە ئەمە دوايىن جارە بەو شيوەيه قسەى بۆ بكەم. هيوای بە هيچمان نەدەبەخشى. دليشم هەر وای پى دەگوتەم.

جاریكى دى چوومهوه سەر ئىنجيلهكە. بەلكوو ئى، شتيكى تيدا بى و خوا دەروويهكى خيىرم لى بکاتهوه. دواى چەند پۆژيىكى تر، چوومهوه بۆ لای جەمى. ليم پرسى، "ئىستا تەندروستيت چۆنە؟"

کيتشى گەليک دابەزىبوو. پيىستى خەريک بوو پەلەپەلەى بۆرى قاوهيىباوى لەسەر دەر دەکەوت، هيند لاواز بىوو، ئيسکەکانى بەديار دەکەوتەن. ئەم جارەيش چەند پەلەيهكى شين و مۆرم لەسەر پيىستى بەدى کرد. ئەو ساتە لە ژوورى ميوانەکەيان دانىشتبووين، دونيا سارد بوو، هەوايهكى ساردیش دەيدا لە بەدەنى.

لەگەل هەموو ئەمانەشدا، هيشتا جوانى و شوخوشەنگيەكەى نەمردبوو.

بە زەردەخەنەيهكى پىر هيو و بىروابەخۆبوونەوه وتى، "من باشم. دکتۆر هەنديک دەرمانى ئازار شکيتيان پى داوم، بەو دەرمانانە کەمىک باشترم."

هەموو پۆژيىک دەچووم بۆ لای بۆ مالهوه. کات سەرى لى تىک دابووم، جاريىک خيىرا و جاريىکيش خا ليم دەپۆيشت. "هيچت بۆ بىنم؟"

"نا، سوپاس، من باشم."

گوزهریک بۆ یادکرده وهی رابروو

چاوئیکم به ژووره کهدا گئیرا، پاشان سه رنجم گواسته وه
سه ری. وتم، "چه ند رۆژیکه ئینجیله که ده خوینمه وه."
رووی گه شایه وه، "به راست؟" گه شکیه کی ورشه دار
نیشته سه ر لیوی، ئه و وهخته ی وه بیر هینامه وه، که له
شانۆگه رییه کهدا رۆلی فریشته ی له گه لمدا ده گئیرا. بروام
نه ده کرد به وهی ته نیا شه ش ههفته به سه ر نماییشه کهدا
تییه ریوو.

"ته نیا ههزم کرد بزانیته خه ریکی خوینده وهیم."
"پیم خوش بوو پیت گوتم."

"دوینی شه و ئه و به شه م خوینده وه، که باسی هه زره تی
ئه یوب ده کات، کاتی که خودای گه وره به ندی ده کات، تا سه بر
و ئارامی و بروای تاقی بکاته وه."
زه رده خه نه یه کی کرد، دهسته نه رمه کانی هینا و خسته
سه ر دهستم. هه ستیکی خوشی پی ده به خسیم. وتی، "پیویسته
شتیکی تر بخوینته وه."

لیم پرسی، "بۆچی خوای گه وره وای به سه ر هه زره تی
ئه یوب ده هینا؟"
"نازانم."

"تۆش قهت هه ستت کردووه وهک هه زره تی ئه یوب
به سه بر و ئارام بیت؟"

زه رده خه نه یه ک که وته سه ر رووی و وتی، "هه ندیک جار."
"هه رگیزیش نا ئومید نابیت و بیروبا وه پی خۆت له ده ست
نا دهیت؟"

"هه رگیز." خوشم وه لامی پرسیاره که ی خۆم ده زانی،
به لام وا بزانی بۆخۆم نا ئومید ببووم و خه ریک بوو بروام

به هیچ نه ده ما.

لیم پرسى، "له بهر ئه وه یه هیوات به چاکبوونه وه ی خوت هه یه؟"

وتى، "نا، له بهر ئه وه نییه، به لکوو ئهم بیروباوه رهم له ناخمدايه و ته نیا شته بۆم ماییته وه."

پاشان پیکه وه که له سه ر قه نه فه که دانیشتبووین، ده ستمان کرد به خویندنه وه ی ئینجیله که. وا بزانی شتیکی خراب نه بوو له و کاته دا کرمان، به لام دلم پێی ده گوتم رهنگه شتیکی تر و ریکه یه کی تر هه بیت بیگرینه بهر باشته ره.

ئه و شه وه خه و نه ده چووه چاوم، هه ر بیرم له وه ده کرده وه.

خویندنه وه ی کتیه که بیر و حه واسی هه ردوو کمانی به لای خۆیدا راکیشابوو، هیندی پێ نه چوو، شته کانی نیوانمانی به ره و باشته ر برد، ویده چێ له بهر ئه وه بوو بیت، که من بۆخۆم هه رگیز دلم نه هاتبوو هه ستی بریندار بکه م یان زویری بکه م. چ شتیکی تر باشته ره له خویندنه وه ی ئینجیله که؟ هه رچه ند من به وینه ی جهیمی وه لامی ئه و پرسیاره م لا روون نه بوو، به لام ئه و پێی خۆش بوو که به و جوړه بیر ده که مه وه، جارو باریش که ده مانخوینده وه، ده نگم پر به ژووره که هه لده بری، ئه ویش ده سته کانی له سه ر ئه ژنۆم داده نا و گوێی لی ده گرتم.

کاته کانی تریش له ته کیه وه له سه ر قه نه فه که ی ژووره که یان داده نیستم و چاوم ده خسته سه ر کتیه که و ناو به ناویش به تیله ی چاوێکم ته ماشای ئه وم ده کرد. که ده گه یشتینه به شی نزا و پارانه وه کان، یان په ند و ئامۆژگارییه ک، لیم ده پرسى

گوزهرنیک بۆ یادکردنهوهی رابردوو

ئاخۆ ئەو لە زهینی خۆیدا چۆنی ورد دهکاتهوه و تێدهگات. ههمیشه وهلامیکی بۆ پرسیارهکانم لا بوو، ئەمنیش سه‌رێکم بۆ دهلهقاند و بیرم له وهلامه‌که‌ی ده‌کرده‌وه. جاری واش هه‌بوو ئەو لێی ده‌پرسیم چۆن له‌م نزا و په‌ند و ئامۆژگاریانه تێده‌گه‌یت. له وهلامدا، هه‌رچه‌ند منیش نه‌مه‌زانی، لێ خۆم وانیشان ده‌دا که ده‌یزانم، دیار بوو بۆخویشی هه‌ستی پێ کردبووم که ته‌نیا خۆ نمایشکردنیکه و هیچی تر. ئەوسا لێی ده‌پرسیم، "تۆ ئاوها لێی تێده‌گه‌یت؟" ده‌ستێکم به‌ چه‌ناگه‌مدا ده‌هینا و جاریکی دی بیرم لێ ده‌کرده‌وه. جا چی تێگه‌م، ئەو ده‌سته نه‌رمانه‌ی خستبووه سه‌ر ئەژنۆم، هه‌واسم لای خۆم نه‌ما‌بوو.

ئێواره‌یه‌کی پوژێ هه‌ینی، بۆ خواردنی شیوی ئێواره هه‌نهامه‌وه بۆ مالی خۆمان. دایکیشم له‌گه‌لمان دانیشتبوو، دواتر ئەو هه‌لسا و جیی هیشتین، چوو هه‌له‌که، تا پێکه‌وه به‌ته‌نها بین.

هه‌ستێکی گه‌لیک شادییه‌خشی پێ ده‌دام، که له‌گه‌لیدا دانه‌نیشتم، وا بزاتم ئه‌ویش هه‌ر وا بیرێ ده‌کرده‌وه. ماوه‌یه‌ک بوو له‌ مالی خۆیان زۆر نه‌ده‌چوو هه‌ر، بۆیه ئەم هاتنه‌ی بۆ مالی ئێمه که‌مێک پشووی پێ ده‌دا.

له‌و پوژه‌وه‌ی که پێی گوتم نه‌خۆشه ، ئیتر قژی نه‌کردبووه‌وه به‌ ته‌ماته، به‌لکوو به‌ری ده‌دایه‌وه به‌ شان و ملیدا و وه‌ک چۆن له‌ نمایشه‌که‌دا بۆ یه‌که‌مین جار به‌ری دایه‌وه و سه‌رسامی کردم، ئیستاش ئەو جوانییه‌ی جارانی هه‌ر لێ ده‌باری. له‌سه‌ر میزی نانخواردنه‌که دانیشتبووین، جیهیمی سه‌رنجی چووبوو هه‌ر دۆلا به‌که‌ی ته‌نیشتم

دیواره که و تەماشای ئەوی دەکرد، منیش دەستم برد و توند دەستەکانیم گوشتی. وتم، "سوپاس که ئەم ئیوارەیه هاتیت بۆ لام."

نیگای لەسەر دۆلابە که گواستەووە سەرم وتی، "سوپاس بۆ بانگهێشتەکت."

کەمێک وەستام، پاشان وتم، "ئەی ئیستا باوکت چۆنە؟" ئاھێکی پر لە خەمی هەلکێشا و وتی، "زۆر باش نییە، گەلیک دڵم لایەتی." "تۆی زۆر خۆش دەوێت." "دەزانم."

"منیش خۆشم دەوێت." که وام گوت، ڕووی وەر چەرخاند بۆ لایەکی تر. دیار بوو که ئەم قسەییەم دەکرد، زارەتەرەک دەبوو پێی.

لێی پرسیم، "ئێتر ئاوها زوو زوو دێت سەردانمان بکەیت؟ تەنانەت دواتریش گەر من..."

دەستەکانیم توند گوشتی، تا بزانی ئە دڵەووە ئەو قسەیه دەکەم. "هەركاتێک تۆ بتەوێ، من لەوێ ئامادە دەبم." وتی، "چی تر ئینجیلەکش ناخوێنێوە، گەر تۆ حەزت پێ نەکرد." "بە، دەخوێنێوە."

زەردەیه کی هاتی و وتی، "لاندن، تۆ هاوڕێیه کی گەلیک باشیت. بێ تۆ نازانم چی بکەم."

ئەویش، بە دەستووری من، توند دەستمی گوشتی. بەرامبەرمان دانیشتبوو، گەشکەیه کی کامەرانی نیشتبوووە سەر ڕووی.

جاريكى دى وتم، "خوشم دەۋىيت، جەيمى." لى ئەم
جاريان بە وشەكانم زارەتەرەك نەبوو، بەلكوو نىگامان
بىريە نىگاي يەكدى و بىنيم روخسارى وەك پشكوى ئاگر
دەگەشايەۋە. پاشان ئاھىكى ھەلكىشا و سەرنجى بە لايەكى
تردا لا برد، دەستىكى بە قزىدا ھىنا، ئەوجا دووبارە نىگاي
گواستەۋە سەرم. دەستەكانيم رامووسى و ئەۋىش بە
بزهىەكى شيرين ۋەلامى دامەۋە.

بە چرپەيەكى ناسك وتى، "منىش خوشم دەۋىيت."
ئەمە ئەو وشانە بوون، نزام دەکرد بە گويى خوم لە
دەمىەۋە بىيىستم.

جا نازانم داخو جەيمى بۇ باوكى باس كىردبوو كە
يەكترمان خوش دەۋىست يان نا، بەلام لەگەل ئەۋەشدا،
گومانم ھەبوو پىي گوتبى، چونكە ھىگبىرت ھەر وەك جاران
بوو، ھىچ نەگورابوو. رىكەوت وا بوو، ھەر جاريك لە خويندنگە
دەھاتمەۋە و دەچووم بۇ مالىيان، لەو ۋەختەدا ئەۋىش لە
مال دەھاتە دەر و دەچوو بۇ كلىسا. دەچووم و لە دەرگام
دەدا، لەودىو دەرگاۋە گويم لى دەبوو لە ژوورەۋە ھىگبىرت
بە جەيمى دەگوت، ئەۋا دەپوم و دوو كاتزمىرى ترم پى
دەچىت، ئەۋسا دەگەرىمەۋە. ئەۋىش دەيگوت، "باشە، باوكە
گيان." ئەمنىش چاۋەرۋان دەبووم ھىگبىرت بىت و دەرگاش
لە من بكاتەۋە. كە لىي دەكردمەۋە و فەرموۋى لى دەكردم،
تاكى دۇلابى ھۆلەكەي دەكردەۋە و بەئەسپايى پالتوكەي
لەبەر دەكرد و كلاۋەكەي دەنايە سەرى، پىش ئەۋەي بچىتە
دەرى، قۇبچەكانى پالتوكەي دادەخستن. پالتويەكى درىژى
رەنگ رەشى مۇدىلكونى لەبەر دەكرد، تا ئەژنوكانى دەھات.

به دهگمه ن پرووبه پروو قسانی له گه ل دهکردم، بگره دواي
ئوهی ئیتر زانیشی من و جهیمی پیکه وه دهستان کردبوو
به خویندنه وهی ئینجیل، کهچی زور پرووی نه ده دامی.

له گه ل ئوهی پی خۆش نه بوو من بچم بۆ مالیان
هه رکاتییک خوی له وی نه بوایه، به لام هه رچۆنیک بیته،
دهستی نه ده نا به پروومه وه. ده مزانی له بهر خاتری چاوی
کالی من نه بوو، به لکوو له بهر جهیمی بوو، نه یده ویست
له سه ر کورسییه کانی ژیر دالانه که دابنیشین و سه رمای
بیته، بۆیه ریگهی ده دام بچمه ژووری. جا ناچار ده بوو
ئویش له ماله وه له گه لمان بمینیتته وه، تا من ده پۆم. به لام
دیار بوو ئه و پۆژه ئویش که میک پیویستی به ته نهایی
بوو، بۆیه ده چوو ده ری. هیچ یاسا ورپسا کانی مالی خویانی
راسته وخۆ پی نه ده گوتم – ئه و کاته ی یه که مین جاری بوو
ریگهی دام بچمه ژووره وه، هه ر که ته ماشای ده کردم، بۆخۆم
له چاوه کانی دا هه موویم ده خوینده وه. ته نیا ده بوو له ژووری
میوانه که دابنیشین، بۆم نه بوو بچمه هیچ ژووریکی تری
ماله که.

له گه ل ئوهی زستانیکی گه لیک سه خت و سه رماوسۆله
بوو، به لام جهیمی هیشتا ته ندروستی به و شیوه یه خراپ
نه ببوو، هه لده ستا و ده هات و ده چوو. له پۆژانی کۆتایی
مانگی کانوونی دوو همدای سه رمایه کی توند هه لی کرد و
ماوه ی نۆ پۆژ خۆشی نه کرده وه، سی پۆژ و سی شه ویش
شهسته باران به رده وام به خور دای ده کرد. له گه ل ئوهی
جهیمی له م وه خته سارد و سه رمایه نه ده بوو بچیتته ده ری،
لی دواي ئوهی هیگییترت له مال ده ر ده چوو، بۆ چه ند

خوله کیکی که میش بی، هر دهچوینه سهر کورسییه کانی
ژیر دالانه کهی دهره وه، تا هه وایه کی پاک هه لمژین.
هرکاتیکیش وامن ده کرد، خه می ئه وه م بوو سهرمای بییت
و نه خوشتری بخا.

جاری وا هه بوو که داده نیشترین و سهرقالی خویندنه وهی
ئینجیله که بووین، لانی که م، پوژی سی جار له دهرگا دهررا.
خه لکی زوو زوو سهردانیان ده کرد، هه بوو خوراکي بۆ
ده هینا، هه بوو ته نیا بۆ هه والپرسین ده هات، ئیدی به و جوره.
بگره پوژیکیان دانیشتبووین، گویمان له ته قه ی دهرگا بوو،
که کردمانه وه، ته ماشامان کرد ئیریک و مارگریت بوون.
له گهل ئه وه ی باوکی به جهیمی گوتبوو خه لکی نه باته
ژووری، به لام هه رچونیک بی، فهرمووی لی کردن. چوارقولی
له ژووری میوانه که دانیشترین و تاویک ده مه ته قیمان کرد.
ئه و دووانه ی تر له ته ریقی و شهرمه زاریدا پرویان نه بوو
ته ماشای چاوی بکه ن.

هه ردووکیان له ته ریقیدا شپرزه و په نگیان سوور
هه لکه پابوو، که میکی تری پی چوو، ئه و جا که میک به خودا
هاتنه وه. ئیریک هاتبوو عوزرخوایی بینیتنه وه، ده یگوت قه ت
بروای نه ده کرد له نیو هه موو خه لکدا، جهیمی تووشی
ئه و نه خوشییه هاتبی. شتیکیشی له گهل دهستی خویدا بۆ
هینابوو، زهر فیکی نامه بوو، به دهستی له رزوکه وه له سهر
میزه که ی به رده ممان دای نا. که قسانیشی ده کرد، ده می
به یه کدا ده هات و ته ته له ی ده کرد. وشه کانی له ناخی دله وه
ده گوت، به جوریک، من بۆخۆم هه رگیز ئیریکم نه بینیبوو
ئه وها سۆز و عاتیفه ی بجوولیت.

به جهيمى گوت، "تو خاوهنى دليكى زور گه ورهيت، تا ئىستا هيچ كهسى ترم هاوشيوهى تو نه ناسيوه." دهنگى له شه رمه زاريدا مرده لوك ببوو. "راسته جار ان رهفتار و هه لسوكه وتم له گه لتدا باش نه بوو، بويه ئىستا هاتووم تا عوزرخواييت بو بينمه وه. هيچكات له ژيانمدا هيندهى ئىستا په شيمان نه بووم." تاويك وهستا و به پشتى دهستى، چاوه كانى سرين. جاريكى دى وتى، "تو باشتري ن مروقى من تا ئىستا ناسيبيتم."

ئيريك به قورگى پره وه لووشكه لووشكى ده كرد، ليشاوى فرميسكىش چاوه كانى پر كرد بوون. مارگرېتېش له سه ر قه نه فه كه گريان زورى بو هينابوو، زارى له گو نه ده هات. كه ئيريك له قسه كانى بو وه وه، جهيمى فرميسكه كانى خوى سرى و به زه رده خه نه وه هه لسايه سه ر پى، باوه شى لي بوورده يى و هاوړيه تى بو كرده وه. ئيريكيش باوه شى پيدا كرد و هيندى تر ليشاوى گريان قورگى پر كرد. ماوه يه ك هه ر وا مانه وه و ئيريك لووشكه لووشك ده گريا، تا دواتر چى تر گريانى له قورگدا نه ما، ئه و جا باوه شيان له يه ك كرده وه.

پاشان نوبه ي مارگرېت هات. ئه ويش، به ده ستوورى ئيريك، باوه شى پيدا كرد و كه ميك لووشكه لووشكى ده ست پى كرد.

ئيدى كه ئيريك و مارگرېت كاتى ئه وه يان هات هه لسن و برۆن، چاكه ت و پالتوكانيان له به ر كرد و جاريكى دى ته ماشايه كى جهيميان كرد، وه ك ئه وه ي بيانه وي ت بو هه تا هه تايه روخسارى له بير نه كه ن. گومانم له وه نه بوو، كه ئه وانيش، به ده ستوورى من، كه ته ماشايان ده كرد، هه ستيان

بهو جوانییییهی کردبوو.

ئیریک له نیو دهرگاکه دا که خهریک بوو پیی دهنایه
ئو دیو، پرووی کرده جهیمی و وتی، "خهفت مه خو، نزای
خیرت بو ده که م، هه موومان نزای خیرت بو ده که مین." پاشان
سهرنجی دایه من، دهستی دا به سهر شانمدا و به چاوی
سوور هه لگه راوه وه وتی، "بو تووش." به پری که وتن و دوور
که وتنه وه، بۆم دهر که وت هیچکات ئه وهندهی ئیستا شانازیم
پیوه نه کردوون.

دواتر که زهرفی نامه که مان کرده وه، ئه وسا زانیمان
ئیریک چ پیاوه تییه کی کردووه، بی ئه وهی ئیمه بزاین،
چووبوو زیاتر له چوار سهد دۆلاری بو خانهی هه تیوان کو
کردبووه وه.

چاوه پروانی په رجوو بووم.

هیشتا په رجوو دهر نه که وتبوو.

دهمه ده می سهره تای مانگی شوبات، حه ب و دهرمانی
زیاتریان بو نووسی، تا ئازاری گیانی که میک هیورتر بکاته وه.
وهختی داو دهرمانه کانی ده خوارد، سهری به گیژ ده هات و
خوی بو راگیر نه ده کرا. که چووبوو بو گهرماوه کهش، دوو
جار که وتبووه سهر زه وییه که و جار یکیان سهری کیشابووی
به قه راغی ده ستشوره که دا. ئیدی له وه به دواوه، داوای له
دکتوره کان کرد دهرمانی لی بپر نه وه و هیچی تری بو
نه نووسن، ئه وانیش به دوودلی و قه له قیییه وه داواکه یان به جی
هینا و چیی تر داو دهرمانیان نه دای. دواي ئه وهی له حه ب و
دهرمانه کان دوور که وته وه، به ئاسانی دهیتوانی پی بکا و گیژ
نه ده بوو، به لام ئازاری گیانی زوری بو هینا و په کی خست،

بگره هەندىك جار كە قۆلىشى حەوا بەدايە، بروسكەيەكى
جەرگەر بە گيانيدا دەهات. نەخۆشىي شيرپەنجەي خوين،
نەخۆشىيەكە تووشى خوينى مروڤ دەبيت و ھەموو بەدەنى
دەگریتەو. جا بۆيە جەيمى ھىواي چاكبوونەو ھى ئەستەم
بوو، مەگەر پەرچوو و قەدەرى خودا پزگارى بكات.

نەخۆشىيەكەي ھىز و تواناي لى برى و وردەوردەش
ماسوولكەكانى دەپووكاندەو، تا واى لى ھات، ئاسانتري
جوولەي بەدەنى لا زەحمەت و گران بوو. لە ھەفتەي يەكەمى
مانگى شوباتدا، كيشى نزيكەي دوو كىلو و نيو دابەزى. ھىندى
پى نەچوو، بۆ چەند ھەنگاويكى كەم نەبيت، نەيدەتوانى زۆر
رئ بكات، ئەويش گەر ئازارى زۆر نەبووايە. ئيتەر ناچار
گەرپايەو ھەسەر داودەرمانەكان، سەرگىژبوونەكەي گەليك پى
خۆشتر بوو لەو ئازارە بەسوئيەي جەستەي.

ھىشتا ھەر ئىنجيلەكەمان دەخويندەو.

ھەروەختىك دەچووم بۆ مالىيان، تەماشام دەکرد جەيمى
لەسەر قەنەفەكە دانىشتوو و كتيبەكەش بەكراوھىي لەتەكەو
دانراو. كار گەيشتە ئەو ھى باوكى دەبوو دەستى بگريت و
بيھىنيتە سەر قەنەفەكە و دايبنيشينى چونكە بۆخوى پەكى
كەوتبوو. گەرچى خوى ھىچى لەو بارەيەو نەدەگوت، لى
ھەردووكمەن لە ماناكەي تيدەگەيشتين.

كاتم ھىند بە دەستەو نەمابوو، دليشم پى دەگوتم
رئگەچارەيەكى تر ھەيە بيگرە بەر.

له پوژی ۱۴ ی مانگی شوباتدا، که پوژی خوشهویستییه،
جهیمی چهند دیریک، که باسی خوشهویستی دهکرد و لهلای
مانایهکیان ههبوو، دیاری کرد. پیی گوتم هه رکاتیک خوا
بیکا و هاوسه رگیری پیک بینیت، دهیهویت ئهم چهند دیریهی
له ئاههنگه که دا بۆ بخوینریتتهوه، ئهمهش ئهو چهند دیریه بوو:
خوشهویستی ههمیشه ئارام و لهسه رخویه، هه رگیز رق
و حه سوودی له دلدا نییه، هیچ کات خوشهویستی لووتبهرز
و لهخوبایی نییه. خو په رست و رق و کینهی نییه. دلی کهس
زویر ناکات و کینه ناخاته دلی خو یه وه. حه ز به زهره ری
خه لکی ناکات. ههمیشه گیانی لیووردهیی و متمانه و هیوای
تیدایه. بهرگهی هه موو ناخوشی و تهنگوچه له مه کان دهگریت.
جهیمی یه کیک بوو له باشتترین نمونهی ئهو چهند دیریه
باسی دهکرد.

سێ پوژ دواي ئه وه، وهختیک پلهی گهرما که مێک سه ر
کهوت، شتیکی گه لیک جوانم پیشانی دا، شتیکی بوو، که بروام
نه دهکرد هه رگیز چاوی پی کهوتبی، شتیکی بوو، ده مزانی
به په روش بوو بیبینیت.

به ری پوژه لاتی کارولاینای باکوور، شوینیکی تا بلی
دلگیر و تاییه تی ویلایه ته که یه. هه وایه کی له بار و فینک، له گه ل
ئه وه شدا سروشتیکی جوان و دلرفینی هه یه. جا بۆگ بانکس
یه کیکه له و شوینانه ی باسی ده که م، دوورگه یه که ده که ویتته
ئه و په ری که ناری ده ریاکه، نزیک ئهو شوینه ی تیدایه گه وره
بووین. پووبه ری ئهم دوورگه یه، درێژه ییه که ی سیوشه ش
کیلومه تر و پانییه که یشی نزیکه ی یه ک کیلومه تر و نیو ده بیت.

سروشتي ئەم دوورگەيە وا ھەلکەوتوو، لە پوژھەلاتەو
بۆ پوژئاوا، بەدریژايی کەناری دەریاکەدا دريژ دەبیتهو.
ئەو خەلکەي لەوی دەژین، ھەموو پوژيک دیمەنی جوانی
خوژئاو بوون و خوژھەلاتنی ئەو سروشتە جوانە دەبینن،
کە ھەردوو کاتەکە واتە، بەیانینیان و ئیوارانیشت، ھەر لە
ئاسۆی زەریای ئەتلەسییەو دیمەنەکانی خوێ دەدا بە پرووی
دانیشتوانە کەیدا.

جەیمی خوێ گەرم داپۆشیبوو، لەتەکمەو لەسەر تەختەي
لەنگەری بەلەمەکان وەستابوو و ھەوای فینکی ئیوارەش
دەیدا لە پروومان. بەرەو ئاسۆ دەستم دريژ کرد و پیم گوت
تەماشای ئەوی بکە و چاوەپوان بە بزانی چي دەبینیت. گەلیک
لاواز و کەمەوسەلە بوو، خەریک بوو لەتری دەدا، بۆیە
دەبوو خوێ بە منەو بەگرتایە، تا نەکەوێت – بەدەنی ھیچی
نەما بوو، ھێند سووکەلە ببوو، بە دەستیگ ھەلەدەگیرا –
ناھەقی نەبوو.

ھیندی پی نەچوو، لەودیو ئاسۆو مانگ بە خوێ و شیو
کەوانەییەکە یەو ھیندی ھیندی سەری دەر دەھینا. تیشکە
شیو کریستالییەکانی خوێ بەسەر پرووی زەریاکەدا پەخش
دەکرد، تیشکەکانی دەکردن بە ھەزاران پارچە کریستالی
جیاواز لە یەکدی، ھەریەکە لەوی پيش خوێ جواتر خوێ
دەنواند. لە ھەمان کاتدا، لە ئاسۆی پوژئاواشەو، خوژ
وردەوردە چاوی دەچوو خەو و پەنگی ئاسۆی خوێ زەرد
و سوور و پرتەقالی دەنواند، وەک بلیی بەھەشت لەناکاو
دەرگای پیروزی خوێ بۆ ئاسمانی زەوی والا کردیی و
ھەموو جوانییەکانی خوێ ناردییە خوارەو. وەختیک

رەنگە جۇراۋجۆرەكان خۇيان دەخزانده سەر پوۋى ئاۋەكە،
زەرىيا رەنگىكى زىۋىى بەبەر خۇدا دەكرى و ئاۋەكە لەگەل
شەپۇلە كورتهكانىدا تىشكى كرىستالىى دەدايەۋە. دىمەنىكى
دۇرڧىن، دەتگوت سەرەتاي دروستبۈۋنى گەردۈۋنە. خۇر
بەردەۋام لە ئاۋابوۋندا بوۋ، تا چاۋ ھەتەرى دەكرى، تىشكى
ئالتۈۋنى خۇى بە ئاسۇدا پەخش دەكرى، تا دۈجار لەۋدىو
شەپۇلەكانى زەرىياۋە، ھىدى ھىدى لە چاۋ ون بوۋ. مانگىش
لە ئاسۇى ئەۋلاۋە بەكاۋەخۇ ئىۋارەباشى لە زەرىيا دەكرى
و تىشكە زىۋىنەكەى بە پوۋى زەرىادا دەدا و بە ھەزاران
ۋردەتىشكى كرىستالىى بە پوۋى ئاۋەكەدا دەپژاند.

جەىمى لەتەكمەۋە، بى ئەۋەى ھىچ بلىت، لە باۋەشمدا
نوقمى ئەم دىمەنانە ببوۋ. ۋەختىك تارىكىى شەۋ بەتەۋاۋى
بالى بەسەر ئاسماندا كىشا و لەۋپەرى باشۋورەۋە پوۋناكىى
ئەستىرە پرشنگدارەكان دەر كەۋت، توندتر لە خۇم نرىك
كردەۋە و لە ئامىزم گرت. بەنەرمى پوۋمەتەكانىم راموۋسى
و لىۋم نا بە لىۋىەۋە.

ۋتم، "ئەۋە ھەست و سۆزى ناخ و دەروۋنى منە بۇ تۇ."
پاش ھەفتەيەكى دىكە، نەخۇشىيەكەى زۆرى بۇ ھىنا و
ناچار بوۋ زوۋزوۋ سەردانى نەخۇشخانە بكات، نەيدەۋىست
شەۋان لە نەخۇشخانە بىننىتەۋە. دەىگوت، "گەر بشمرم،
دەمەۋى لە مالاۋە بمرم." جا بە ھۆى ئەۋەى دكتورەكانىش
ھىچ چارەسەرىكى نەخۇشىيەكەيان بۇ نەدەكرا، بۇيە ناچار
دەبوۋ مل بۇ داۋاكەى بنىن و رىگەى بدەن بچىتەۋە بۇ
مالەۋە.

بۇ ئەۋەى ھىچ نەبىت تا زىندۋە بە دلى ئەۋ بچوۋلىنەۋە.

وتم، "بەردەوام بیر لەو چەند مانگەى پابردوو دەکەمەوه." لە ژووری میوانەکەیان دانیشتبووین، دەستمان لەناو دەستی یەک نابوو، کتیبى ئینجیلەکەمان دەخویندەوه. رۆخسارى هیندى تر باریک و زەرد هەلەگەر، قژە خاوەکەى ئەو رەونەق و رۆونییهى جارانی وردەورده لەدەست دەدا. بەلام لەگەڵ ئەوەشدا، هیشتا چاوه شینه خومارەکانى پرشنگ و گەشییهکەى هەر مابوو. خوشەویستییان لى دەبارى. برۆا ناکەم لە ژيانمدا هیچ کەسیكى ئەوها شوخوشەنگم بینیبى.

ئەویش وتى، "منیش هەر بیر لەو ساتانە دەکەوه." "لە یەکەم رۆژى دەستپیکردنى وانەى دراما، دەتزانى من بەشداری لە نمایشەکەدا دەکەم، ئەو کاتەى بە زەردەخەنەیهکەوه نیگایەکت کردم. وا نییه؟" سەرىكى ئەرىنى لەقاند و وتى، "وايه." "وەختیکیش هاتم بۆ لات و داوام لى کردى لەگەڵم بىیت بۆ ئاھەنگى دەستپیکى پشوى هاوین، بەلینت لى وەر گرتم هەستى خوشەویستیم بۆت نەجوولئى، بەلام دەشتزانى هەر دەکەومە داوى خوشەویستیتەوه، وا نییه؟" زەردەخەنەیهکى شیرین سەر رۆوى نیشت و وتى، "بەلئى، راستە."

"چۆن هەستت بەمانە کردبوو؟"

شانیکى نادلنیايبى هەلەکاند و هیچی نەگوت. بۆ چەند ساتیکى تریش، پیکەوه دانیشتین، تەماشای بارانەکەى دەرەوهمان دەکرد، دلۆپەکان خویان بە شووشەى پەنجەرەکەدا دەدا و پیایدا دەچۆرانەوه.

پاشان بىدەنگىيەكەي شكاند و وتى، "ئەو ۋەختەي پىم
گوتيت نزاى خىرت بۇ دەكەم، دەتزانى مەبەستم چ بوو؟"
تا دەھات، نەخۇشىيەكەي پتر ماندوۋى دەكرد و توانا و
پرستى لى دەبرى. مانگى ئايارىش نزيك دەبوۋەۋە. حەب
و دەرمانى زياتريان بۇ نووسىبوو، ئازارىكى توندىش ناو
گەدەي گرتبوو، بە جۆرىك، خواردنى باش بۇ نەدەخورا.
وردهورده رەنگى دەپەرى و لاوازتر دەبوو. واى لى ھات،
گەرچى حەزىشى نەدەكرد، ناچار دەبوو بچىت لە نەخۇشخانە
بمىنىتەۋە.

ئەنجام، بە يارمەتىي دايك و باوكم، ھەموو شتەكان گۇرا.
باوكم بەپەلە لە واشنتون گەرايەۋە، گەرچى دانىشتى
كۆنگرەش ھىشتا كۆتايى نەھاتبوو، لى خۇى مەحتەل نەكرد.
ديار بوو دايكم تەلەفۇنى بۇ كردبوو، پىي گوتبوو گەر ھەر
ئىستا نەيەيتەۋە، ئىتر ھەر لەۋى بە و مەيەرەۋە.
ئىدى كە دايكم حال و مەسەلەي تىگەياند، باوكم دوۋىل
بوو، دەيگوت ھىگبىرت مەھالە رازى بىيت و يارمەتىي ئىمە
قبول بكات، رووداۋەكانى رابردوۋى ھىشتا لە دلدا ماون و
ھىچمان پىي ناكرى.

دايكىشم ۋەلامەكەي باوكمى نەدەچوۋە مىشكەۋە، پىي
وت، "ئەمە ھىچ پەيوەندىي بە بنەمالەكەي تو يان ھىگبىرتەۋە
نىيە، ھىچ پەيوەندىي بە رابردوۋى ئىۋەۋە نىيە چىتان
لەنئواندايە ياخود نا. ئەمە چارەنوۋسى كۆرەكەمانى پىۋە
بەندە، ئەو كچەي خۇش دەۋىت و ئەۋىش پىۋىستىي بە
يارمەتىي ئىمەيە. تۇش دەبىت رىگەچارەيەك بدوزىتەۋە و بە
ھاناي ئەو كچەۋە بچىن."

ئیدی خەبەرەم لەوێ نەبوو، نازانم باوکم چۆن چوو بۆ لای ھینگبیرت و چییان گوت و چ قەوما، تەنیا ئەوەندەم زانی، جەیمی رەوانەیی نەخۆشخانەییەکی بەناوبانگ کرا و ئامییری پزیشکی پێشکەوتوو لە راست و چەپیدا دانرا و داودەرمانی پیوستیان بۆ ئامادە دەکرد. دوو پەرستیاریش شەو و رۆژ ئیشگری بوون و دکتۆریکیش ناوبەناو دەهاتە لای و پشکنینی بۆ دەکرد.

جەیمی ئیتر توانیی لە مالهوێ بمانیتەوێ. ئەو شەوێ بۆ یەکەمین جار لە ژیانمدا بەسەر شانی باوکمەوێ دەستم کرد بە گریان.

چوومە سەردانی مامی جەیمی، لەنیو پیخەفەکیدە خۆی لە بەتانییەکەوێ ئالاندبوو. بە بۆرییەک ئەو خواردن و پێداویستیانی بەدەنی پیوستی بوون، دەچووێ دەمارەکانی قۆلێوێ. ئاویشیان بۆ ھەلواسیبوو. رەنگی زەرد ھەلگەرپابوو، ھێندەیی پووشیکی لی مابووێو. قاچی بە خۆوێ نەدەگرت، نەیدەتوانی رێ بکات، دەبوو کەسیک بجیتە بنھەنگلی و یارمەتی بدات، ئەوجا کەمی کەنگاوی بۆ ھەلدەھێنرا. لیم پرسی، "ھیچ خۆزگەییەکت ھەیە لە رابردوودا نەتھینابیتە دی؟"

ئەویش وتی، "لاندن، ئیمە ھەموومان خۆزگە و ئاواتمان ھەیە. بەلام من ژیانیکی خۆشم گوزەراند."

خۆم پێ نەگیرا و دەنگم کەمی لێ ھەلبرێ، وتم، "چۆن دەتوانی شتی وا بلییت؟ لەپای ئەوێ ئەم ھەموو دەردی سەرییە و بەلایەت بەسەر ھات، ھیشتا دەلییت ژیانم خۆش بوو؟"

دهستمی گوشتی و به بزهیه کی شیرین و به دهه چاوگیران بهنیو ژووره که دا وتی، "ئه مه له هه مووی باشتره."

له گهل ئه وهی چاوهرکانم پر بوون له فرمیسک، پیکه نینیکی بهمه غزام کرد. که چی راست په شیمان بوومه وه له پیکه نینه کهم. من ده بوو دلنه وایی بدهمه وه و دلی رابگرم، نهک پی پی پیکه نم و ههستی بریندار بکهم.

جهیمی بهردهوام بوو له قسه کانی، وتی، "به لام له گهل ئه وه شدا، من هه میسه دلم خوش بووه. لاندن، به راستی له ژیاندا کامه ران بووم. باوکیکی بیوینه ههیه، هه ر ئه ویش فیری خوداناسیی کردم. که ئاو پر له رابردووی خوم ده ده مه وه، ئه و جا ده زانم گهر باوکم نه بووایه، نه مده توانی یارمه تیی خه لک بدهم و مندالانی هه تیو دلخوش بکهم،" ئیستیکی کرد و چاوی برییه چاوهرکانم، پاشان وتی، "ئه وه تا که سیکم خوش ویست و ئه و که سه ش منی خوش دهویت." که وای گوت، دهستیم رامووسی و بردم بۆ روومه ته کانم. وتم، "ئه م ژیا نه یه کسانیی تیدا نییه."

هیچی نه گوت.

لیم پرسی، "ئیتاش هه ر ده ترسیت؟" به لی.

وتم، "منیش ده ترسم."

"ده زانم، من داوای لیوووردن ده کهم."

به ناو می دییه وه وتم، "من چیم پی ده کری؟ نازانم ئیتر چی بکهم."

"ئینجیله کهم بۆ ده خوینیته وه؟"

سه ریکی ره زامه ندیم بۆ له قاند، له گهل ئه وهی دلنیش

نه بووم بتوانم له خویندنه ودها بهرده وام بم.
ئهی خودای گه وره، ئهی خالقی دنیا، رهحم و بهزهیت
به سهرمدا ببارینه و ریگه چاره یه کم نیشان بده.
که چوومه ماله وه، بو شه وه که ی بانگی دایکمم کرد،
”دایکه!“

”به لئ کوری خوم؟“

له گهل دایکدا پیکه وه له سهر قه نه فه ی ژووری میوانه که
دانیشتبووین، گری ئاگردانه که یش له بهرده مماندا بلیسه ی
دهدا. جا ئه و پوژه، به یانییه که ی له مالی جهیمی بووم،
له ته کیه وه هه لکوور مابووم ئینجیله که م بو ده خوینده وه،
که میکی پی چوو، خهوی لی که وت، دیار بوو ماندوو بوو،
بویه به ئه سپایی ماچیکم کرد و هه لسام برومه ده ری، که چی
له و ساته دا هیگبیرت خوی کرد به ژووردا. ته ماشایه کی کردم،
له لایه ک بوخویشی دهیزانی که چه که یم خوش دهویست، به لام
له لایه کی دیش، بینیی یه کی که له یاساکانی ماله که یم پیشیل
کرد. خو گهر جهیمی ئه وها نه بووایه، هه رگیز جاریکی تر
ریگه ی نه ده دام پی بنیمه نیو ماله که یانه وه. به هه رکلوجیک،
بیست خوم که یانده ده رگا که و هاتمه ده ری.

هیگبیرت نا هه قی نه بوو. له گهل ئه وه شدا هیند سهردانی
مالیانم کردبوو و له گهل جهیمیش ئه وه ند هه ل سو که وتم
کردبوو، چیی تر سامی باو کی م نه ده کرد و راهاتبووم له
ته ماشا کردنه کانی. له ماوه ی ئه و چه ند مانگه ی رابردوودا،
جهیمی فیری ئه وه ی کردبووم چون رهفتار و ناخی خه لک
هه لسه نگینم و بیرکردنه وه کانیان بخوینمه وه، بویه دانی بووم
گهر بو پوژی دواتریش بچه وه مالیان، باوکی پیی ده دام

گوزهریک بو یانکرنهوهی رابروو

بچمه ژووری. جا ئیوارهکهی که له تهک دایکمهوه دانیشتبووم
له سه رقه نه فه که، بیرم له م شتانه ده کردهوه.

وتم، "دایکه، تو له و بروایه دایت هه رکه سه مان ئامانج و
مه به ستیکی هه بیته له ژیانماندا؟"

ئه وه یه که مین جارم بوو ئه و جوړه پرسیاره له دایکم
بکه م، چونکه ئیتر شته کان گوړاون و جیاوازن له جاران.
رووی گرژ کرد و وتی، "تیناگه م، نازانم مه به ستت چییه."
"مه به ستتم ئه وه یه، چوون بزانیته چی بکه یته و چی نه که یته
باشه؟"

"مه به ستتم ئه وه یه، که له گهل جهیمی هه ل سوکه وت
ده که یته؟"

هه رچه ند بوخوشم دلنیا نه بووم، لی، سه ریکم له قاند و
وتم، "ده زانم شتیکی باشم کردووه، به لام... شتیکی ماوه.
راسته پیکه وه هه ل ده ستین و داده نیشین و قسه ده که ین و
ئینجیل ده خوینینه وه، به لام..."

قسه کانم له زار بو نه ده هاتنه ده ر، به لام دایکم بو ی ته و او
کردم. وتی، "ده ته ویت له وه زیاتر بو ئه و کچه بکه یته؟"
سه ریکی ئه رینیم له قاند.

به سوژیکی دایکانه وه وتی، "کوپی خو م، جا نازانم چ
شتیکی تر هه یه بیکه یته؟"

"ئه ی باشه بوچی من ئه م هه ستهم لا دروست بووه؟"
له سه رقه نه فه که که میکی زیاتر لیم نزیک بووه وه و به ده م
ته ماشا کردنی گری ئاگردانه که وه وتی، "وا بزانی له به ر ئه وه یه
ده ترسیت و هه ست ده که یته هیچت پی نا کرئ، له گهل ئه وه ی
هه ولی خوشت ده ده یته، به لام شته کان به ده سته وه نایه ن

و زیاتر لیت قورس دهن - بو هردووکتان. تا زیاتریش
تهقه للا بدهیت، زیاتر بیهیا دهبیت له شتهکان.
”هیچ شتیک هیه نه ههستم لا بسریتتهوه؟“
دهستی کرده ملم و له خوی نزیك کردمهوه و به
غهمگینییهوه وتی، ”نا، هیچ شتیک نییه.“
روژی دواتر، که چوومهوه بو مالیان، جهیمی حالی
گهلیک خراپ بوو، نهیده توانی له پیخهفه کهی بیتته خواری.
به هوئی نهوهی هیند لاواز و کهمهوسه له بوو، ته نانهت
قولیشیم بگرتایه، هر نهیده توانی له جیی خوی بجوولی،
بویه هر لهو ژوورهدا ئینجیله کهم بو خویندهوه.
که میکی پی چوو خهو بریدییهوه.

ههفتهیه کی تر بهو شیوهیه تیپه ری و جهیمی حالی خراپتر
دهبوو، تا دههات، هیز و توانا له بهدنی دهبرا. ئیدی مه حال
بوو له جیگه کهی بتوانی بیتته خواری، له پولوازان، هیندهی
توزیکی مابووهوه، دهتگوت کچیکی مندالی شهش سالانه.
به غهمگینییهوه وتم، ”جهیمی؟ پیم بلی چیم پی دهکری
بوت بکه م؟“

جهیمی وای لی هاتبوو، بگره که قسه شم بو دهکرد،
حهواسی لای من نهدهما و خپ خهوی لی دهکوت، تا چهند
کاتژمیریکیش بیدار نهدهبووهوه. هه ناسهکانی سارد و لاواز
بیوون.

له تهک پیخهفه کهیهوه دانیشتم و بو ساتیکی دریژ نهوها
ته ماشام دهکرد، ئای چهندم خوش دهویست. دهستیم
گرت و هینام خستمه سهر دلی خوم، په نجهکانی ته نیا
ئیسکوپروسکیان لی مابووهوه. قورگم پر بوو و له دلهوه

دهمويست بدهمه قولپي گريان، لي دهستيم دانايه وه و پروم
وهر چهرخاند بهرهو لاي پهنجهره ي ژووره كه.
له زهيني خومدا ده مگوت، باشه بوچي ژيانم ئوها لي بوو
به دوزهخ؟ بوچي ئهم به لايه به سهر جهيمي هات؟ ده مگوت
تو بليي په ياميگ له پشت ئهمه وه هه بييت و تاكيكر دنه وه يه ك
بييت بو ئهو؟ تو بليي، وهك جهيمي خوي ده يگوت، ئهمه
قهدهري خودا بييت؟ تو بليي خوداي گه و ره ويستبييتي من
ئهم خوش بويت؟ يا خود ته نيا ريكه وتي خوم بووه و
نووشي هاتووم؟ تا جهيمي زياتر بخه وتايه، زياتر له ته كمه وه
هستم به بووني ده كرد، به لام وه لام ي ئهم پرسيارانه م له
جاران زياتر بو پروونتر نه ده بوونه وه.

له دهره وه، باراني به ياني خوشي كرد بووه وه. تاقي
به يانيه كه ي، هه و ره كان به ري ئاسمانيان گرتبوو، به لام ئيستا
تيشكي خوري پاشنيوه رو دري به هه و ره كان دها و تيشكه
ئالتوونييه كه ي خوي ده گه يانده سهر پرووي زهوي. له هه واي
فينكي به هاردا، يه كه مين نيشانه ي سروشتم به دي كرد،
دووباره ژياني به بهر خويدا ده كرده وه. دره خته كان لقوپوپيان
دهر ده كرد و گه لا و گوله كانيش چاوه پرواني ساته وه ختي
خويان بوون چرو بكه ن و بونوبه رامي خويان به هه واي
وهرزي هاوينيكي نويدا په رتوبلاو بكه نه وه.

چند ورده كه لوپه ليكم له سهر ميژي كومه دي ته نيشت
پنخه فه كه يه وه بيني، كه جاروبار جهيمي له خوشه ويستيدا
ده ينان به سنگي خويه وه. له وانه، چند ويته يه كي باوكي بوو،
كه ئهو دهمه ي جهيمي مندا ل بووه و له يه كه م پروژي باخچه ي
ساوايانيدا له به رده مي باخچه كه له باوه شي دا گرتبوويان.

ههروههها چهند کارتیکی له لایه ن منداله ههتیوه کانه وه بو
هاتبوون و لهویدا دای نابوون. ئاهیکم هه لکیشا و دهستم برد
کارته که ی سه ره وه م هه لگرت ته ماشای بکه م.

به ماجیکی رهنگاوهرنگ لی نووسرابوو:

تکایه زوو چاک ببه ره وه. بیرت ده که م.

کارته که ناوی لیدیای له سه ره بوو، ئه و کچه ی ئیوارهی
کریسمس چووین و له کۆشی جهیمیدا خهوی لی کهوت.
کارته که ی دوا ی ئه وه شم کرده وه و ته ماشام کرد، ئه مه یان
رۆجه ر بۆی ناردبوو. ئه ویش به هه مان دهستووری ئهوی
دی که لی نووسرابوو، به لام ئه وه ی سه رنجی راکیشام،
ئه و وینه یه بوو که رۆجه ر به دهست کیشابوو. وینه ی
بالنده یه کی کیشابوو، که به سه ره په لکه زیترینه یه کدا دهفری.
قورگم پر بوو، کارته که م داخسته وه، نه مده توانی چیی تر
ته ماشای بکه م، ئه و جا که سه فته کارته که م له جیی خوی
دانایه وه، پارچه رۆژنامه یه کم به رچاو کهوت له ته ک په رداخه
ئاوه که یه وه. دهستم بو برد و ته ماشام کرد راپۆرتیک بوو
له باره ی نماییشی شانۆگه رییه که وه. له رۆژنامه ناوخوییه که دا،
رۆژیک دوا ی ته و او بوونی نماییشه که بلاو کرابوو وه. له
به شی سه روو راپۆرتیه که وه، بینیم وینه یه کی من و جهیمی
گیرابوو، که تا ئه و کاته تا که وینه ی من و ئه و بوو پیکه وه.
دهتگوت سالانیک به سه ریدا تیپه ر بووه. راپۆرتیه که م زیاتر
هینایه پیشی و لی ورد بوومه وه. ئه و جا هاته وه یادم، که
ئه و شه وه ی جهیمیم بینم ههستم به چی ده کرد. نزیکتر له
وینه که ی جهیمی ورد بوومه وه، تا بزانه ئاخو ئه و کاته ههچ
نیشانه یه کی ئه م رۆژگاره سه خته ی ئه مپۆی پیوه دیار بووه.

دهزانم ئه و کاته ییش لی دیاری دابوو، به لام رهنگور و خساری
ئه و شه وهی، خوشبهختی و کامه رانی لی دهباری. دواتر
پارچه پوژنامه کهم له جیی خوی دانایه وه و هه ناسه یه کی
قوولی پر له خه م و په ژاره م هه لکیشا.

ئینجیله که هیشتا به کراوه یی، چۆنم جی هیشتبوو، ئاو هاش
هر له ویدا مابوو، گهرچی جهیمی خه ویشی لی که وتبوو، لی
به پیو یستم زانی هه ندیکی تر بخوینمه وه. ئه نجام، گه یشتمه
چهند دیریک، ئه مه ی تیدا نووسرابوو:

من فرمانت به سه ردا ناکه م، به لام ده مه ویت راست و
دروستی خوشه ویستییه که ت تاقی بکه مه وه، ئه ویش به
به راورد کردن له گه ل خوشه ویستی راسته قینه و راستگویی
کهسانی تر دا.

وشه کان جاریکی دی لیشاوی فرمیسیکیان بو هینام، له و
ساته دا بوو، که خهریک بوو ده مدایه پر مه ی گریان، له ناکاو
مانای پشت وشه کانم له زهیندا پوون بوونه وه و تیگه یشتم
له مه به ستیان.

خودای گه وره دوا جار وه لامی نزاو پارانه وه کانمی دایه وه.
ئیر بۆخۆم تیگه یشتم ده بیت چی بکه م.

خیرا خۆم گه یانده کلێسا که، گهر به ئوتومبیل ییش
به یو یستمایه، ئه وهنده زوو نه ده گه یشتمه جی. به گورگه لوقه
به سه ر دیواری حه وشه و سه ربان و گه راجی مالاندا،
هر چۆنیک بیت، قه لمبازم ده دا و کام ریگه کورتخایه ن بووایه،
ده مگرت به ر، تا کلێسا که نه ده وه ستام. هه رچییه ک ده هاته
سه ر پیم؟ نه مه ده خوینده وه، گهرچی له راکردن و وه رزشدا
زور باشیش نه بووم، لی له و ساته وه خته گرنگه دا گویم به

هيچ نه ددا و نه ددهو ستمه وه، هه ستم به ماندوييتي نه دده كرد،
بيرو هو شم ته نيا لاي نه و شته بوو، كه دهمويست به جي بيتم.
وه ختيك گه يشتمه جي، گويم نه ددا به وهی سهروسيما چونه
و چون نييه، چونكه دهمزاني هيگييرت نه شتانهی به لاوه
گرنگ نه بوو. دهرگای كليساكه م كرده وه و به كاوه خو پيم
نايه ژووري، هه ناسه م سوار ببوو، به ره و به شي پشته وهی
كليساكه چووم بو نووسينگه كهی هيگييرت.

كه مني بيني، سه ريكي هه لبري، دهمزاني هيگييرت
بوچی چووبووه نه وي. فهرمووی لی نه كردم، ته نيا پرووی
وهر چه رخاند و نيگای چووه سهر په نجه ره ی ژووره كه.
له مالي خويان له بهر، نه خوشييه كهی جهيمي، نه يده هيشت
ورده كاغه زيکيش چييه له و ناوه بكه وييت، به رده وام
ماله كهی پاک ده كرده وه و دهستي تييدا بوو. كه چی له وي،
سه رميزه كهی په رشوبلاو، پر بوو له كاغه ز و كتيب، ده تگوت
ساليكه كهس نه هاتووه دهستيک به و ژوور و سه رميزه دا
بينيت. له بيري خومدا ده مگوت، دياره له م ژوورده دا هه ر
بیر له كچه تاقانه كهی ده كاته وه، هه ر له م ژوورده شدا بوو،
هيگييرت جاره كهی تر كه هاتم، دهستي كرد به گريان.
به نه دهب و ئوسوله وه وتم، ”جه نابی هيگييرت، ده توانم
بيمه ژووره وه؟“

هيچی نه گوت، به لام من، هه رچونيک بيت، خوم خزانه
ژووره وه.

به دهنگيكي مرده لوك و پر له په ژاره وه وتی، ”هه ز
ده كم به ته نها بم.“

نه و هيگييرتهی جار ان نه مابوو، خه م و په ژاره دای

پزاننبوو، هیندهی تریش به سالآ چووبوو. شهکەت و ماندویتی و پیری به روکیان گرتبوو. چاوەکانی چووبوون به قولدا، ئەو تۆزە قژەیی به سەریشیەوه مابوو، لەو چەند مانگەیی رابردوووە ئەویش لە تەنکی دابوو.

راست بەرەو میژەکەیی هەنگاوم نا، نیگایەکی کردم و وراتر جاریکی دی رووی بەرەو پەنجەرەکە وەرچەرخاندەوه. وتی، "تکا ئەکەم دەمەویت بەتەنها بم." دەنگی هیند مردهلۆک و لاواز بوو، دەتگوت توانای قسەکردنیشی نەماوه. منیش بە برۆابەخۆبوونەوه و تم، "دەمەویت قسەت لەگەڵدا بکەم. گەر زۆر گرنگ نەبووایە، نەدەهاتم."

هێگبێرت ئاهیکی هەلکێشا و لەسەر کورسییەکەیی دانیشت، منیش چوومە سەر هەمان ئەو کورسییەیی بەردەم میژەکەیی، ئەوێ جارەکەیی پیشوو لەسەری دانیشتم کە هاتم و داوام لێ کرد رینگەم بدات جەیمی بێمە دەرەوه لە ئیوارەیی کریسمسدا.

ئەو گویی بوو شل کردم و هەرچیم لە میشکدا بوو، تێم گەیاند. وەختیک لە قسەکانم بوومەوه، نیگای گواستەوه سەرم. نازانم ئەو ساتە چی بە میشکیدا گوزەری دەکرد، بەلام خوشبەختانە پازی بوو. ئەوجا بە پشتی دەستی، چاوەکانی سڕین و رووی وەر چەرخاندەوه بۆلای پەنجەرەکە.

دیار بوو تەنانەت ئەویش بە قسەکانم سەری سوور ما و هێچی بوو نەدەگوترا.

جاریکی دی، بێ ئەوێ هەست بە ماندویتی بکەم، چۆن ماتم، ئاوهباش وەک فیشەکەشیته بە سەربان و دیواری حەوشەیی مالاندا خۆم گەیاندهوه مالی جەیمی. وەختیک

گهڻي ڄڻ، بي ٿو هون ته ڦه له ڊرگا ٻيٽم، ڄوم ڄزانده
ڙوورن، لهو ساڻه ڊا پهريستياره ڪهي ڪه هاتبوو ڇهه
و ڊرمانن بو، سهريڪي ڪيشايه ڊرهوه، ٽا بزانيٽ ٿو
ڇشه ڇشه ڇ بوو. پيش ٿو هون ٿو زار هه ٻيٽن، من پيشي
ڪه وٽم و به ڊهنگيڪي پر له ٿوميد و له هه مان ڪاڻيشدا ٽيڪه
به شپريزهني و نيگه راني، ليٽم پريسي، ”به ڇهه ر هاتووه؟“
پهريستياره ڪهش به ٿه سپايي وٽي، ”به ٿي، ڪه هه ٿسا،
پريسياري ٿوي ڪرد گوتي له ڪوييه.“

ٿه وڃا عوزر ڇواييم بو پهريستياره ڪه هينايه وه، ڪه بهو
شيويه به سهروسيماي شپريزه و پهله پريزي ڄوم ڪوتايه
ڙووره وه و سوپاسيشم ڪرد، پاشان ڊاوام لي ڪرد به ٽه نها
جيٽان ٻيٽيٽ. پيٽم نايه ڙووره وه و ڊرگا ڪهشم له ڊواي ڄوم
ڪه ميڪ به ڪراوهني پيوه ڊا. جهيمي پهنگي زهره، پهنگي به
پوهوه نه مابوو، لي ڪه بزهيه ڪي بو ڪردم، ٿه وسا زانيم
هيشا گوروتينيڪي ٿيدا ماوه و به ٽه واي ڄوي نه ڊاوه
به ڊهسته وه.

به ڊهنگي ڪز و مرده ٿو ڪه وه وٽي، ”لاندن، سلاو. سوپاس
ڪه هاتيته وه.“

ڪورسيه ڪم راڪيشايه لايه وه و له ته ڪيه وه ڊانيشتم، ڊهستيم
گرت. ڪه ڊه ميني ٿاوها له جيگه ڊا ڪه وٽووه، جهرگ و هه ناوم
ڊهسووتا بوي، ڦورگم پر ڊه بوو و ليشاوي فرميسڪ ڊهزايه
نيو ڇاوه ڪانم.

وٽم، ”پيشتريش ليڙه بووم، به لام تو ڇهوت لي ڪه وٽبوو.“
”ڊه زانم... بمبووره. چي تر هيز و توانام نه ماوه.“
”هيچ نيهه، گوي مه ڊهرن.“

گوزهریک بۆ یادکردهوی رابردوو

دهستی که میک بهرز کردهوه و ماچم کرد، پاشان سهرم
برد و پروومه ته کانیشیم رامووسی.
لیم پرسى، "منت خوش دهویت؟"
زهردهخه نه یه کی کرد و وتى، "به لئ."
"دهتهویت من دلم خوش بیت؟" که ئەم پرسیارهم لئ
کرد، دلم کهوته په له پهل.
"به دلنیا یییه وه."

"کهواته شتیکت پئ بلیم بۆم ده کهیت؟"
پرووی به ولادا وهر چهرخاند، خهم و په ژاره پوخساری
ناگرت. وتى، "نازانم داخو بتوانم یان نا."
"باشه، گهر بتوانیت، بۆم ده کهیت؟"

هرگیز برپا ناکهن گوپوتینی ههست و دهروونم لهو
ساندا چون بلیسهی دها و کول کول له ناخمدا دهکولا.
له یه کاتدا خوشه ویستی و توورپهیی و په ژاره و هیوا و
نرس پیکه وه تیکهل بیوون، تووشی شپرزهییه کیان کردبووم،
هگر خوا بزانی. جهیمی لیم ورد بووه وه، ئەمنیش هیندهی تر
هناسه سوار بوو. راست لهو کاته دا ههستیکم لا خولقا، که
بیشتر هیچکات ئەوهندهی ئەو ساته وهخته بۆ هیچ کهسیکی
نر ههست و سۆزم بهو شیویه بلیسهی نه سه ندبوو. که
منیش چاوم برپیه چاوهکانی، له دله وه خۆزگه م دهخواست
بتوانیایه کوتایی بهم نه هه مییه بینم. له توانامدا بووایه،
بۆحی خۆم بۆ دهر دههینا و ژیانی خۆم پئ دهسپارد.
دهروونم هیند که فوکولی دهر دها، ده مویست ههست و ناخی
خۆمى بۆ دهر بېرم، لئ لهو کاته دا به دهنگی کز، به لام پر له
به لئین و په یمان وهلامی پرسیاره که می دایه وه و وتى "به لئ،"

هه رچیه ک بتوانم، بۆت ده کهم.

پاشان خۆم به سهر ناخمدا زال کرد و حه واسی
په رتوبلاوم هینایه وه سهر خۆ، جارێکی دی روومه ته کانیم
پامووسی، ئه و جا به کاوه خۆ دهستم برد بۆ روخساری و
به نه رمی په نجه کانم به روومه تیدا ده هینا. پیستی نه رمی و
چاوه پرشنگداره کانی مه ست و حه یرانیان ده کردم. بگره دوای
ئهو هه موو نه خۆشییه ش، جوانییه که ی له ده ست نه دابوو.
هه مدیسان قورگم پر بوو، به لام وه ک پیشتی گوتم،
بۆخۆم ده مزانی چی له می شکمدا بوو، ده مزانی چی ده کهم.
له بهر ئه وه ی ئیتر بۆم روون بووه وه که من ناتوانم له م
نه خۆشییه پرزگاری بکه م و چاکی بکه مه وه، بۆیه ده مویست
شتیکی پیشکه ش بکه م، که هه می شه ئاواتی بۆ خواستوو.
شتیک بوو، هه می شه دلم پیی ده گوتم پیشکه شی بکه.

جهیمی، دواتر تیگه یستم، له میژ بوو وه لامی ئهو پرسیاره ی
دابوو مه وه که له دوای ده گه رام، ئهو وه لامه ی دلم عه ودالی
بوو. شه وه که ی که چووین بۆ لای به ریوه به ری خانه ی
هه تیوانه که و له ده ره وه ی نووسینگه که ی دانیشتبووین، هه ر
ئهو کاته وه لامی دابوو مه وه.

بزه یه کی نه رمم بۆ کرد و ئه ویش بۆ وه لامی
زه رده خه نه که م ده ستمی توند گوشی، وه ک ئه وه ی بلی
هه رچیه ک ده که یت، متمانه م پیته. گوپوتینم تی گه را و
سه رم لی برده پی شه وه، هه ناسه یه کی قوولم هه لکیشا و ئه م
وشانه ش له گه ل هه ناسه دانه وه که مدا له زارم هاتنه ده ر...

”شووم پیی ده که یت؟“

ئەو دەمەي تەمەنم حەقدە سالان بوو، ژيانم بۆ ھەميشە گۇرا.
ئىستاش دواي چل سال، كاتىك بە شەقامەكانى بىوفورتدا
دەگوزەرىم، بىر لەو سالەي تەمەنى ژيانم دەكەمەو، دەلىي
ئىستايە، ھەموو شتەكانم بەروونى لەيادە.

ئەو وەختەم بىرە، كە بە ھەناسەسوارىيەو پەرسىيارەكەم
لئى كرد و گوتى بەلى، شووت پى دەكەم، ئەوسا ھەردووكمەن
دامانە پەرمەي گريان. لەيادە چووم قسەم لەگەل ھىگبىرت
و دايك و باوكىشمدا كرد، ئەو تەگبىرەي لە مېشكەدا بوو،
پىم گوتەن. ئەوان وا تىدەگەيشتن، كە تەنيا لەبەر خاترى
جەيمى ئەو دەكرد، جا بۆيە بە ھەرسىكيان تەقەللایان دا
دەست لەو تەگبىرە ھەلبەگرم و لە مېشكى خۆمى دەر بکەم،
بەتايەت كاتىك زانىيان جەيمى رازى بىوو. ئەو ھەي ئەوان
تىنى نەدەگەيشتن و دەبوو بۆيان پوون بکەمەو، ئەو ھەي بوو
كە دەبووايە پىيان بلىم لەبەر خاترى خۆم ئەو شتە دەكەم.
مەن ئەو كچەم خۆش دەويست، ھىند لە ناخمەو خۆشم
دەويست، بە جۆرىك، ھىچ گەنگ نەبوو لام نەخۆشە ياخود
شتىكى لەو بابەتە. گويم لەو نەبوو ئاخۇ نەخۆشەيەكەي لئى

دهگهړی پیکهوه زور بژین یان نا. ئەم شتانه له بیروهووشی مندا سفر بوون. زهین و خهیاڵم تهنیا لای شتیک بوو، که دلم بهردهوام پیی دهگوتم بیکه. وام بیر دهکردهوه، که خودای گهوره بو یهکهمین جار له ژیانمدا راستهوخو پینوینی کردم، بویه منیش بریارم دا سه‌رپیچی له په‌یام و پینماییه‌کانی په‌روه‌ردگاردا نه‌که‌م.

گه‌رچی ده‌زانم ئیستا په‌نگه هه‌ندیکتان بلین دیاره به‌زه‌یی به‌جه‌میدا هاتووه‌ته‌وه، بویه ئەو کاره‌ی کرد. هه‌ندیک له خه‌لکی تریش ویده‌چیت خه‌یالیان بو ئەوه بچیت، که من له به‌رژه‌وه‌ندیی خۆم ئەم شته‌م کردبیت. منیش له وه‌لامدا به‌هه‌ردوو لا ده‌لیم، نه‌خیر هه‌له‌تان کرد. من هاوسه‌رگیریم له‌گه‌لدا کرد، بێ ئەوه‌ی گوێ بده‌م به‌داهاتوو، ده‌مگوت جا ئەنجام چی ده‌بیت، با ببیت، هیچ گرنگ نه‌بوو لام. هه‌ر له سه‌ره‌تاوه که داوام لی کرد شووم پی بکا، دلتیا بووم له نیازی دلی خۆم و ئیستاش دوا‌ی چل سال، هیچ په‌شیمان نیم.

جه‌یمی ته‌نیا کچیک نه‌بوو خۆشم بویت و به‌س، زور زیاتر بوو له‌وه. له‌ماوه‌ی ئەو ساله‌دا، گه‌لیک شتی لیوه‌ فی‌ر بووم و کردمی به‌م که‌سه‌ی ئیستا هه‌م. به‌بزه‌ی شیرین و ئاموژگارییه‌کانی، فی‌ری یارمه‌تیدان و هاوکاریکردنی خه‌لکی تری کردم، سه‌بر و ئارامییه‌که‌ی، فی‌ری مانای ژیانیان کردم. بگره له‌ماوه‌ی نه‌خۆشییه‌که‌شیدا، پروگه‌شی و ئومید له‌چاوه‌کانی ده‌بارین. سه‌رسامیان ده‌کردم.

له‌کلێسا، هینگبیرت خوی ماره‌ی کردین، باوکیشم وه‌ک پالاهانترین که‌سی ژیانم، له‌ته‌که‌مه‌وه وه‌ستابوو.

ئەمەش یەکیک بوو لەو شتانهی تر، که جەیمی کردی.
لە ناوچهکانی باشووری ویلایهتهکه مان، عادهت وا بوو له
کانی هاوسه رگیردا باوکت له تهکته وه ده وه ستیت، به لام
پیش ئه وهی جەیمی بێته ژیانمه وه، ئه وه نه ریته لای من چ
مانایه کی نه بوو. هه ر جەیمی بوو وای کرد من و باوکم
له یه ک نزیک ببینه وه، جگه له وهش، توانیی هه ندیک له
ناکوکی و دلعاجزییهی سالانی رابردوو پرووی دابوو له نیوان
بنه ماله ی هه ردوو کمان، به س ریته وه. دوا ی ئه وهی باوکم ئه
چاکه یه ی له گه ل من و جەیمی کرد، ئیدی بۆم ده ر کهوت
که باشت رین که سه له ژیانمدا پشتی پی به ستم. بگره پاش
ئه وهش، هه تاکوو کوچی دوا ییشی کرد، په یوه ندیمان به هیزتر
و به هیزتر ده بوو.

جەیمی فیری به های لیو ورده یی و ئه نجامهکانی کردم. ئه
پۆزه ی ئیری و مارگریت هاتن بۆ مالیان و عوزرخوا یییان
بۆ هینایه وه، ئه و پۆزه ئه مه م بۆ ده ر کهوت. جەیمی هیچ
کینه و بوغزی له دلدا نه بوو. ئینجیل چۆنی فی ر کرد بوو،
ئویش ئه وها ژیان ی خوی به پی کرد.

جەیمی ته نیا ئه و فریشته یه نه بوو، که له شانو گه رییه که دا
به فریای تۆم سو نتن کهوت و به س، به لکو و فریشته یه ک
بوو، فریای هه موومان کهوت.

هه ر وه ک بوخویشی ئاواتی بۆ ده خواست، له پۆزی
ماره کردنه کهیدا، که ۱۲ ی مانگی ئازاری سالی ۱۹۵۹ بوو،
کلێسا که له بهر زۆری خزم و کهس جمه ی ده هات. ئه
پۆزه زیاتر له دوو سه د کهس له ژووره وه بوون و زیاتر
له و ژماره یهش له ده ره وه چاوه پوان بوون. ئه وی راستی

بیت، لینه گه راین وهختی پی بچیت، هر زوو تداره کی مه راسیمه که مان ساز و ئاماده کرد، له بهر ئه وه نه په ر ژاین ریوشوینی باش بو میوانه کان دهسته بهر بکهین، جا بویه خه لکیش فریای ئه وه نه که وتن خویانی باش بو ئاماده بکهن و به دهستود یاری زوره وه بین، ته نیا هاتن و پیروز بایبیان لی کردین. هر که سیکم ده ناسی، هاتبوو - خاتوو گار بهر، ئیریک، مارگریت، ئیدی، سالی، کیری، ئه نجیلا، ته نانه ت لیوش له گه ل نه کیدا هاتبوو - وهختیک موسیقای سهره تا دهستی پی کرد، کهس نه بوو چاوی به فرمی سک ته نه بی. له گه ل ئه وهی جهیمی به هوی نه خوشییه که یه وه دوو ههفته بوو له جیگه دا که وتبوو، به لام ئه و روزه وهک پیشتریش ئاواتی بو دهخواست، هر سوور بوو له سهر ئه وهی به نیو ریزه کورسییه کانی ئه مبه ر و ئه و به ری کلئیساکه دا باوکی دهستی بگریت و پیشکشی زاوای بکات. پیی گوتم، "لاندن، گه لیک به ئاواتی ئه وه وه بووم که وهختیک شووم کرد، باوکم به نیو ریزه کورسییه کانی ئه مبه ر و ئه و به ردا دهستم بگریت و بمبات بو لای زاوا، ئه مه یه کیک بوو له خه ونه کانم، له بیرت ماوه؟"

ئه و کاته هه رچهند بروام نه ده کرد شتی وا پروو بدات، ته نیا سه ریکم ده له قاند و بهس.

جهیمی به نیاز بوو هه مان ئه و عه زییه سپیه له بهر بکات، که له هولی شانۆگه رییه که له به ری کردبوو، ئی له م په له په لییه شدا هیچی تری دهست نه ده که وت، فریا نه ده که وت بچیته بازار و بگه ریت. ده شمزانی له چاو ئه و کاته دا ده لب و شل له به ریدا ده ر ده که ویت. له و ساته دا که له به رده می

گوزهریک بۆ یادکرینه وهی رابردوو

کلێساکه بیروهووشم بهم شتانه وه مه شغول بوو، باوکم دهستی خسته سهر شانم و وتی، "من شانازیت پیوه دهکهه، کوری خۆم."

به سهرله قاندنه وه وتم، "منیش شانازیت پیوه دهکهه، باوکه گیان."

ئه وه یه کهمین جارم بوو تا ئه و کاته پیی بلیم شانازیت پیوه دهکهه.

دایکم له ریزی پیشه وه دانیشتبوو، وهختیک موسیقای هاوسه رگیری لیدرا، ئه ویش به دهسته سهرکهی لووشکه لووشک کهوته سهرینی فرمیسه کهکانی. دهرگا کرایه وه، بینیم جهیمی له سهر کورسییه پیچکه داره کهی دانیشتبوو، په رستیاریکیش له تهکیه وه. چهندی هیژ و توانا تیدا بوو، به لهرزه لهرز خوی هه لساند و هیگییرتیش دهستی نایه بنبالی و له سهر کورسییه کهی هینایه خواری. پاشان هیگییرت دهستی گرت و به نیو ریزه کورسییه کهانی ئه مبه ر و ئه و به ردا، هیواش هیواش هینای، هه مووان به چاوی تیرامانه وه، بی ئه وهی ورته یه که له دهمی کهس بیته دهری، ته ماشایان ده کرد. له نیوهی رینگه که دا، دیار بوو جهیمی ماندوو ببوو، ساتیک وهستان، تا پشوویه کی کورت وه ر بگریت. له شه که تی و ماندوو یتیدا چاوه کهانی داخست، من لای خۆمه وه بروام نه ده کرد به رده وام بیت له رۆیشتن. راستیه کهی، ده چرکه شی نه خایاند، به لام لای من ده تگوت سالیکه، لی دوا جار تینی هینایه به ر خوی و ههنگاوی هه له هینایه وه. هه ردووکیان پیکه وه دهستیان کرده وه به رپۆرۆیشتنه که، ئه منیش له ناخه وه ههستی شانازی دای کرت.

له راستیدا، ئیستاش له بیرمه، له دلی خۆمدا ده مگوت،
ئهو ساته کورتهی جهیمی به رهو لام ده هات، سه ختترین
رپورۆشتن بوو له ژيانی هه رکه سیکی تر دا.
رپورۆشتنیک بوو، ده بیته به هه موو جوریک یاد
بکریته وه.

تا جهیمی گه یشته لای من، په رستیاره که کورسییه که ی
هینابوو هه مسهر بۆی. وه ختیک جهیمی گه یشته ته نیشت،
هه موو ده ستیان کرد به چه پله لیدان. په رستیاره که ش
کورسییه که ی بۆ هینایه وه و له سه ری دانیشت، گه لیک ماندوو
بوو. رپورۆشه خنده چوومه سه ر چۆکان، تا ئاستی رپورۆم له
ئاستی رپورۆی ئهو بیته، ئه و جا باوکیشم، به ده ستووری من،
هه مان شتی کرده وه.

هینگیبیرت، پاش ئه وهی جهیمی ماچ کرد، ئینجیله که ی
هینا و مه راسیمه که ی ده ست پی کرد. ئیدی له وه خته دا،
هینگیبیرت هه موو شتیکی وه لا خست و ته نیا بیر و چه واسی
لای مه راسیمه که و زالبوون به سه ر هه ست و ده روونیدا بوو.
که له پیش ده مماندا وه ستابوو، هه ستم پی کرد زۆری له
خۆ ده کرد تا هیچ تیکچوونیکی ده روونی به رۆخساریه وه
ده ر نه که ویت. چاویلکه که ی هینایه سه ر لووتی و ئینجیله که ی
کرده وه، پاشان ته ماشای من و جهیمی کرد. هینگیبیرت
به پیوه بوو، که میک هه ر وا به پیوه ته ماشای کردین، دیار
بوو چاره روانی ئه وهی نه کردبوو ئه ویش بیته سه ر چۆکان،
پاشان ئه ویش دانه وییه وه. جهیمی به زه رده خه نه وه ده ستی
باوکی گرت، ئه و جا هینای ده ستی منیشی گرت، هه رسیکمانی
وه که ئه لقه یه ک پیکه وه گری دا.

هیگیبیرت، به دهستوور و عادهتی خۆمان، مه راسیمه کهی دهست پی کرد. ئه و جا چوو ه سهر خویندنه وهی ئه و چهند دیره ی جاریکیان جهیمی پی گوتم، هه ز دهکات بو ی بخوینریتته وه. له گه ل ئه وهی هیگیبیرت دهیزانی جهیمی چهند بیتوانا و که محه وسه له یه، گوتم رهنگه داوامان لی بکات ئه و چی گوتم، ئیمهش له دوایه وه نزا و به لینه کان بلینه وه، به لام جاریکی دیش هیگیبیرت سه رسامی کردم. ته ماشایه کی من و جهیمی کرد، پاشان نیگای گواسته وه بو ئاماده بووانی نیو کلێسا که، دواتر جاریکی دی سه رنجی گواسته وه سه ر ئیمه، وهک ئه وهی به دوای وشه یه کی گونجاودا بگه ریت.

قرخه یه کی به قورگی کرد و پاکی کرده وه، ئه وسا دهنگی هه لبری، تا هه مووان گوئیان لی بیت و وتی، "من وهک باوکیک، ده بیت کهه کهم پیشکهش بهم کورپه بکه م، به لام دلیا نیم داخو بتوانم یان نا." هه مووان بیدهنگی دای گرتن و چاوه پروانی وشهکانی دواتر بوون، هیگیبیرتیش له ژیر چاویلکه که یه وه سه رنجیکی دام، وهک ئه وهی بلی ئارام به، جارێ شت ماوه بیلیم. جهیمیش بو دلدا نه وه م، دهستمی توند گوشتی. "گه ر دلشیم ده ر بینم، هیشتا لام ئاسانتره له وهی جهیمی لیم دوور بکه ویتته وه. به لام ئه وهی پیم خوشه و ده مه ویت ئه نجامی بده م، ئه وه یه دوو دلی تر به یهک بگه ن و چیژ له و خوشییانه وه ر بگرن، که جهیمی پی به خشیوم. خودای گه وره نازو نیعمه تی خو ی به سه رتاندا ببارینێ." ئه و جا کتیه که ی خسته لاوه. دهستی هینا و ئه منیش دهستیم گرت، جهیمیش دهستی هینا و هه رسیکمان باز نه یه کمان پیک هینا.

پاشان هیگبیرت به لینه کانی ده گوت و ئیمهش له دواى
ئەو وەو دەمانگوتەو. باوکم هات ئەو ئەلقەیهى دامى، که
له گەل دایکدا پیکه وە هەلمان بژاردبوو، جەیمیش ئەلقەکەى
خۆى هینا. پیکه وە هەردوو کمان ئەلقەمان خستە پەنجەى
یەکتەر و هیگبیرتیش تەماشای دەکردین. ئەوسا که تەواو
ئامادە بووین، وەک ژن و میڤرد ئیمەى ناساند. له جەیمی
نزیك بوومەو و ماچیم کرد، له ولاشەو دایکم قورگی پر
ببوو، لیشاوى فرمیسک زابوو نێو چاوه کانی. دواتر دەستی
جەیمیم هینا و خستە نێو دەستمەو. له بهرچاوى خودای
گەورە و له بەردەم هەموو ئامادەبوواندا، به لینی خۆشەویستی
و وفاداریی خۆم دووپات کردەو، له خۆشى و ناخۆشى،
له کاتی تەندروستی و نەخۆشى، له هەموو ساتە خۆش و
ناخۆشەکانی ژياندا. هیچکات ئەوەندەى ئەو ساتە هەستم به
کامەرانی نەکردوو له ژياندا.

بیرمه خۆشترین و به نرخترین ساتی تەمەنم بوو.

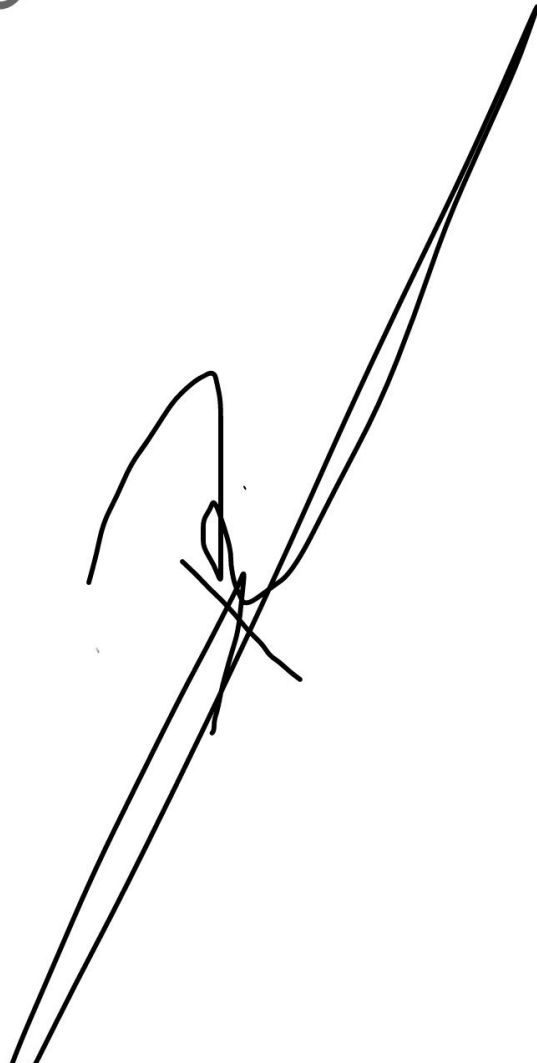
ئێستاش چل سال به سەر ئەو کاتەدا تیپه پێوه، هەموو
شته کانی ئەو پۆژەم له یاد ماوه. راستە ئێستا تەمەنم به سالا
چوو و عەقلم کاملتر و دونیاییدەترم، راستە پەنگه لهو
کاتەو ژيانیکى تر ژیا بم، به لام یاده وەرییه کانی ئەو پۆژه
تەنیا یاده وەرین، له زهین و خەیاڵدا بهردەوام دین و دەچن.
ئێستاش خۆشم دەوێت، له ماوهى هەموو ئەو سالانەدا،
هەرگیز ئەلقەى پەنجەشم لا نەبردوو گەر بۆ چەند ساتیکیش
بێت.

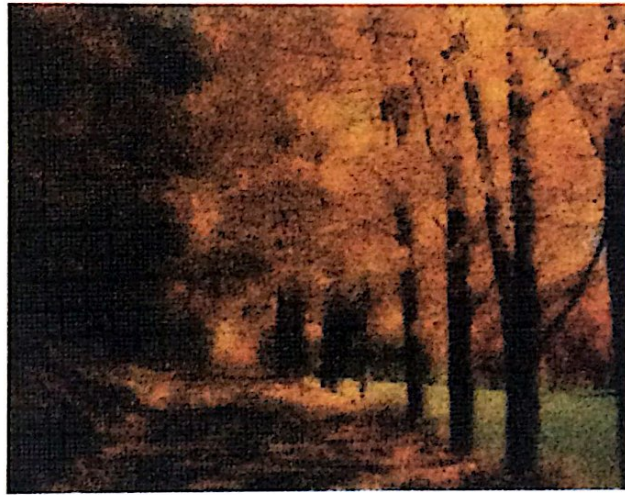
هەناسەیهکی قوول هەلده کیشم و هەواى سازگارى به هار
هەلده مژم. له گەل ئەوێ ئێستا شارۆچکەى بیوفورت گۆراوه

گوزهریک بو یادکردهوای رابردوو

و منیش له گه لیدا گور اوام، به لام ههوا سازگار هکی هیشتا
هر ئه وهه وایه ی جارانه و هیچ نه گوراوه. هیشتا ههوا ی
روژانی سهرده می مندالیمه، ههوا ی ته مه نی حه قده سالیمه.
وهختیکیش هه ناسه دده مه وه، ده بینم ته مه نم په نجاو حه وت
ساله، به لام هیچ نییه. زه رده خه نه یه ک ده که م و سه رم
هه لده برم به ره و ئاسمان، ده زانم ته نیا یه ک شت ماوه پیتان
بلیم: ئه ویش ئه وه یه، که ئیستا هاتومه ته سه ر ئه و بروایه ی،
هرکاتیک بیت، په رجوو روو ده دات.

PDFed by Rezdar H Mahmood

A handwritten signature in black ink, featuring a stylized 'R' and 'M' that are intertwined.

مستندیتہ بڑ چاپ و پلاکریٹنگ

۶۰۰۰ دینار